

அமைத்யன் இறகுகள்

செம்பியன் செல்வன்

அமைதியின் இறகுகள்

செம்பியன் செல்வன்

வெளியீடு:

யாழ். இலக்கிய வட்டம்

மாநகரசபை :: யாழ்ப்பாணம்

வெளியீடு :

4

பதிப்பு : 1-12-66

விலை : ரூ. 2-50

AMAITHIYIN IRAKUKAL

(A COLLECTION OF SHORT STORIES)

BY

CHEMPIAN CHELVAN

Publisher : YARL. LITERARY CIRCLE, JAFFNA.

First Edition : 1st DEC. 1966

Price : Rs. 2-50

ஆசிர்வாதம் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.

காணிக்கை

நான்

இறந்த இடம்
புல்முளைத்து மேடாய்ப்
போகாவன்னாம்,
உயிரளித்து, எனைக்காத்து
உண்மையறிலூட்டி, ஆளாக்கி
உலகத்தில் உன்பங்கு
இதுவென்றுரைத்து, உலவவிட்டு
காவியமே வாழ்வாக
வாழ்ந்துகாட்டும்
'நாகமுத்'தெனும் நான்கானும்
தெய்வமான என்
ஆச்சியின் காலடிக்கு!

கருத்துரை

சிறுக்கை உலகம் எல்லை சொல்லமுடியாத
அளவுக்கு வளர்ந்து விட்டது. இன்றும் அது
வளர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது. இனியும் அது
வளரப்போகிறது.

இந்த வளர்ச்சியில் ‘செம்பியன் செல்வனு’க்
கும் பெரும் பங்குண்டு.

அவர் இளைஞர்; துடிக்கும் உள்ளமுடையவர்;
வளரும் சமுதாயத்தைப்பற்றி நவநவமான கனவு
களைக் காண்பவர்; மனிதகுலத்தை நேசிப்பவர்;
அடிவானத்துக்கு அப்பாலும் ஊடுருவிப் பார்க்க
அவாவுபவர்.

அவரின் அவா வேணவா.

அது அவருக்குக் கைகொடுத்துதவும்.

‘அமைதியின் இறதுகள்’ அவரைக் காட்டும்
கண்ணுடி. உயர்ந்த கருத்துக்களை, சிறந்த
சொற்கள்—தொடர்கள் மூலம் சிறப்பாக ஒளி
விடச் செய்திருக்கின்றார்.

புதிய எழுச்சியை வேண்டி நிற்கும் வேணவா
அவரின் ஓவ்வொரு எழுத்திலும் காணப்படு
கின்றது.

முறுக்கேற்றி, உணர்ச்சிகளை துடித்தெழுச் செய்யும் ஆற்றல் வாய்ந்துரைநடை, அவருக்குக் கைவந்த உரைநடை என்பதனை ஒவ்வொருக்கதை களிலும் பரவலாகக் காண முடிகின்றது.

புதிய உத்தி முறைகளைக் கதைகளில் கையாளுகிறார். வெற்றியும் பெறுகிறார்-என்பதற்கு எடுத்துக்காட்டும் இத்தொகுதியிலுள்ளன.

சிறந்த பத்திரிகையாசிரியர்களின் பாராட்டுகளைப் பெற்ற, தரமான எழுத்தாளர் என்பதனைப் பரிசுக் கதைகளும், ஏனைய கதைகளும், 'பரிசு'த் தகுதியடையனவாகவே காணப் படுகின்றன.

இந்த 'அமைதியின் இறதகள்' ஒரு மஞ்சரியே தணியாத பசிகொண்ட வாசக உலகம் இதை மலர்ந்த முகத்தோடு, ஆவலுடன் வரவேற்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமேயில்லை.

'செம்பியன் செல்வன்' து வேணவா சித்திப்பதாக. அவரது எதிர்காலம் பிரகாசிப்பதாக.

திருநெல்வேலி தெற்கு,
யாழ்ப்பாணம்

க. தி. சம்பந்தன்

20-11-66

பதிப்புரை

யாழ். இலக்கிய வட்டம் தொடங்கி ஒரு வருடமாக இலக்கியத்திற்கு நற்சேவை செய்து வருவதை இலக்கிய அன்பர்கள் நன்கு அறி வார்கள். அதன் நோக்கங்களில் தரமான எழுத் தாளர்களின் படைப்புகளை நூல்களாக வெளி யிடுவது முதன்மையானதாகும்.

அதன் பயனாக ‘யாழ் பாணக் கதைகள்,’ ‘சுருட்டுக் கைத்தொழில்’, ‘நீதிக்கரங்கள்’ என்ற நூல்களை வெளியிட்டுள்ளது.

யாழ். இலக்கிய வட்டம் தனது இரண்டாம் வருடத் தொடக்கத்தில், சிறுகதைத் துறையில் இன்று பிரபல்யமடைந்து வரும் செம்பியன் செல் வனின், ‘அமைதியின் இறதகள்’ என்ற இந்நாலை வெளியிடுவதில் பெருமைப்படுகின்றது.

செம்பியன் செல்வன் ‘யாழ்.இலக்கிய வட்ட’ இயக்குநரில் முக்கியமானவர்.

இந்நாலை வெளியிடும்போது இதனைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள். இந்நாலை வெளியிடுவதை கதைகள் பலவற்றில் தாய்மை உணர்ச்சியின் பல வகைக் கோலங்கள் கலையழகுடன் அழகாக படம் பிடிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். குழந்தைகளை மையமாகக் கொண்டு பிரபல தென்னிந்திய எழுத்தாளர்களான ஜெயகாந்தன், லா. ச. ரா. போன்றவர்கள் எழுதியதுபோன்று, இவையும். ஈழத்துக் குழந்தைகளை அவற்றின் ஜனனம், சமுதாய விளைவு என்பவற்றைப் பற்றி ஆழந்த கருத்துப் பார்வை கொண்டவையாக உள்ளன.

ஈழத்துக் கமக்காரரினின் மனவுணர்வுகளும், வாழ்க்கை அடிப்படைகளும், அவனின் நம்பிக்கைகளும் சில கதைகளில் இலக்கிய ஓவியமாகவே விரிகின்றன.

இன்றைய ஈழத்து உலகிலே மிளிருகின்ற ஆபாசம் என்கின்ற நினைப்பே எழாமல், தமிழ் மரபிற்கேற்றவாறு, பழமையில் காலுங்றி, புதுமையைக் காணுகின்ற ஆற்றல் இவர் கதை களுக்குண்டு.

மனிதர்களின் குணத்சயங்கள் அழகாக படம்பிடிக்கப்பட்டிருப்பதுடன் யதார் த்தநிலை வூம் பின்னப்பட்டுள்ளன.

புத்தம் புதிய உவமைகள், உருவகங்கள் நிறைந்த இவரது உரைநடை கற்றேருக்கும், இலக்கியப் பிரியருக்கும் பெருவிருந்து

இத்தொகுதியில் நான்கு கதைகள் போட்டி களிலே பரிசு பெற்றவை.

இத்தொகுதியிலுள்ள ஐந்தாறு கதைகள் ஈழத்துச் சிறு கதை உலகிலே நிலைத்து நின்று வாழும் என்பது உறுதி.

நாம் கேட்டுக்கொண்டபடி சுருக்கமாகவும் இறுக்கமாகவும், அதே வேளையில் கனமாகவும் ‘கருத்துரை’ தந்த, முதுபெரும் சிறுகதை எழுத்தாளர் திரு. க. தி. சம்பந்தன் அவர்கட்கு எம் நன்றிகள்.

இலக்கிய அன்பர்கள் வழக்கம் போல் இந்த நாலுக்கும் தங்கள் பேராதரவை அளிப்பார்களேன எண்ணுகிறோம்.

இரசிகமணி க.வ.க. செந்திநாதன்

இதயக் குழநல்

“மகனே !”

“உன்னை மகனே என்று வாய்விட்டழைக்கமுடியாத பாவியாக இருந்து விட்டேன்டா என் கண்ணே! என் உணர்ச்சிகளை... உள்ளத் துடிப்புகளை... எல்லாம் ஒன்றாக்கி அழைக்கிறேன் !”

‘மகனே !’

“என் இதயம் அலறுவதை உன்னால் புரிந்துகொள்ள வும் முடியாது! என் அன்பு அழைப்பு... இதயதாபம்... எல்லாம் பாழும் பெருவெளியில் மோதிக் கலந்து உருச் சிதைந்து போவதையும் என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லையே !”

“மகனே !”

“அன்புக்கு மணமில்லை... நிறமில்லை... உருவில்லை... ஆனால்?... உயிருண்டுடா மகனே! உணர்ச்சி உண்டு... என் உயிரின் புலம்பலை நீ புரிந்துகொள்ள மாட்டாயா?”

“அக்கா! நான் போயிட்டுவாறன்!” என்று விடை பெறுகிறுய் உன் மனைவி சகிதம்.

நான் என்னை மறந்துவிடுகிறேன்! வெறிகொண்ட வளாகி விடுகிறேன்!

நான்!

‘அக்கா’வா?

‘அம்மா’வா?

‘அக்காவும் அம்மாவும் ஒன்று?’

இரண்டிலும் ஒரே ரத்தம் ஆனாலும், தோன்றிய வழி வேறல்லவா?

வழி வேறானால் முறைவேறுகிறது.

முறை வேறாக... பாசம் சிதறுகிறது. பாசத்தின் ‘பொருள்’ மழுங்குகிறது!

வானக் கருமையிலே ஒரு புள்ளி நட்சத்திரம் நிலை கொள்ளாமல் தனிக்கிறதே.

நானும் நட்சத்திரமும் ஒன்றுகிறோமா?

என் தவிப்பைப் புரிந்துகொள்ளாத ஜடமாகிற்றா ஸி? “மகனே!”

என்னைப்போன்ற பாவி இந்த உலகத்திலே தோன்றவே வேண்டாமடா மகனே! என்கதை எல்லாவற்றையும் உன்னிடம் சொல்லி உன் அன்பைப்பெற நினைக்கி ரேன்டா! உன் வாயால் ‘அம்மா’ என்ற அமுத மொழி என் காதில் விழுந்து என்னைக் குவிரவைக்கவேண்டுமென்று துடிக்கிறேன்டா... ஆனால்...

சத்தியமீ?

சத்தியத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு அன்னை என்ற உரிமையிழந்து தவிக்கும் என்னைப் புரிந்துகொள்ள மாட்டாயா மகனே?

அப்போது...

எனக்குப் பதினைந்து வயதிருக்குமா? இல்லையில்லை...

அதனைவிட ஓரிரு வயது குறைவாகவேதான் இருந்தி ருக்கும்...

நான் அந்த இளவையதிலேயே மலர்ந்துவிட்டேன்!...

காலமில்லாக் காலத்திலே பூக்கும் மலர்களுக்கு அசா தாரண கவர்ச்சியும் எழிலும் உண்டல்லவா?

நானும் மலரும் ஒன்றுகிறோமா?

வெறும் சதைக்கோளங்களாலும் இரத்தத்தாலும், தசை நார்களாலும் அமைக்கப்பட்ட என் உடலுக்கு இவ்வளவு கவர்ச்சியும், எழிலும் ஏப்படி வந்தன? ஏன் வந்தன?

பெண்களுக்கு அழகு அவசியம் என்கிறார்கள். பித்தர்கள். காமுகர்கள். சிந்தனையற்ற அறிவிலிகள்.

பெண்ணின் அழகு!

மலரின் அழகு!

மானின் அழகு!

எல்லாமே ஆபத்துக் கருவிகள்!

அழகற்றிருப்பதே பெண்மைக்குக் கவசம்! அழகான பெண்ணைக் கண்ட மனிதன் அவளை உடலாற் கற்பழிக் காவிட்டாலும், மனதாற் கற்பழித்துவிடுகிறனே!

என் அழகைக்கண்டு என் தோழியரே கிறக்கம் கொண்டார்கள் என்றால்...

அப்போது...என் ஐயா...அதுதான் நீ ஐயா என்று அழைக்கிறேயே! அவர் உண்மையில் உன் தாத்தாவடா! நீ அவர் மகனில்லையடா! நீ அவர் பேரநடா கண்ணே பேரன்! அப்போது அவர் கண்டியில் வேலையாக இருந்தார்!

நான் கண்டு ‘கொன்வென்’டில் படித்துக் கொண்டு ருந்தேன்! என்னிடம் மேலே நாட்டு நாகரிகம் முதிர்ந்தி ருந்தது. அந்த நாகரிகம் ‘சோஷியல்’ என்ற பெயரில் அரக்க உருவொடுத்திருந்தது.

மனிதன் நாகரிக முதிர்ச்சி என்ற பெயரில் தன் ‘பரினுமைவளர்ச்சி’யின் ஆரம்பத்திற்குச் சென்று கொண்டிருக்கிறானா?

என் வீட்டுக்குப் பக்கத்தில்தான் ‘அவர்’ இருந்தார். அவர்தான் உன் தந்தையடா மகனே தந்தை!

‘தந்தையா?’ என்று சீருதே மகனே! அவர் தன் கடமையைச் செய்யாவிட்டாலும், அவர்தானே உனக்கு உயிரும் உருவும் கொடுத்தவர்.

அவர் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.... விடுமுறையின் போதெல்லாம் வீட்டிற்கு வந்து விடுவார். நான் அவர் வருகையைப் பார்த்துக்கொண்டே இருப்பேன்— என் பாட சம்பந்தமான சந்தேகங்களைப் போக்க.

அவரிடம் நான் முதலில் பாடசம்பந்தமாகச் சென்று பேசியபோது அவருக்கு வியப்பேற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் எனக்குத்தான் ‘சோஷியல்’ என்ற பெயரில் இதெல்லாம் பழக்கமானதாயிற்றே.

அவர் பாடங்களை விளக்கிச் சொல்லித் தரும்போது அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அவர் அறிவின் ஆழத்தை, கூர்ந்த மதியை மனதுக்குள் வியந்து கொள்ளுவேன். அவர் பாடத்தை விளக்கிச் சொல்வதுபோல் எங்கள் ‘கொன்வெண்ட்’ மிஸ்கூடத் தெளிவாகப் பாடும் சொல்லமாட்டா.

அப்புறம்... அப்புறம் என்ன?

கொன்வெண்டில் நடக்கும் நிகழ்ச்சிகள் எங்கள் சந்திப்புகளுக்கு சந்தர்ப்பமளித்தன. கொன்வெண்டில் ‘கொன்சேட்’ என்றுவிட்டு பேராதனைப் பூங்காவிற்குச் சென்றுவிடுவோம். தோழிகளைச் சந்திக்கச் செல்வதாகக் கூறிவிட்டுக் கண்டி ஏரியை வலம் வருவோம்.

கண்டியில் ‘லேக்ரவுண்ட்’ வருவது மாலைநேரப் பொழுது போக்கோடு பாசினும் கூடவடா மகனே!

மாதங்கள் சில கழிந்தபின்...

ஓரு நாள்...

வெள்ளிக்கிழமை. உனது தாத்தாவும் பாட்டியும் கண்டிப் பிள்ளையாரைத் தரிசிக்கச் சென்றிருந்தார்கள். மாலை மயங்கிக்கொண்டிருந்தது. நான்மட்டும் தான் வீட்டிலிருந்தேன். அந்நேரம் பார்த்து உன் தந்தையும் எங்கள் வீட்டிற்குள் புகுந்தார். ஓரு நாளும் எங்கள் வீட்டிற்குள் வராதவர் வந்திருக்கிறார், அப்பா அம்மா இல்லாத நேரம் பார்த்து.

எனக்கு ஏதோவொருசிலை, உள்ளம்பதற... உடல் நடுங்க... கண்ணிமைகள் படப்படக்க... இதழ்கள் துடிக்க... அவரை வரவேற்கக்கூட என் வாய் எழவில்லை.

உன் தந்தை என்னருகே நெருங்கிவந்தார். மாலைப் பொழுது—இருண்ட கூடம்—தனிமை—காதலர்.

இருநூம் தனிமையும் கொடிதா? வலிதா?

‘அருள்’ வேண்டச் சென்ற உன் தாத்தாவும் பாட்டியும் வீடு திரும்பும்போது—

‘இருள்’ வீட்டில் சூழ்ந்து விட்டதை அவர்கள் உணரவில்லை.

உன் பாட்டி—என் அம்மா—கர்ப்பம் தரித்தார்கள். நானும் உன்னைத் தரித்தேன்.

காலமும் உண்மையும் நெருங்கிய நண்பர்கள். ஒரு வரை ஒருவர் காத்து நிற்பவர்கள்! உண்மைக்குத் திரை போட முடியுமா? அந்தத் திரையைக் காலம் கிழித் தெறிந்துவிடாதா?

ஒரே வீட்டில்—

தாயும் மகனும் மகப்பேற்றிற்காகக் காத்திருக்கும் பேரதிசயம் எங்கள் வீட்டில்தான் விகழ்ந்தது. திடீரென உன் தந்தை—

அந்தர்தியானமாகிவிட்டார்.

எங்கள் வீட்டில்—

வாய்கள் மூடிக்கொள்கின்றன. ஆனால்...இதயங்கள் எரிமலையாகிக் குழுறுகின்றன!...வாய் திறந்து ஆத்திரத் தைக் கக்கமுடியாத, திருடனுக்கு தேன் கொட்டின நிலை.....வெளியே தெரிந்தால்...

அவமானம்—இழிவு—இளக்காரம!...

உன் அப்பா—என் தந்தை என்னையும் அம்மாவையும் அழைத்துக் கொண்டு கொழும்புக்கு வெளியேறுகிறார்.

பரபரப்பும் சந்ததியும் நிறைந்த கொழும்பு மாநகரில் எம்மைக் கவனிப்போர் யாருமிலர்...அப்படிக் கவனித்தாலும் நின்று விசாரிக்க யாருக்கு பொழுதிருக்கிறது?...

நானும், அம்மாவும் ஒரே ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்படுகிறோம்.

அம்மாவுக்குப் பிரசவமாகி, குழந்தையும் உடனேயே இறந்து விடுகிறது...

என் அருகே நீ குஞ்சுக் கரங்களையும், கால்களையும் அசைத்து மெல்லப் புரள்கிறோய்...உன் ஸ்பரிச உணர்ச்சி என்னைச் சிலிர்க்க வைக்கிறது...உன் பஞ்சடலை என் கரங்கள் வருத் அதன் மென்மையை ரசிக்கின்றன... அப்போது...

நீள்வது கடற்சிலந்தியின் கோரக் கரங்களா?

உன்னை வாரியணைத்து எடுத்துச் சென்று என் அம்மாவின் படுக்கைக்கருகே காணப்பட்ட சின்னங்கிறு தொட்டி

வில் இடுகிறோர் என் தந்தை எனக்கு எல்லாமே புரிந்து விடுகிறது...

“ஐயோ!” என்றலறிவிடுகிறேன்.

“பிள்ளை...நான் சொல்லுறதைக் கொஞ்சம் கவன மாகக் கேள். உன்றை பிள்ளையை அம்மா தன்றைபிள்ளையாக வளர்க்கட்டும்...இது உன்ற பிள்ளை எண்டு வெளி யில் தெரிஞ்சா எவ்வளவு மானக்கேடு...நாங்க தெரு விலே தலைகாட்டமுடியாது. மேலும் உன்ற உடலும் எவ்வளவு பலவீனமாக இருக்கு. நீ எப்படி குழந்தையை வளர்ப்பாய். நாம் திரும்பவும் கண்டிக்குப் போகேக்க அம்மா தன்றை பிள்ளை எண்டாக்கேள்விக்கு இடமிருக்காது. நெடுக நீ இப்படி இருந்திடுவியே. உனக்கொரு கலியாணத்தைச் செய்துபோட்டா எல்லாம் சரியாய்ப் போய்விடும்.”

“ஐயா! என்னைக் கொல்லாதீர்கள். என்னவும் செய்யுங்கள். எனக்குக் கலியாணம் எண்ட பேச்சைமட்டும் எடுக்காதீங்கள் ஐயா” — என்று கும்பிடுகிறேன்.

“அப்ப உன் பிற்கால வாழ்வு?”

“நான் ‘உச்சராகப்’ போறேனய்யா!”

கண்ணீரைத் துடைப்பவர்... ‘பிள்ளை! நீ எனக் கொரு சத்தியம் செய்து தரவேண்டும்’ என்கிறோர்.

“என்ன சத்தியம்?”

“என்னதான் நேர்ந்தாலும் இவனுக்கு நீ தான் தாயென்பதைச் சொல்லமாட்டேன். இவனுக்கு ‘அக்கா’ ராக மட்டும்தானிருப்பேன் எண்டு சத்தியம் செய்.”

“அப்படியே நான் ஒருபோதும் என்றமகன் என்று சொல்லமாட்டேன் ஐயா” தலையணையில்முகத்தைப்புதைத் துக் கொள்கிறேன். தலையணை ஈரமாகிறது.

பிறப்புப் பதிவில் நீ என் தந்தையின் மகனுகிறுய்.
பேரன் மகனால்...?

மகள்...? ஐயோ. இதென்ன அபச்சாரம்...

நீ பாலுக்காக அழும்போதெல்லாம் என்மார்பகங்கள்
விம்முகின்றன... வேதனையாக குடைகின்றன. உண்ணை
வாரியனைத்து அமுதாட்டத் துடிக்கின்றேன்...ஆனால்...

அம்மா வாரியனைத்து பாலுட்டுகிறோன். என் மார்
பகங்கள் நனைந்து விடுகின்றன... மனதுக்குள் அழுகிறேன்.

காலமும் மெதுவாக நகர்கின்றது...

என் இதய தாபமும் அதிகரிக்கின்றது... என் நிலை
யுணர்ந்து என் தாபத்தை தீர்க்க, என் தந்தையறியா வண்
ணம் நடுங்கியில் உண்ணை தூக்கிவந்து என்னருகே கிடத்து
கிறோன்... நான் உன் இதமான அணைப்பில் எண்ணை மறக்க...
நீயோ... விழிப்புக் கண்டு கத்தத் தொடங்குகிறுய். அம்மா
வந்து உண்ணைத் தூக்கிச் செல்கிறோன்.

என்மனம் ருத்திர பூமியாகிறது.

இப்படி எத்தனையோ நாட்கள்

நீ வளர்ந்து விடுகிறுய்... நீ 'அக்கா... அக்கா... என்று
என்முன்னால் ஒடிவரும் போதெல்லாம் எனக்கு ஆத்திரம்
கோபம் கையரலாகாத்தனம்... எல்லாம் வருகிறது... உண்
மையைச் சொல்லிவிடலாமா?... என்று துடிக்கிறேன்...
ஆனால்...

உண்மை கொடிதாரே...

உன் இதயத்தை அந்த உண்மை கசக்கிப் பிழிந்து
விட்டால்...

அதன் தாக்கத்தை உன் பிஞ்ச இதயம் தாங்க
முடியாமல் சிதறிவிட்டால்...

என்னைப்பற்றிய தவறுன—நச்சு அபிப்பிராயத்தை
உனக்கு ஊட்டிவிட்டால்...

அதனால் என்னை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டால்...
மனதுக்குள் ‘ஹோ!’ என்று அழுகிறேன்.

ஓரு நாள்—

உன் தோழி என்று ஒருத்தியைக் கொண்டு வந்து
அறிமுகப் படுத்துகிறேய்...

நான் திடுக்கிட்டு விடுகிறேன்... எவ்வளவு துணிச்சல்
உனக்கு... இக்கால வாலிபனல்லவா?... இந்தத் துணிச்சல்
உன் தந்தைக்கு அன்றிருந்தால்...

“தம்பி! என்று மெதுவாக அழைக்கிறேன்... என்
பார்வையின் அர்த்தம் புரிந்து கொண்ட நீ குறும்புச்
கிரிப்புடன், என்னைப் பார்க்கத் துணிவின்றித் தலையைக்
குனிந்து கொள்கிறேய்...

“அக்கா!” என்று அன்புடன் கூறிக்கொண்டே வந்து
என் கரங்களை ஆதரவுடன் உன்தோழி பற்றுகிறேன்...

நான் அதிர்கிறேன்.

“அக்கா” உன்குரலின் எதிரொலி...

மகனின் மனைவிக்கு அக்கா.

மாமியாரா?... மச்சாளா?...

என் வாழ்வில் ஒரேயொருமுறை ஏற்பட்ட வழுக்
கல் ஏன் இப்படி பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து வரவேண்டும்... ‘பெண்ணை’ வழுக்கிவிட்டால்...

மகன் தம்பியாக.

மகனின் மனைவிக்கு அக்காவாக.

நாளை...

மகனின் மகனுக்கு...

மாமியா?...

மகனே உன்னைத்தான் மகன் என்ற உரிமை பாராட்டிக் கொள்ள முடியாவிட்டாலும் உன் மளைவியைக் கூடவா 'மருமகன்' என பாராட்டிக் கொள்ளக்கூடாதா?...

மாயியாக நின்று மருமகளை மணவறைக்கு அனுப்ப வேண்டிய நான்!...

உன் திருமணம் முடிந்து விடுகிறது!...

என் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் பனிக்கிறது!... மகனே!... உன் திருமணக்காட்சியைக் கண்டது தான் என் வாழ்வின் இன்பத்தின் எல்லையடா கண்ணே!... இதற்காகத்தான் இவ்வளவு காலம் காத்திருந்தேன்டா, என் செல்வமே!... அதனையும் கண்டு களித்துவிட்டேன்... இந்த மகிழ்ச்சியோடு உன்னிடம் நான் விடை பெறுகிறேன்டா!...

இனியும் நான் இங்கே இருந்தேன் என்றால் என்னிடே அடக்க முடியாமல் உண்மையைச் சொல்லி உன் வாழ்க்கையை சீர்க்குலைக்க நேரிடும்!... இதுவரை நீ என் தம்பி என்ற பெயரில் இருந்தாய்!... ஆனால்.. இன்றே?...

புது வாழ்க்கையில் காலத் பதிக்கும் ஒரு குடும்பத் தலைவன்!... கப்பலை வழி நடத்திச் செல்லும் மாலுமி. வாழ்க்கை செவ்வனே நடைபெற மன அமைதி மிக மிக முக்கியம். அமைதியில்லாவிட்டால் ..?

மாலுமி கலங்கினால், கடவில் கப்பல் செல்லுமா?...

மகனே!... நான் கேட்டிருந்த இடமாற்றம் கிடைத்து விட்டது!... இனி நான் இலங்கையின் எங்கோ ஒரு மூலையில்... உன் நல்வாழ்வுக்காக பிரார்த்தித்துக் கொண்டே வாழ்ந்து விடுவேன். இந்த அன்புள்ளத்தை நீயும் உன் சந்ததியும் மறந்து விட்டாலும், நான் உன்னை, உன் குடும்பத்தை மறக்கவே மாட்டேன்!...

கடைசிமுறையாக உன்னை வாய்விட்டு... என் தாபம் தீர, மீண்டும் ஒருமுறை அழைக்கின்றேன்...

'ம... க... னே!...'

உணர்ச்சிக்கு அப்பால்.....

‘சரக்! சரக்!...’

—காலதிபட்டு, தெருவில் புதிதாகப் பரப்பப்பட்டி ருந்த பரற்கற்கள் பரிதாபகரமாக ஒசையிடுகின்றன நடையின் வேகம் மனதின் ஆவேசத்திற்கேற்ப அதிகரிக்க—
‘சரக்! சரக்!...’ —பரற்கற்கள் ஒலமிடுகின்றன.

“சாய்! ..இப்படியும் ஒரு பிள்ளையே! -அதுவும் ஒரு படிச்ச பிள்ளை...இப்படி பேய்த் தனமாக நடக்க லாமே! என்ன இருந்தாலும் பெத்த தகப்பனல்லே!”

—முருகேச வாத்தியாரின் சொற்கள் அவன் காதில் இன்னமும் ஒலித்துக்கொண்டிருக்க, அவன் மனம் வெந்தழுவில் தகிக்கின்றது.

கால்கள் வேகமாக நடைபோடுகின்றன !

‘சரக்...சரக்...’

“ஓ! இது கலிகாலம் கண்டியோ!...இவ்வளவு சொல்லியும் ஒருத்தன் கேக்காட்டி! என்ன...ஒருமனி ஷன் செய்யிற கடமையையாவது செய்யிறதில்லையே!”

—கடைக்கார பரமர், முருகேச வாத்தியாருக்கு துணை புரிகிறா? அல்லது—

வாழ்க்கையின் ரசானுபவங்களை பழம் இனிக்கிற தென்று தோலோடு விழுங்கச் சென்று, தனிப்பைத் 'தீர்க்கச் சென்று மேனியெங்கும் தகிதது ஏரியச் செய்யும் வியாதியை விலை கொடுத்து வாங்கி ஊருக்கு சமுதாயத்தின் விரோதியாகி 'நீடியும் ஒரு மனிஷனா?...' என்று வைத்து யர்கள் வெறுப்புக்கண் உமிழு, கண்கெட்டு சூரிய நமஸ்காரம் செய்துகொண்டு, ஆஸ்பத்திரியின் வராந்தாவிலே, நாளை இருப்பது நிச்சயமின்றி, இதுவும் ஒரு வாழ்வான்று ஏங்கி, வாழ்வதே தெரியாமல் பெருமுச்சு விட்டுக் கொண்டுருக்கும் அந்த அரைப்பிணத்துக்கா?

'தகப்பன்!.. ஒருவன் பிறப்புக்கு ஒருவன் காரண மாவதால் அவன் தகப்பனாகிவிட முடியுமா?'

தகப்பன் என்றால் அவன் தனது கடமையைச் செய்து உரிமையை நிலைநாட்டிக்கொள்ளும்போதே அவன் தந்தை ஆகின்றான்!...

—'யார் என்ன வேண்டுமானாலும் சொல்லட்டும்!... அவர்களுக்கென்ன சுலபமாகச் சொல்லிப்போடு வார்கள்!... இங்கே யார் கேட்கப் போகின்றார்கள்!... நீயா என்ற தகப்பன்! சி!... நினைக்கவே வெட்கமாக இருக்கின்றது!...

—'சரக்! சரக்!...' ஒரையினளாவு அவன் சிந்தனை பின் வேகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றதா?

‘‘ஏ பெயரைச் சொல்வது எனக்கு வெட்கமாக இருக்கேக்க... உன்னையா தகப்பன் என்று உரிமை காட்டி வந்து பாப்பன் என்று நினைக்கின்றாய்!... இந்த அவமான உணர்ச்சி இன்று நேற்று ஆரம்ப மானது!...’’

அவன் சிந்தனையில் ஏன் அந்த நிகழ்ச்சி விழலாட வேண்டும்?

பாடசாலைக்கு முன்னால் உள்ள முற்றத்தில் அவன் நண்பர்களுடன் விளையாடிக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் விளையாடிக்கொண்டிருக்கிற பஞ்சு பாடசாலைக் கூரையிலே தொங்கி விடுகிறது. அவன் பரபரவென்று கப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு கூரையில் ஏறி பஞ்சை எடுக்க முனை கிறான். பஞ்சை எடுத்தவன் நண்பர்கள் என் ஒடி என் மறைகின்றார்கள் என்ற நினைப்பில் கண்களை கீழே ஒட்டினால்...

ஹெட்மாஸ்டர் ‘ருத்ராமர்த்தி’யாக விற்கிறார்.

“பேய், ரகு! கீழே இறங்கிவா!... உண்ணை யார் கூரையில் ஏறச் சொன்னது?...”

“வந்து சேர்!.. வந்து சேர்!... தெரியாம சேர்... பஞ்சு கூரையில்தொங்கிட்டுது சேர்!.. அதுதான் சேர்!”-பயத்தில் வார்த்தைகள் தடம்புரள்கின்றன.

“அதுக்கு உண்ணை கூரையில் ஏறச்சொன்னதே!... கையை நீட்டு!...”

“பளீர்!... பளீர்!...”-பிரம்பு பாண்டியன் கைப்பிரம் பாகிச் சுழல்கிறது.

‘உண்ணை இதோட விட்டது போதாது!... வீட்டுக் கும்சொல்லி யனுப்பவேண்டும். உங்களை எல்லாம் வீட் டில் எங்களை நம்பித்தானே இங்க அனுப்புறது. நீங்க இப்படி காலைக் கையை முறிச்சா உங்கட பெற்றேருக்கு யார் பதில் சொல்லுறது!... சரி... உன்ற ஜீயான்ற பேரென்ன?'

“ஜீயா?...”

“பேர்?...”

பிரம்படிக்கெல்லாம் மனதைக் கல்லாக்கி உது ஒன்றும் எண்ணை அசைக்காது என்ற வைராக்கியத்துடன் வின்ற அவை, ஜீயாவைப்பற்றிய விசாரணை உலுக்கிவிடு கிறது!...

“எனக்குத் தெரியாது சேர்!...”— அவனுக்குப் பைத் தியம் பிடித்துவிட்டதா! ஆனால் அவன் மனமோ—

“எனக்கா தெரியாது. நல்லாத் தெரியும். ஆனால் அந்த நாசகாலனின் பெயரை என் வாயால் சொல்லு வேண் என நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்களா சேர்!...”— என்று அலறுகிறது.

“என்ன?...” என்ற கேள்வியிலேயே ஹெட்மாஸ்டர் அதிர்ந்து விடுவது தெரிகிறது அவர் மனதில் அவன் பதில் எத்தகைய விபரித எண்ணங்களை இழையோட விட்டிருக்குமென்பதை இப்போது நினைத்தாலும் பயமாக இருக்கிறது.

‘ஐயாவின் பெயர் உனக்குத் தெரியாதா?...’— என்று ஹெட்மாஸ்டர் கேட்ட கேள்வி அங்குவந்த முருகேச வாத்திபார் காதில் விழுந்துவிடுகிறது. முருகேச வாத்தியாருக்கு அவனைப்பற்றி, அவன் குடும்பத்தைப்பற்றி நன்கு தெரியும். அவர் ஹெட்மாஸ்டரை தனியே அழைக்குத் தோ சொல்கிறார்.

“அப்படியா?...”— என்று தலையசைத்துக்கொண்டு வரும் ஹெட்மாஸ்டர் அவனைத் தடவிக்கொடுக்கிறார்.

“நீ நல்ல பிள்ளை!.. இனி இப்படி ஒண்டும் செய்யாதை!... இப்படி மரம் தடி கூரை எண்டு ஏறிக் காலைக் கையை முறிச்சிக்கொண்டின்களொண்டா, எங்களை நம்பி அனுப்பின உங்கட வீட்டுக்காரருக்கு யார் பதில் சொல் அறது?...”— என்று கனிவுடன் கூறி அவனைப் பரிதாபமாக பார்க்கிறார்.

அப்பார்வையின் பரிவைத் தாங்கமுடியாமல், உணர்ச்சிகள் குன்ற கண்களிலே நீர்மணி கோக்கக் தலைகுணிகிறன்.

‘அந்த சின்னஞ்சிறு வயதிலேயே உன் பெயரைச் சொல்ல வெட்கப்பட்ட நான் இன்று உன் முகத் தில் விழிக்க விரும்புவன் என்று எண்ணுகிறாயா?...’

2

“சரக!... சரக!...”—பரற்கற்கள் காலடிபட்டு
அழுங்கித் தெறிக்கின்றன...

“தம்பி நீ உன்ற இளரத்தக்தில் இப்ப எவ்வளவுக்கு பிடிவாதம் பிடிக்கிறியோ, அவளாவுக்கு பின்னல் மனவருத்தப்படுவாய். சாகப்போற மனுஷன் கடைசி நேரத்தில் மன்னிப்புக் கேட்க துடிக்கையில் நீ அதற்கு இடம் கொடுக்காம இருக்கிறது, எனக்கெண்டா கொஞ்சமும் பிடிக்கேல்ல... மரணத்தின் வாசலில் பகை, வன்மம் எல்லாம் அழிஞ்சவிடுகிறது எண்டு நீ படிக்கேல்லியே!... என்ன இருந்தாலும் உன்ற பெத்த தகப்பன்... என்ன மாதிரி நடந்தாலும் ரத்தபாசம் விடுமே?...” —முருகேச வாத்தியார் பாவமன்னிப்புக் கொடுக்கும் பாதிரியா ராகி அவனை ரக்கிக்க புனைகிறா?

‘ஹாம்!... ரத்தபாசமாம்!... ரத்தபாசம்! ஐயாவாம்... ஐயா... பெற்றவனெல்லாம் தகப்பனுகிவிட முடியுமா...?’

‘ஓ!... நீ ஒரு மனுஷனு?...’

‘பேய்!...’

‘சுதை ஆசை பிடித்தலைந்த பிசாசு!...’

‘சுதை ஆசை பிடித்தலைந்தாயே!... உன் ஆசை தீர்ந்ததா?... வெறி தீர்ந்ததா? நீ எங்குதான் உன் மிருக வேட்கையைத் தணித்துக்கொண்டாய்?...’

“‘என் பாட்டி மறைத்தும் மறையாமலும், ஊர் என்னைக் கண்டு சொல்லாமல் சொல்லி அவமானப்படுத்திய தைக் கொண்டு, உன்னை எடை போடுகிறேன்!...’

‘ஓ!... நான் உன் மகனு?...’

‘நீ!... என் தந்தையா?...’

‘உன் இரத்தம்தான் என் உடலில் ஒடுகிறதா?... என் இரத்தம்தான் உன் உடலில் ஒடுகிறதா?...’

“அப்படியானால் என்னிடம் இருப்பதில் கொஞ்சமாவது சூடு சுராணையாவது உன்னிடம் இருந்திருக்குமே!... இருந்திருக்குமானால் நீ இன்று என்னைப் பார்க்க அழைப்பு விடுப்பாயா?...”

“நீ என்றுதான் மனுষினாக வாழ்ந்தாய்!... உன் எண்ணமெல்லாம் வண்ணச் சேலை கட்டிய உருவங்களி டையேதான் மாந்திக் கிடந்ததே!...”

“...நான் ஆறுமாதக் குழந்தையாக, பெற்றவளை விழுங்கிவிட்டு கதறிக் கிடக்கையில், ஐயோ, எனக்கு மனைவி இல்லையே என்ற பயத்தில், துடிப்பில் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமல், இன்னெருத்தி பின் ஒடினுயாமே?..”

“நீ வெறிதீர்க்க ஒடினுயே!... முடிந்ததா உன்னால்”

“அங்கு கூடச் சென்று மணந்தவளை ஒரே வருடத் தில் விழுங்கிவிட்டு...”

“சீச்சீ!...ஐயோ...இதென்ன பயங்கரம!...”

“உன் பிறப்பென்ன!...”

“நீ நரமாமிச பக்ஷணியா?...”

“நரமாமிச பக்ஷணிதான் நீயா?..”

“நீ எங்கெல்லாம் உன்வெறி தீர்க்க ஒடினுயோ அங்கிருந்தெல்லாம் இழவுச் செய்திகள் தாமே வந்தன!...”

“நீ உன் விரகதாபத்துடிப்பில் தவிக்க, இங்கு நாம் பசிக்கொடுமையால் துடித்தோம!...”

“நீ என்னை உதறி எறிந்து விட்டுச் செல்ல என்னை வளர்க்க பாட்டி என்ன பாடெல்லாம் பட்டுவிட்டாள்!... எங்களிடம் வயிற்றுக்குத்தான் குறைபாடு இருந்ததே யொழிய, அன்புக்கு குறைவிருக்கவில்லை... அதுதான் எங்களை வாழ்வைத்தது... வாழ்வைக்கிறது... அவள்

எனக்காக எப்படியெல்லாம் பாடுபட்டாள்... உழைத் தாள்... உருக்குலைந்தாள்... தனது தள்ளாதவயதிலேயே”

“ஏத்தனை விடுகளுக்கு மெழுகிக் கொடுத்துப் பணம் பெற்றிருப்பாள்... எத்தனை கடைகளுக்கு பாக்குச் சீவல் கொண்டு அலைந்திருப்பாள்... எத்தனை இரவுகளைக்கொன்று விழித்திருப்பாள்... எத்தனை தெருக்களை வேகாவையிலில் அளந்திருப்பாள்!...”

“நீ பாவி... நீ பிறந்த மண்ணில்தானு அவனும் தோன்றினான்!...”

“உனக்கில்லாத அக்கறை அவனுக்கு ஏன்...”

“அவள் மாணிடப் பெண்ணை?...”

“உலகை உய்விக்கும் உழை!...”

“ஒரே மண்ணில்தான் நச்சுமரமும், நறுங்கனிமரமும் தோன்றுகிறதா?...”

“ஒன்றின் வெற்றிடத்தை நீக்க, இன்னேன்று அசாதாரண விலை பெற்றுவிளங்குகிறதா?...”

“சரக்!... சரக்!...” அவன் இன்னமும் நடந்து கொண்டிருக்கிறான். நேற்றிலிருந்து அவன் இப்படியே ஆபிலில் லீவு எடுத்துவிட்டு மனத்தோடு பேராடிக் கொண்டிருக்கிறான்...

“என்ன தம்பி இவ்வளவு பிடிவாதம் பிடிக்கி றியே... நீ என்னதான் மறுத்தாலும் நீ அவற்ற மகன் என்பதையோ, அவர் உஞ்ச தகப்பன் என் பதையோ மறைத்து விடமுடியுமா?...”-முருகேச வாத்தியாரின் குரல் அவன் காதுகளில் இன்னமும் ஒலித் துக்கொண்டே இருக்கிறது.

“சா...ச்சே!...இதென்னடா எளவாப்போச்ச!... தகப்பனும்...மகனும்...அது எப்படி உண்மையாகும். உலகில்பிறக்கும்ஒவ்வொருவனும்சொந்தம்பாராட்டிக் அ. 3

கொண்டு பிறப்பதில்லையே!... அதேபோலத்தானே! இறப்பிலும்... ‘குழந்தை’ என்ற பெயர்தாங்கிப் பிறகும் அவன் ‘பினம்’ என்ற பெயர்தாங்கி மறைகிறன். இதற்கிடையில் எத்தனை மாருட்டங்கள்... சொந்தம்... உறவு... எல்லாம்... மனிதன் தனக்குத் தானே வகுத்துக்கொண்ட உறவு வட்டத்துக்குள் உயிருள்ளவரையில் ஒடுக்கிறோம்... சிரிக்கிறோம்... அழுகிறோம்... உரிமை சொந்தம்... பாசம்... பற்று என்பதெல்லாம் இந்த உறவு வட்டத்திற்குள் நாம் அடங்கி வாழும் வரையில்தான்... அந்த உரிமை வட்டத்திலிருந்து எவ்வளையுவன் பிரிந்து நழுவி ஒடுக்கிறனே அப்போது அவன் உறவுகள் எல்லாம் கத்தரிக்கப் பட்டு விடுகின்றனவே... அப்புறம் தகப்பனுவது, மகனுவது!...”

3

“சரக்!... சரக்!...” — அவன் மனமும் கால்களும் அசரகதியில் செயலாற்ற, பாதை குறுகி மறைந்து வருகிறது... வினோயுக்களான்றும் கடல்லையில் கட்டவிழ்ந்து மலரும் வெண்மலர்கள்லலே!... அழகாகவும் அதே நேரத்தில் விரைவில் மறைந்துவிடும் தன்மை ஏனோ சில நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஏற்படுவதில்லை...”

அவனும் நண்பர்களும் அந்த புத்த விகாரத்தின்மூன்றால் வினோயாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன்... பாலன்... சோமு... பத்மன்... எல்லோரும்...”

சோமு வினோயாட்டைத் தவறாக வினோயாடுகின்றன். அவன் அதனைக் கவனித்துவிடுகிறன்.

‘டேய்!... அளாப்பி வினோயாட்டு வினோயாடாதேடா! திரும்ப வினோயாடு!...’ - என்கிறுன் அவன்.

“டேய்!... யாரடா அளாப்பி... நீதான் அளாப்புகிறுய்! நான் திரும்ப வினோயாடமாட்டன்!..”

“டேய்!...டேய்!...அளாப்பி! விளையாட்டைக் குழப்பாதே!...உனக்கு போளை வேண்டுமெண்டா, விளையாடிமுடிஞ்சாப்பிற்கு என்னைக்கேள்!....தருகிறேன் இப்ப விளையாட்டெண்டா விளையாட்டா இருக்கோணும்!”

‘முடியாது!...நான் ஒண்டும் அளாப்பேல்ஸ்!....’

‘பொய் சொல்லாதே!...திரும்ப விளையாடாட்டி என்ன செய்வன் தெரியுமா?...’

‘என்ன செய்வாய்! ஒருக்கா செய்யும் பாப்பம்!... என்ற கையும் சம்மா இராது!...’-சோமுவுக்கு அசாதாரண துணிச்சல். அவன் அப்பாவின் கடைக்கருகே இருப்பதால்.

அவன் சோமுவின் சட்டையைப் பிடித்து உலக்கு கிழுன்.

‘பறூர்!...-சட்டையின் நெஞ்சுத்துணி கிழிந்து நாயின் மதிந்த செஙியாய்க் கொங்குகிறது.

சோமுவுக்கு தனது சட்டை கிழிந்த ஆத்திரம் கண்ணே மறைக்க...

இருவரும் மண்ணில் உருஞ்சிறூர்கள்.

விகாரையின் முன் கடைவைத்துள்ள அவன் அப்பா ஓடிவங்து அவனைப் பற்றி இழுத்து கண்ணங்களில்...

செய்தி கேட்டு பாட்டி ஓடிவருகிறான். அவள் தனது தள்ளாத வயதிலே ஓடிவரும் பரிதாபத்தில் அவன் தன் வேதனைகளை மறந்து நிற்கிறான்.

‘பாவி...தாயைக்கின்னிப் பிள்ளையைப் போட்டு அடிச்சிக் கொல்லுறியே!...’-பாட்டி அலறுகிறான்.

‘ஏன் உன்ற பேரன் பெரிய திறம்தான்... என் மகனைப் போட்டு உருட்டி எடுக்கிறான்... அது அதுவுக்கு தெரியேல்ல!... மற்றுக்களைச் சொல்ல வந்திட்டா!...’- சோமுவின் அப்பா!

“குழந்தையள் அடிபடும்,... பேஞ்சு கூடி விளையா டுங்கள்.... அதுக்கைபோய் ஏன் பெரியாக்கள் தலையிட்டு சண்டையை வளர்ப்பான்!...”

“அப்ப நியென்னை என்னேடு சண்டையே பிடிக்க வந்தனீ?...” — என்று நக்கலில் கூறுபவர் தொடர்ந்து,

“எணை நீ கனக்க பேசாதனை!... இஞ்சபார் உன்ற பேரன் கெட்டித்தனத்தை... இவன்ற சட்டையைக் கிழிச் சுப்போட்டான்!...”

“அவன் குழந்தை!... வேணுமெண்டே கிழிச்சவன்... ஏதோ குழந்தைத்தனத்தில் ஏதாலும் செய்திருப்பான்!...” பாட்டியின் குரல் சமாதான முறையில் அமைதியாக ஒலிக்கிறது.

“இது குழந்தைத்தனமில்லை... அது அப்பன்குணம்... மூர்க்க குணம்... ஒடிப்போன அப்பன்ற குணம்தானே உதுக்கும் இருக்கும்.”

“அடப்பாவி!... குழந்தையளோடு, குழந்தையளிடப் பேசிற பேச்சா இது!...” — என்று பாட்டி அறைக்கிறுள் — வார்த்தைகளின் அழுத்தலைத் தாங்கமாட்டாது, அவன் பாட்டியின் காலடியில் சென்று தலையைக் குனிந்து கொள்கிறது.

“இஞ்சபார் தம்பி!... ஏதோ நடந்தது நடந்து போச்சு!... போனதைப் பற்றிக் கவலைப்படாம, ஒருக்கா நீ சென்று அவசைப் பாத்திட்டு வாவன்!... இதில் உனக்கென்ன அப்படி ஒரு கஸ்டம் வந்தது!”

— பரமர் குரல் அவன் காதில் மாறி மாறி ஒலித் துக் கொண்டிருக்கிறது.

“என்ன நடந்தது, நடந்துபோச்சு!... இது ஒரு வருஷமா, இருவருஷமா, இருபத்தைந்து வருஷங்களாக நடந்து வந்தது!... எனக்கு ஆதரவுதான் தரவில்லை... ”

எனக்கு எவளவு அவச்சொல்லையாக்கித்தந்த உன்னையா நான் வந்து பார்ப்பன் என்று கனவு காண்கிறேய்!...’

“க்ரீசு!...க்ரீசு!”—வாசல் படலை இருதடவை கிறீசு கிட்டு விட்டு, மெதுவாக திறந்து கொள்கிறது. யாருக்காக, யார் செய்த கொடுமைக்காக இது இப்படி அலறு கிறது?

வீடு வந்துவிட்டது! அவன் உள்ளே சென்று சாய்மனைக் கட்டிலை இழுத்துப் போட்டுவிட்டு படுக்கிறன்.

மாமரத்து இலைகள் அசையவில்லை.

அவன் மன இலை வேகமாக ஆடுகிறது.

“என்ன தம்பி!... நீ இப்படி ஒரு உயர்ந்த உத்து யோகத்தனை இருந்துகொண்டு இன்டைக்கு உன் ஜூயா அனுதையாக ஆஸ்பத்திரியில் செத்தா உனக் எல்லே அவமானம்! அவருக்காக இல்லாட்டியும் உனக்காக ஆவது அவரைப் போய்ப் பார்க்கிறது தான் நல்லது!...அவ்வளவுதான் நான் சொல்லுவன்! நான் வர்றன்!...”—முருகேசு வாத்தியார் அவனிடம் விடை பெறும்போது கூறிச் சென்ற வார்த்தைகள் இன்னமும் காதில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கிறதா?...

“உத்தியோகம்... பொறுப்பான பதவி!... பெரிய்யய பதவி!...இதை நீயா வாங்கித்தந்தாய்!... உன்னாலா நான் பெற்றேன்... பின் உன் இறப்பு எப்படி என் பதவியை... கெளரவத்தைப் பாதிக்கும்?...”

அவன் எஸ். எஸ். சி. பாஸ்பண்ணிவிட்டான் என்பதை அறிந்தும் எங்கிருந்து வந்து குதித்தார்களோ அந்தச் சுற்றத்தார்கள் எல்லோரும். முன்பின் தெரியாத வார்கள்கூட வம்சாவளியை மீண்டும் புரட்டி எடுத்து அவுண்டுத் திகைக்க வைத்தார்கள். அவனுக்கு இந்தபுதிய உறவிவர்கள் எல்லாரும் வேப்பங்காயாக சுந்தார்கள்.

அவனை அவர்கள் வலைபோட்டு பிடிக்கவர... அவன் விழிக்க... ஆச்சி?...

'உலகம் விசித்திரமானதுதான். அநாதையாக இருக்கையில் திரும்பிப்பாராது. ஓர் நிலையை அடைந்து விட்டால் ஒட்டாத உறவையும் ஒட்ட வைத்து, என்ன இருந்தாலும் ரத்தமில்லையே' என்று சொல்லி புனிதமான இரத்தபாசத்தையும் மாசுபடுத்தி... சே!...

'சுற்றம்—பாசம்—பற்று' என்று உலகிலே சொல்லப் படுவதெல்லாம் மனித உணர்ச்சிகள்லை! மனிதன்தான் நன்றாக வாழ்வதற்காகத் தானே வகுத்துக்கொண்ட ஒரு சந்தர்ப்பவாதம். இந்த சந்தர்ப்பவாதம்தான் சுற்றம் என்ற பெயரைப் பெறுகின்றது!'

'உன் மேல்ப்படிப்பை நான் கவனித்துக் கொள்கிறேன் நீ எனக்கு அதுக்குப்பதிலாக...'

பதிலாக.... என்ன?...

'உன் மகளை நான் மணமுடித்துக் கொள்ள வேண்டுமா?' என்று நெஞ்சம் அன்று அலறியபோதும்—

இன்று அவர் மாமனுர். அவரின் பிச்சை இன்றைய உத்தியோகம்!..

இவளவும் யாரால்?...

என்னைப் பெற்றவன்!...

'ஓ! என்னைப் பெற்றுத்தொலைக்காமல் இருந்திருக்கக் கூடாதா?...' தங்களின் மனவரிப்பைத் தீர்க்க முயன்று, உலகில் ஒரு பாவச் சின்னமாக எனக்கு உயிர் கொடுத்து—

இந்த ஆள்பத்திரியில் அனுதையாக...

நர்ஸைகளிடம் என் பெயரைச் சொல்லி என் மானத்தை வாங்கி... அதுவும் போதாதென்று எனக்கு ஆட்களைவிட்டு தூதனுப்பி உபதேசம் செய்து!...

‘சே! உனக்கே சரமில்லாட்டி, உன்கிளையாகிய எனக்கு சரம் இருக்குமா?...’

மரத்துக்கே ‘பச்சை’ இல்லை.

கிளையில் ‘பச்சை’ தேடமுடியுமா?

நானும் வெளிவேஷம் போட்டு ‘அய்யா!’ என்று அலறவேண்டும் என உலகம் எதிர்பார்க்கிறதா? நான் மாட்டேன்!... முடியாது!... முடியவேமுடியாது!

“சார் டெவிகிராம்!”

—ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துதான் வந்திருக்கிறது.

“பாதர் எக்ஸ்பியர்ட்!...”

—அவன் கரங்கள் ஏன் நடுங்குகின்றன? தந்தி காற் றிலே படபடப்பதுபோல் தவிக்கிறது. அவன் கண்களில் சரம்கோத்து இறங்குவது என்ன. கண்ணீர் மாலையா? மன இலை மோனத்தின் மடியில் போய் படிகின்றது

— 1963

பெண்

வீட்டின் உட்கூடத்தில், சுவரின் கரையோரமாக விரிக்கப்பட்டிருந்த புற்பாயில் சீலாவதி படுத்துக்கிடக்கின்றன. கூடத்தின் வைப்பக்கத்து அறையில் வீட்டு எஜமானரும், எஜமானியும் தங்கள் புத்திரச் செல்வங்களுடன் துயில்கின்றனர். எஜமானியம்மாளின் குறட்டை ஒவி அறையைக் கடந்து, கூடத்தைப் பிளந்து இரவின் அமைதியைக் கிழிக்கின்றது. கூடத்தின் இடப்பக்க அறையில் அன்றுதான் கொழும்பிலிருந்து விடுமுறைக்கு வந்த-மாப்பிள்ளையும் கல்யாணியும் தங்கியிருக்கிறார்கள்...கடிகாரம் பண்ணிரண்டு முறை அடத்து, அமைதிக்கு இனிமை கூட்டுகிறது! இடப்பக்கத்து அறையில்—கைவளைகள் கலகலக்கின்றன!...சினுங்கல்...கிச்சிசுப்பு...

இன்னமும் தூங்கவில்லைப் போலும்!

தென்னங்கீற்றிடையே எட்டிப்பார்த்த தண்ணிலவின் ஒளிப் பூக்கள் ஜன்ன லூடாக வந்து சீலாவதியின் முகத்திலே முத்தம் பதித்து இதம் கொடுக்க' அவள் புரண்டு படுக்கிறார்கள்...அவளைத் துயிலைணக்க மறுத்து விட்டதா? அல்லது...?

இடப் பக்கத்தறையிலிருந்து வரும் இன்பச் சேர்க்கை ஒவிகள் அவளின் உணர்ச்சிகளைத் தூண்டிவிட்டு வேடிக்கை பார்க்கின்றனவா?

உடலின் இரத்தம் எல்லாம் கொதித்து... குதிக்காலி விருந்து பிறிட்ட குருதிவெள்ளம் உடம்பெல்லாம் பரவி... மேனியை, கண்ணிமையைத் தகிக்க... நெஞ்சப் பரப்பு விம்மித் தணிகிறது...

‘ம்!’ என்ற பெருமூச்சு உணர்ச்சிகளையெல்லாம் ஒன்றாக்கி, வெறும் காற்றுகி வெளியில் கலந்து, உருச் சினதகின்றது.

“என் கண் முன்னால் வளர்ந்த குழந்தை இன்று கணவு நேடு குடும்பம் நடக்குதுது.... ‘அவர்’ கொழும்பால் வந்து விட்டால் போதும். கல்யாணிக்கு தலைகால் புரியிற தில்லை... இன்டைக்கு என்னடரண்டா காப்பிப்பொடிக் குப் பதிலாக மினகாய்ப் பொடியைக் கொட்டுறது. எதிலும் துடி துடிப்பு... பரபரப்பு!... அவசரம்!...

‘அவர்’ கொழும்புக்குத் திரும்பிவிட்டார் என்டேரன்... பார்க்கனுமே கல்யாணியை—பாவம் பார்க்க சகிக்கேலாது! சேர்ந்த முகத்தோட அது ‘நடைப்பினை’ மாகத்தான் உலவித்திரியும்... ஆனா... அவர் வந்தோடன்... நாணச்சிரிப்போடு வீட்டுக்குள் நடைபோடேக்க... கண் கொள்ளாது!...

அடேயப்பா!... இந்தப் பெண்கள்தான் தங்களின்ற ‘அவர்’ வந்தவுடன் எப்படித் துள்ளிக்குதிக்குதுகள்!... விடிய விடிய அப்படி என்னத்தைக் கடத்தக்குதுகளோ!... இதுகருக்கெண்டு விசயமும் ஆப்பிடுதே!...”

வளையலொலிகள் கலகலக்க...

சீலாவதியின் சிந்தனை சிதறுகிறது!

ஏதோவெண்ணிய சீலாவதியின் நெஞ்சத்திலே நாணம் படர முகத்தைத் தலையணையில் பதிக்கின்றன! இரத்தம் போல் முகம் சிவக்க, இதழ்கள் தூடிக்கின்றன!...

“என் வாழ்வு இப்படியே போய்விடுமோ? எனக் கென்றெருவன் வரவேமாட்டானு?...இந்தக் கவலையெல் லாம் என் பெற்றேருக்கு இருக்கவேண்டியது...அவர்கள் தான் என்னை மறந்து விட்டார்களே! அவர்கள் இன்ன மும் இருக்கிறார்களோ, இல்லையோ?...பெற்றேரின் கடமை யைச் செய்யவேண்டிய எஜமானியம்மாவும் என்னைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதாக தெரியவில்லையே!...நான் வெளி யேறிவிட்டால் ஒரு நல்ல ‘ஆயாவை’ இந்துவிடுவோ மென்ற எண்ணமோ...?என்ன இருந்தாலும் பெற்றதாய் அருகிருந்தால்தான் ஒரு பெண்ணுக்கு, தனது உள்ளத்தை வெளிச் சொல்ல முடியும்...” அவள் மனத்திரையில் எப்போதோ, மறைந்தும் மறையாமலும், புகைபடிந்த ஓவியம்போல, அந்தக் காட்சி நிழலாடுகிறது!...

எஸ்டேட் ‘லாயத்’தின் அருகே கார் நிற்கிறது. அம்மா, தாத்தா, எஜமானர் மூவரும் ஏதோ பேசுகின்றார்கள். அம்மா மெல்ல கண்ணைத் துடைத்துக் கொள்கிறார். பத்துவயதுச் சிறுமியான அவளை அவளின் தாத்தா காரில் ஏற்றுகிறார். எஜமானர் பண நோட்டுக்களை அம்மாவின் கையில் தினிக்கிறார். காரின் ஜன்னல் வழியாக அவள் தாயை, கண்ணீர்மல்கும் கண்கஞ்சன் பார்த்து, மெல்லக் கை அசைக்கின்றார். அம்மா பண நோட்டுக்களை முகத்தில் பதித்தபடி விம்முகிறார்!... தாத்தா சிலையாகின்றார்!...கார் விரைகிறது...

அன்று தாய் தந்தையைப் பிரிந்த அவள் மீண்டும் அவர்களைச் சந்திக்கவேயில்லை! அவளின் தாய் தந்தையருக்கு ஒழுங்காகப் பணமனுப்பிவந்த எஜமானர் சில மாதங்களாக அவளின் பணத்தை அவளிடமே கொடுத்து வருகிறார்.

அவள் அந்த விட்டுக்கு வந்து இருபது வருடமாகி விட்டது. இன்னமும் அவள் கண்டி நகரிலே அந்த

எஜமானர் வீட்டு ஆயாவாகவே இருக்கின்றார். ஆனால் அதற்கிடையில்தான் எவ்வளவு மாற்றங்கள்! வீட்டு எஜமா னியின் தாயார் செத்தது; மூத்தமகனுக்குத் திருமண மாகி, கடைக்குட்டி கல்பாணிக்குக்கூட திருமணமாகியது; எஜமானர் ‘பெண்விள்’ ஆகியது; வீட்டுப்பிள்ளைகள் உயர்தர உத்தியோகத்தர்களாகியது;-இப்படி எவ்வளவோ!

ஆனால்...?

அவள் வரையில ஒன்றுமே மாறவில்லை. உருவம் மட்டும்... உள்ளத்து எண்ணங்கள் மட்டும் மாறியிருக்கலாம். அவ்வளவுதான்! ‘ஆயா’வாக வந்தவள் இன்றும் ‘ஆயா’ தான்!

இதற்கிடையில் அவள் தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள் ளப் பட்டபாடு! அப்பப்பா!...

‘ஆயா’வென்றால் எல்லாருக்கும் இளக்காரம்...

...அவளின் வாளிப்பான உடற்கட்டைக் கண்டு ஒரே மோகம்!...

எல்லாருக்கும் பொதுவாக, அந்த மாமரத்தழியின் கீழ் விறுவப்பட்டிருக்கும் ‘தண்ணீர்க்குழாய்’க்கு அவள் தனியே தண்ணீர் எடுக்க வரும்பொழுது...

தங்கள் சூரத்தனத்தை அவளிடம் காட்டி, அவளின் கையிலிருக்கும் ‘வாளியால் பரிசு வாங்கி...

இப்படி எவ்வளவோ!... ஏழைப்பெண் னுக்கு திரை கட்டிப் பாதுகாப்பளிக்கமுடியுமா?...

அன்று—

பண்டாவுக்குத்தான் என்ன துணிச்சல்! அவளின் கைகளை இறுகப்பற்றி...

“சீ! ஒடுடா நாயே!” என்று அவளைத் திட்டித் துரத்தினாலும்... கை பற்றியிடம் இனிக்கிறது! அவன் கலியாணமானவன் என்று தெரிந்திருந்தும்!

கூடத்துக் காட்காரம் இருமுறை அடித்து ஒப்பிறது!

இப்போது இடப்பக்க அறை பூரண அமைதியிலாழ்ந்திருக்கிறது. சீலாவுக்கு வயிற்றை வலிப்பதுபோன்ற உணர்வு, மெல்லக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியேகொல்லிப் பக்கமாக வருகிறார்கள். பால் போன்ற நிலவு... ‘கோபபிப்பு’க்களின் மனத்தை மயக்கும் நறுமணம் நாசியைத் துளைக்கின்றது!...

தண்ணீர் எடுப்பதற்காகக் குழாயடிக்குச் செல்கின்றன!.. அங்கே...இருளில் ‘ஓடி’ புகைத்துக்கொண்டிருப்பது யார்?...

“யாரது?” என்கிறார்கள்.

“நான்தான்!” என்பது பண்டாவா? அவள் தினாறி விடுகிறார்கள். நெஞ்சம் படபடக்கிறது. பண்டா அவளை நெருங்குகிறார்கள்...

இருளின் முன் அறிவு ஜோதி தவிக்கின்றது.

இருள் கவிகின்றது.

விடியற்காலை. கணவன் அறையிலிருந்து வெளிவரும் கல்யாணி நாணத்துடன் சீலாவதியைப் பார்த்து நகைக்கின்றார்கள். சீலாவதியும் நாணத்துடன் அவளைப் பார்த்து சிரிப்பதுடன். என்றுமில்லாமல் தலையைத் திருப்பிக்கொள்வது கண்டு கல்யாணி வியப்புறுகின்றார்கள்.

2

‘ம்மா!’

சீலாவதியின் கண்கள் நாலாபுறமும் சுழல்கின்றன.

‘ம்மா!’

அவளின் விழுகள் தவிக்கின்றன! மழலை மொழி எங்கிருந்து வருகின்றது? மீண்டும்—

‘ம்மா!’

—குரல் கீழிருந்து ஒலிக்கின்றதா, என்ன?... இதென்ன ஆச்சரியம்... பச்சிளங்குமந்தையொன்று அவள ருகில் படுத்திருக்கிறதே!...

—அதன் பிஞ்சக்கரங்கள் பூவின் இதழ் கொண்டு அவளின் இடுப்பின் மேற்பகுதியை வருட... அதனை வாரி யீணக்க கைகள் பரபரக்க... அந்த வருடவின் சுகத்தை அனுஅனுவாக இரசிக்கின்றார். சுதைப்பகுதி குறுகுறுக்கின்றது. கண்களை விழித்தால் சுகத்தின் பூரணத்துவம் கெட்டுவிடுமோ என்றஞ்சி, கண்களை இறுக முடிக்கொண்டு-

பூக்கள் அடிபதித்து ஏறி வருவதுபோல்... பூக்கரங்களும், பிஞ்சக்கால்களும் அவள் மடியில் ஏறி அவளின் மார்புப்பகுதியை நோக்கி நகர்ந்தன. பாலமுதம் ஊட்ட அவள் தன்னை மறந்து, வெறி கொண்டவாராக குழந்தையை வாரி முத்தம் பதிக்கிறார்...

“சீலா!”—இடபோல முழங்குகிறார் எஜமானி.

“என்ன?” என்பது போல பார்க்கிறார் சீலா.

“இது பெண்ணினைகள் இருக்கிற வீடு உண்ணைப் போல ஒழுக்கம் கெட்டதுகள் வீட்டிலிருந்தால் குழந்தைகள் கெட்டுவிடும்.. வீட்டை விட்டு வெளியேறு!...”

சீலா வெளியேற்றப்படுகிறார். சீலா கைக்குழந்தைடன் தெருத் தெருவாக அலைகிறார்... ஒரு பெண் அனுதையாக ஆதரவற்று தெருவில் அலைந்தால் போதுமே!

பல நரிகள் வெருட்டுகின்றன! சீலா ஒடுக்கின்றார்!

‘ஓ! விபச்சாரி!’

தகப்பன் இல்லாத குழந்தை.

கண்டி ஏரி! சீலா அதனை நோக்கி ஒடுக்கின்றார்— எதோ வந்து அவளைப் பலமாக மோதுகின்றது.

‘வீல்!—என்ற ஒஸ்சயுடன் சீலா விழிக்கிறார். உடல் வியர்வையில் முழுதி, படபடத்துக் கொண்டிருக்கிறது!

3

மறாள் பக்கத்து விட்டில் ஒரே ஆரவாரமாக இருக்கிறது. எல்லாரும் வைத்த பொருளை எடுக்கச் செல்வதுபோல் ஒரே பரபரப்பு. ரேசனினுக்கு நோ ஏற்பட்டுவிட்டதாம். வயது சென்ற மருத்துவிச்சியாருத்தி வருகிறார்கள்!... சிறிது நேரத்தில் அங்கே—உலகின் ஜனத் தொகையில் ஒன்று கூடுவிட்டது! பிறந்தது ஆண்குழந்தை. மகிழ்ச்சிக்குக் கேட்பானேன்!...

சீலாவதி தன் கெஞ்சசத்தடவி விட்டுக்கொள்கிறார்கள். குழந்தை—குழந்தை—குழந்தை!

சீலாவதி மருத்துவிச்சியை அழைக்கிறார்கள். அவரின் காதில் ஏதோ மெல்லச் சொல்கிறார்கள். மருத்துவிச்சியின் விழிகள் வியப்பால் விரிகின்றன. வெறுப்பில் உதட்டைச் சுழித்துக் கொள்கிறார்கள்.

“இது மிகவும் ‘பாவம்’மா” — என்கிறார்கள் மருத்துவிச்சி

“இது இல்லாவிட்டால் எனக்கு வேறுவழியில்லை பழிதான் கிட்டும்.”

விவாதம்.

கெஞ்சல்—மறுப்பு—ஆதரவு.

அன்று மாலை மருத்துவிச்சி ஏதோவொரு மருந்தைக் கொண்டிவந்து, சீலாவிடம் தருகிறார்கள்! சீலாவதியின் கையிலிருந்த பண நோட்டுக்கள் கரம் மாறுகின்றன!

“என்னைக் காட்டிக்கொடுத்திடாதேயம்மா!”—என்று கூறிய மருத்துவிச்சி விடை பெறுகிறார்கள்.

“இரவு படிக்கப்போகும்போது குடிக்க வேண்டும்”

இரவு—

வீடு அமைதியில் சூழந்திருக்கின்றது. சீலாவதி கையில் மருந்தை எடுத்து வாய்ருகே கொண்டு செல்ல...

‘படக்!’ என்ற சுப்தத்துடன் அறைக்கதவு திறக்க—

‘பார்!’ என்ற ஒலைச்சுடுன் சீஸா தரையில் விழுந்து உடைந்து சிதற, மருந்து பரவுகிறது.

“என்னடி சீலா அது?” என்றபடி கல்யாணி அவளை நோக்கி வர, பிடிபட்ட திருடனுகிறுள் சீலா. சந்தேகக் கணக்ஞடன் அவளை அவதானித்து வந்த கல்யாணிக்கு எல்லாம் தெளிவாகினிடுகிறது.

உண்மைகள் எல்லாவற்றையும், அவள் காலடியிலே கொட்டிவிட்டு ‘ஹோ!’ என்று கதறுகிறுள் சீலா!

கல்யாணி தேற்றுகிறார்கள்.

4

சீலாவதிக்குப் பிரசவமாகி விடுகிறது.

ஆண் குழந்தை.

அயர்வால் படுத்திருக்கும் சீலாவதியின் கைகள் பக்கத்தில் படுத்திருக்கும் சிக்கின் பஞ்சடலை மெதுவாக வருடி, அதன் ஸ்பரிச சுகத்தை அனுபவிக்கின்றன! சீலா வுக்கு எல்லாமே வினேதமாக இருக்கின்றன. செக்கச் செவேலென்று... சண்பகப்பூப் போன்ற செனிகள்... பாலில் மிதக்கும் கறப்புத் திராட்சைபோன்ற பூனிமிகள்... சிப்பத்தைப் பிரித்தெடுத்த ஜப்பான் பொம்மையின் கை, கால்கள்... அரும்பு விரல்கள் ஆஹா!... பெருமிதத்தில் அவளது தாய்மை நெஞ்சம் விம்மித் தணிகிறது!... அவள் அங்கங்கள் எல்லாவற்றிலும் ‘ஜீவன்’ துடிக்கிறது!... பிறவிப்பயனை அடைந்த நிறைவு!...

சீலாவதி ஆஸ்பத்திரியால் வந்து விடுகிறார்கள்!...

வீட்டில் எல்லாரும் அவளைச் சூழ்ந்து இருக்கின்றார்கள். பாயில் குழந்தை ‘அழும்பு’ பிடிக்கிறது. குழந்தைக்கு கல்யாணி விளையாட்டுக் காட்டுகின்றார்கள்.

“அம்மா! கல்யாணியம்மா!... நீங்களும் எங்களுக்கு ஒரு குஞ்சப்பாப்பாவை எப்ப தரப்போறீங்கி?” என்கிறுள்ள சிலா தாய்மைச் சிரிப்புடன்.

கல்யாணி வியப்புடன் சிலாவைப் பார்க்கின்றார்கள். முன்பு குழந்தை, பிரசவம் என்று கூறவே வெட்கப் படும் சிலா எங்கே, இன்று கேவி பேசும் சிலாவெங்கே? பெண்ணுக்கு குழந்தை பிறந்தவுடன் நானேமே அற்றுவிடுமா?...

“சிலா நீ எப்படி வேலை செய்யப்போரே!... நீயோகைக் குழந்தைக்காரி...கைக் குழந்தையோடு வீட்டுவேலை செய்ய முடியுமா?” எஜமாணியம்மாள் பேச்சை ஆரம்பிக்கின்றார்கள்.

“அம்மா” என்றல்றிவிடுகின்றார்கள் சிலா.

“இல்லை. நீயே யோசிச்சப்பார்!... உன்னால் இனி இந்த வீட்டில் வேலைசெய்ய முடியுமா என்னுடைய மொத்தமான பாரிட்டையாவது ஒப்படைச்சுட்டு, நீ மட்டும் இங்கே வந்து வேலை செய்ய!...”

“அதுதான் நல்ல யோசனை சிலா!” என்கிறார்கள் கல்யாணி.

சிலா அவளை அருவாருப்புடன் நோக்குகிறார்கள். “அம்மா நீயே ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகப் போறுய!... இப்படிப் பேசலாமா?...”

கல்யாணிக்கு முகத்திலறைந்தாற்போலிருக்கிறது.

வாசலிலேதோ நிழலாடுகிறது.

பண்டா!

“வா பண்டா, என்ன விட்டயம்? உன்ற மகனை’ப் பார்க்க வந்தாயா?... என்கிறார்கள் கேவியாக எஜமாணியம்மாள். இதற்குள் பண்டாதான் குழந்தைக்குத் தகப்பன் என்பது எல்லாருக்கும் புலனுக்கிடுகிறது. பண்டாவின் மனைவி கூட குழந்தையைப் பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள், அவ

ஞக்குக் கல்யாணமாகி நீண்ட காலமாகியும் குழந்தை இல்லை. டாக்டர் அவனுக்கு குழந்தையே பிறக்காதென்று கூறி விட்டார்!... சீலாவுக்குக் குழந்தை பிறந்ததில் பண்டா வக்குக் கொள்ளோ மகிழ்ச்சி, தான் தகப்பனாகி விட்டதாக...

“சீலா!” என்று வாஞ்சை ததும்ப அழைக்கின்றான் பண்டாவின் மனைவி.

“உன் எஜானியம்மாள் சொன்னதெல்லாம் கேட்டுக் கொண்டுதான் வந்தோம். அவர்கள் சொல்லதும் ஞாயம் தானே. நீ குழந்தையோட வேலை செய்யிறது முடியாத காரியம். ஒண்ணு செய்யன். குழந்தையை எங்களோட விட்டிடு!... நாங்க வளர்க்கிறம்!... நீ அடிக்கடி வந்து குழந்தையையும் பார்க்கலாம். என்ன இருந்தாலும் குழந்தையின் தகப்பன் என்ற புருஷன்தானே! அதால் நீ கவலைப்படாமலிருக்கலாம். நாங்க நல்லாய்ப் பார்த்துக்கொள்ளுவதும் குழந்தையை... என்ன சொல்லுறே நீ?” என்கிறான் பண்டாவின் மனைவி. பண்டாவும் ஒத்துப் பாடுகிறான்.

“நீங்க எல்லாரும் திட்டம் போட்டு என்ற குழந்தையை என்னிடமிருந்து பிரிக்கப்பாக்கிறீங்க. எனக்கு நல்லாகப்புரிகிறது. நீ ஒரு மலடி, உன்னால் எங்கே தாய்மையின் உணர்ச்சியைப் புரிந்து கொள்ள முடியும்... என் குழந்தை என்னேட தான் இருக்கும்... வேலை தாறதெண்டால் தாருங்கள். இல்லாவிட்டால் விடுங்கள். நான் குழந்தையை விற்று வாழ விரும்பவில்லை... இனி எனக்கென்று ஒரு வாழ்வு இல்லை. இனி வாழ்வதெல்லாம் இவனுக்காகத் தான். என்ற ராசாவுக்காக என்ன கஷ்டமும் நான் படத் தயார்! இதுவரை எனக்குப் பாதுகாப்பளித்ததுக்கு நன்றி. நான் போய்வருகிறேன்!” என்று தாய்மை உணர்ச்சி வெடித்துக் கூறிய சீலா—

எல்லாரும் பிரமித்து நிற்க—

கருச்சிதைவு செய்ய முயன்ற சீலாவா இது என்று
கல்யாணி திக்கித்து நிற்க—

தனது குழந்தையைத் தோனிலே சாத்திக்கொண்ட,
தனது பயணத்தின் நெடுவழி—தனி வழியே நடக்கத்
தொடங்கினால்...

—1962

குங்குமப் பூ

“படக!படக!...”வெண்ணிறப்பந்து அங்குமிங்கு
மாக பறந்து கொண்டிருக்கிறது. விளையாட்டின் வேகத்
திற்கணமைய வென்கரங்கள் இலாவகமாகச் சுழன்று இயங்கு
கின்றன. உணர்வகளுக்கேற்ப காலை மலர்ச்சியில் முகிழப்
போகும் செம்மலர் அரும்புகளாக உதடுகள் குவிகின்றன.

வெண் பொற் புரூப் பாதங்கள்!...

சிவந்த சிப்பன். தும்பைப் பூ ஆடைகள்...!

செம்மண் டெனிஸ் கோர்ட்!

வெள்ளீ!... சிவப்பு!

வெள்ளீ!... சிவப்பு!...

சில்லியும் மேரியும் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

பச்சை மரங்களிடையே சிவப்பு... வெள்ளீ ஆரஞ்ச
மஞ்சள்... வண்ண மலர்க் கூட்டங்கள் பின்னணியாக
எழிலுட்டுகின்றன.

“உம்!... எவ்வளவு அழகான குழந்தைகள்!... எனக்
குப் பிறந்திருக்குதுகளே கரிக்குஞ்சுகளாக... இப்படி எனக்
கொண்டு பிறக்க மர்ட்டாதா?.. ஈசனே வயித்திலே வளர்ந்
தாவது அழகா முந்திப் பிறந்ததுகள் மாதிரி இராமல்...
அழகான வெள்ளீக் குழந்தையாக பிறக்கமாட்டாதா?

என்ற குழந்தை என்று உரிமைபாராட்டிப் பெருமை கொள்ள...! மற்றவர்கள் பெருமைப்பட! கடவுளே... எனக்கு இனிக் கொடுக்கிறதையாவது நல்லதாக்கொடு!''

“என்ன வள்ளி! இன்னுமா மாவிடிச்சு முடியல்ல, இனி நீ மாவிடிச்சு முடிக்கிறதெப்ப...மா வறுக்கிறதெப்ப... உனக்குத் தெரியும்தானே ஜீயாவுக்கு எட்டுமணியெண் டோன்ன சாப்பாடு கொடுக்காட்டி கோபம் வந்திடு மெண்டு!...”

‘அம்மாவும் எவ்வளவு அழகா இருக்கிறங்க! காலம் இழுத்த கோடுகளினால் அம்மாவின் சந்தன மேனியின் ஒளி குன்றிவிட்டாலும் அழகின் பசுமை குன்றிவிடவில்லை. தலையிலே வெண் மல்லிகை! வெற்றியிலே சிவப்புச் சாந்து!

வெள்ளீ! சிவப்பு!

“இதோ இடிச்சு முடி ஞகதம்மா!”

“சரி சரி எல்லாத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு வா!”

“அம்மா! தம்பிப்பாப்பா எழுந்து முளிச்சுக்கொண்டு அழுவதம்மா! அக்கா என்ன செய்தும் அடம்பிடிக்கிற னம்மா” கறுப்பே உருக்கொண்ட மேனியும் அழுக்கிலே மண்டிப்போய் சுயத்துவம் இழந்துவிட்ட அவன் இடுப் புத் துணியும்...!

முகம் அருவருப்பில் சுளிக்கின்றது.

சே!...கறுப்பு...!

அழகின் ரசனையை எடைபோடும் கண்களும் கறுப் புத் தான்...!

“அம்மா..! நான் ஒருக்கா குடிசைப் பக்கம் போயிட்டு வந்திர்றேனம்மா! இவன்ற தம்பிப் பாப்பா அழுவனுமைம்மா!...”

“சரி! சரி போயிட்டு சண்க்காம கெதியாவரோ னும்!”

2

“ஏங்கட ஜயாவுந்தான் என்ன அழகில் குறைஞ்சவங்களா?...இவரைப் பார்த்து யாராவது குடும்பத்தன் எண்டு சொல்லுவினமா?

சந்தன மேனியில் உருஞும் நீர்த் திவலைகள்...

கறுப்புக் கேசத்திலிருந்து சிதறும் வெண் பனித் துவரிகள்...

வெள்ளோ!... வைரமணிக் கற்கள்...

‘இது அக்கிரமம்!...என்ன இருந்தாலும் கடவுள் இவ்வளவு அழகை ஓரிடத்திலேயே கொண்டு போய் கொட்டக் கூடாது.

தலை துவட்டிக் கொள்ளும் துவாயும் தான் எத்தனை அழகாக...வெள்ளோத் துவாயில் சிவப்புக் கரையிட்டு...

வெள்ளோ!...சிவப்பு

“என்ன வள்ளி!... அப்படி விழுங்கிவிடுகிறோப் போல பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறோய்?”

“ஒண்டுமில்லைங்க!...”அவள் கறுப்பு முகம் நாணத் தில் சிவப்பேறி கருமை கூட்டுகிறது.

3

“என்ன வள்ளி அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறோய்?”—வள்ளி திடுக்கிட்டுத் திரும்புகிறார்.

“ஒண்டுமில்லை!”...நாணத்தால் முகம் கறுக்க தரன் வைத்திருந்ததை பின்னால் மறைக்கிறார்.

“என்ன வள்ளி அது? நான் பார்க்கக் கூடாத சாமானு அது?”— அவள் அவன் கையில் கொடுப்பது— பால் உணவு விளம்பரப் படம்.

நீல நிறப் பின்னணியில் “ரோஜாப் பூ” வண்ணம் செறிந்த பூ நயத்துடன் பொக்கை வாய் திறந்து கைகொட்டிச் சிரித்துக் கொண்டிருக்கிறது ஒரு குழந்தை!

“அழகாயில்லை...!” ஆவலுடன் அவனைப் பார்க்கிறார்.

“மெய்ய உங்களைத்தானே! இதைப் போல எங்களுக்கும் ஒரு குழந்தை பிறக்காதா?”

அவன் அவளைப் பார்க்கும் பார்வையில்...

பரிதாபமா? அனுதாபமா?

“வள்ளி உனக்கும் எனக்கும் போய் இப்படி குழந்தை பிறக்குமா?...என் வீணைசை கொள்ளுஞ்சூடு?”

“என் பிறக்காது! கட்டாயம் பிறக்கும்! பிறக்கு மெண்டு பாக்கியம் சொன்னாலோ! இந்தப் படத்திலேயே தினம் விழிச்சு வந்தா இது மாதிரியே குழந்தை பிறக்கு மாம்! நீங்க சம்மா இருங்க! உங்களுக்கு ஒன்றும் தெரியாது!...”

அவள் கரங்கள் எப்போதும் தன் பார்வையிலேயே படும் வண்ணம் அந்தக் குழந்தையின்படத்தை மாட்டுவதி லீடுபடுகின்றன. அப்போது அவள் இடுப்பு முடிச் சனிமீங்கு ஏதோ விழுகிறது.

“என்ன வள்ளி அது?” என்று கேட்டுக் கொண்டே விழுந்த பொருளைப் பார்க்கிறார். அது ஒரு சிறு கடதாசிச் சரை. அதனை அவன் ஆவலோடு பிரிக்க உள்ளே மின் நுவது—

‘குங்குமப் பூ?’

“இது என்ன வள்ளி! இது என் வாங்கி வைத்திருக்கிறுயே?”

“இதைத் தினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சாப்பிட்டு வந்தா சிவப்பான அழகான குழந்தை பிறக்குமெண்டு பாக்கியம் சொன்னால்!”

“நீ ஒரு பைத்தியம்!...வள்ளி!”—வள்ளி என்று சொல்லிக் கொண்டே விழியினேரத்தே துளித்த கண்ணீரை விரலாஸ் சண்டி எறிந்தவாறு வெளியே நடக்கிறார்.

4

“அம்மாடியோவ்...! எவ்வளவு அழகான பொம் பினோங்க எல்லாம் இதில் நடிக்கிறுங்க! அந்தப் பொம் பினோங்ர வெள்ளை முகத்தில் கறுத்த முடி எவ்வளவு அழகாக வந்து விழுஞ்து கிடக்கிறது! அவளின் அருகில் இருக்கிற ஆம்பினையும் தான் எவ்வளவு அழகாக சிவப்புக் கலந்த வெள்ளையாக...”

—அவள் தன் தலையைத் தடங்கிக் கொள்கிறான். பிசிறுகள் நிறைந்த தலைமயிர் அடங்காமல் பரட்டையாக!... சீ!

எவ்வளவு சனக் கூட்டம்.

நெரிச்சல்!

பச்சை, சிவப்பு, மஞ்சள், வயலட், ரேஸ் எல்லாம் ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்து நிற்கையில் எவ்வளவு வர்ணங்கள். ஆனால் பெண்ணுமாக...

‘யாரது கைகோத்துக் கொண்டு படத்துக்குப் போவது லில்லியா! சே!

இன்டைக்கு பள்ளிக்கூடத்துக்கல்லவா போயிருக்கா அவ எங்க இங்கவரப்போரு?... ஒரு வேளைக்கு அவவுக்குப் பேசியிருக்கிற வின்சனேட படம் பாக்க பள்ளிக்கூடத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறவோ அதுதான் பள்ளிக்கூட உடையோடு நிக்கிறு...? சாய்! வின்சன் இவ்வளவு நெட்டையாகவா? இது அவனில்லை!

ஒருவேளை லில்லியோ? இராது வேறுயாராவது இருக்குமோ? ஆ! இந்தப் பக்கம் திரும்பற்றுவே அது லில்லிதான்! அவவின்ர முகம் ஏன் இருள்ளடக்கிறது. பள்ளியிலே படிக்கிற லட்சணமா இது?

“என்னம்மா! உன்னைத்தானே இந்தா! உனக்கென்ன வேணும்! வியாப்பாரம் நடக்கிற இடத்தில் வந்து நின்டு

கொண்டு வேடிக்கை பாக்கிறியே” —கடைக்காரனின் அதட்டலில் தான் அவனுக்கு தான் வந்த விசயம் நினைப்புக்கு வருகிறது.

“ஆ! முன்டு ரூத்தல் மிளகாய்... ஒரு ரூத்தல் மல்லி, ஒரு ரூத்தல் உப்பு காப்போத்தல் தேவாண்ணை...”

—வள்ளி தெருவில் இறங்குகிறோன்.

“வள்ளி”— திரும்பிப் பார்க்கிறோன்.

“என்ன வில்லியம்மா.... பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போன சிங்க... இங்க வந்து நிக்கிறிங்களே!—”என்று வில்லியை கேட்பவள் அவனுடன் வந்த ஆடவைனைப் பார்க்கிறோன்.
—அவன்

வின்சன் இல்லை!

சற்று தூரத்தில் நின்றவாறு அலட்சியமாக சிகரட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு வளையம் வளையமாக புகை விட்டுக் கொண்டிருக்கிறோன்.

“வந்து... வந்து... வள்ளி ஒண்டும் வித்தியாசமா நினைத்துக்கொண்டு வீட்டை போய் சொல்லிப்பிடாத! ...அவர் எங்கட பள்ளிக்கூடத்தில் என்னேடு படிக்கிறோர். ...அதுதான்...இந்தா வள்ளி இந்தக் காசுக்கு ஏதாவது வாங்கிப் போய் உன்றை பிள்ளையனுக்குக்கொடு...என்ன வீட்டைபோய் சொல்லாத சரியா?”

“அதுகளுக்கு ஒண்டும் வேண்டாம்மா! நான் ஒண்டும் வீட்டில் போய்ச் சொல்லேல்ல! வீட்டில் அம்மா கோவிப் பாங்க, நான் வாறன்!” வள்ளி விரைகிறோன். வில்லி முகத்தி லறைபட்ட ஆத்திரத்தில் நிற்கிறோன்.

பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்கிறவரோடு கைகோத்துக்கொண்டு...பாடசாலை நேரத்தில் படம் பார்த்துக்கொண்டு...நாளைக்கு இன்னெனுருவனுக்கு உடமையாகப் போற நீ வில்லி எனக்குப் பணம் தந்தா வாய்டைக்கப் பாக்கிறோய்?

வில்லி நீ சின்னப்பொன்னை! நான் முண்டு பிள்ளைய ஞக்குத் தாய்! எனக்கு...என்னை நீ ஒண்டும் ஏமாத்த முடியாது வில்லி! பாவம் வின்சன்ட்! வில்லி உன் அழகான உடலில் இவ்வளவு அழுக்கா!

வெள்ளை உடல் கருமை உள்ளமா!

முகம் அருவருப்பில் சுருங்குகிறது.

அவள் தன் வீட்டில் நுழையும்போது... “எங்கட பாப்பா நல்ல பாப்பாவாம்! அம்மா பிள்ளைக்கு இனிப்பு எல்லாம் வாங்கிவருவாவாம். நீ நல்ல பிள்ளையாம். கண்ணை மூடி நித்திரை செய்வியாம்...” — என்று தன் தம்பியைத் தட்டித் தூங்கப் பண்ணும் முயற்சியிலீடுபட்டுக் கொண் அருக்கும் அவள் மகளைப் பார்க்கும்போது வில்லியின் நினைவு வருகிறது. மனத்தராசில் தாழ்வது வில்லியின் தட்டா?

5

“என்னவள்ளி!... என்னவேண்டும்?... என்னிற்கிறுய்?”

“ஒன்றுமில்லையம்மா...! நான் இண்டைக்கு பொடுத் தோட கெதியாக வீட்டை போகணும்மா...”

“என்டி?”

“இண்டைக்கு ‘அவர்’ ராத்திரிக்கு வீட்டை வர மர்ட்டாராம். வீட்டில் ஒரு வயது வந்த புள்ளையையும், மற்றச் சிறிசுகளையும் விட்டுட்டு இங்க இருக்க மனம் வருமாம்மா?...”

“எங்க போறுனும் அவன்....” என்று கேட்கிறார் எஜுமான்.

“யாருக்கு எங்க போறம் ஏன் போறம் எண்டு சொல்லுது அது?... காலையிலேதான் வருவன் எண்டு சொல்லிட்டுப் போகுது!”

“அப்ப சரி நீ வீட்டை போ வள்ளி!”

6

அமைதியின் அணைப்பில் இரவு துயில் கொள்கிறது. இரவு கொடி தென்றால் அது ஏன் அமைதிக்கு பிறப் பிடம் அமைக்கிறது. இரவைக் கொடிதாக்குவது மனி தனின் ஆசாபாச மனோவிகாரங்களும் வக்கிரக் குணங்களும்தான்—

குடிசையின் உட்புறத்தே ஒரு மூலையில் அவள் மூத்த பெண் பச்சைக் கொடியாக உறங்கிறார்கள். மற்றச் சிறுவன் இரும்புத் துண்டு எங்கோ காலில் சிக்குண்டு கிடக்க சிர் வாணமாக அலங்கோலமாகக் கிடக்கிறார்கள். கைக்குழந்தை அவளைணைப்பில் மார்பில் வைத்த இதழ்களை அகற்றும் வேயே துயிலின் மோகன சுகத்தில் ஆழந்து போய்க் கிடக்கிறது. அவள் ஏதோ யோசனையில் தன்னை மறந்து கிடக்கிறார்கள். எங்கும்—

கறுப்பு! இருட்டு!

காலடிச் சப்தம்!

நெஞ்சம் தானுக்குற்றுப் பரபரக்கிறது. ஒசை மேலெழவிடாமல் செய்யும் முயற்சியில் பாதி வெற்றி கானும் நிலையில் ஒரு சலனம்!

“டக! டக!...” குடிசையின் வாசலில் படலையாக பயன்படுத்தப்பட்ட மரப்பலகையில் நடுவிரலை மடக்கி குறிப்பிட்ட ஒருவருக்கே விளங்கும் சூட்சமத்தில் ஒசை எழுப்பப்படுகிறது.

வள்ளி மூர்ச்சை இழுத்துக் கொள்கிறார்கள்.

“வள்ளி!... வள்ளி...?”—மெதுவாக அமைதியைத் தடங்க கொடுத்தவாறு கிசுகிசுக்கும் குரல்.

“யாரது...!”

“நான் தான் வள்ளி! கதவைத்திற...! வெளியில்லா!”

வள்ளிக்குப் புரிந்து விடுகிறது. வெளியே வருகிறார்கள்.

“வள்ளி!...” கரகரத்த குரலில் அழைத்துக்கொண்டு அவள் கரங்களை இறுகப்பற்றி இழுத்தனைத்து முச்சை உள்ளிழுக்கும் உருவம்.

‘என்ன இது?... விடுங்கள் என்னை... என்னைப் பற்றி என்ன நினைச்சீர்கள்!...’—அவள் அடிப்பட்ட வேங்கையாகிறாள்.

“என்ன வள்ளி!... உன்னைப்பற்றித் தெரியாமலா... உன் எண்ணத்தை புரிந்துகொண்டுதானோ வந்திருக்கிறேன்! நேற்று நான் தலை துவட்டிக்கொண்டிருக்கேக்க நீ பார்த்த பார்வையே எல்லாத்தையும் விளாக்கி விட்டுதே. இன்னைடக்குக் கூட நீ ‘அம்மா’ட்ட அவன் இரவு வீட்டில் இருக்கமாட்டான் என்று மறைமுகமாக சொன்னது எனக்கு விளங்காது எண்டா வள்ளி நினைச்சாய்! வா... வள்ளி.. வா நேரமாகிறது!”

“இ என்ன வார்த்தை சொன்னீங்க!.. என் பார்வைக்கு எத்தனை அர்த்தம் கற்பித்துக் கொண்டுங்கி!... எஜமானை ஒரு வேலைக்காரி பார்க்கும் பார்வையில் களங்கமா!... நாங்க ஏழையெண்டாலும் உங்களுக்கிருக்கிறது போல எங்களுக்கும் மானம்மரியாதை இருக்கிறது. பணத்தின் போதையில் நீங்க மானம் மரியாதையை இழுக்க லாம்... ஆனா... நாங்க... எங்களின் மூலதனமே அது ஒன்னுதான்! அதையும் இழுக்கச் சொல்லாதீங்க! போயிருங்க!...”

“... மகாலட்சுமி மாதிரி வீட்டில் அம்மா இருக்கேக்க உங்களுக்கு இந்த எண்ணம் என் வந்தது... எப்படி ஏற்பட்டது?... போங்க... போயிருங்க! நான் கூச்சல் போட்டு ஊரைக் கூட்டமுன் போயிருங்க!”

“வள்ளி!...”—கடைசி நேரத்திலும் நப்பாசை போகவில்லை.

“போகப் போறீங்களா இல்லயா?...”

“சரக! சரக...” -நடையின் வேகத்தில் அவரின் மனக் கொதிப்பு தெரிகிறது.

வெள்ளை உடல்! கருமை உள்ளம்!...

வெள்ளை! கறுப்பு! சிவப்பு

—வள்ளி ஏன் விம்மி அழுகிறான்?

7

நீண்ட மயக்கத்தின் பின் கண் மலருகிறான் வள்ளி. மங்கலான பார்வை எதனைத் தேடுகிறது? தெளிவற்ற நிலையில் வார்த்தைகள் வெளியாகின்றன.

“என்ன குழந்தை அக்கா!”

“ஆம்பிளைப்புள்ளை வள்ளி. நீயே பார்த்து ஆச்சரி யப்படப்போறுய் வள்ளி! நீயே பாரேன்!”

—அவளின் கரங்கள் தாய்மையின் மென்மை உணர் வில், பஞ்சடலைத் தடவிக் கொடுக்கின்றன. வெல்வெட்டை மலரின் இதழ்களை தழுவிக் கொடுக்கும் ஆதர மயக்கம்! மலரின் மகரந்தம் கையில் படியும் இலாவகமென்மையில் மேனிசிலிர்க்கிறது. மார்பகம் விம்மித் தணிகிறது. மிகவும் கஷ்டப்பட்டு கழுத்தைச் சாய்த்து, தன் பார்வையை தன் பக்கவில் கிடக்கும் சிகவின் மேல் பதிக்கிறான்.

குங்குமப் பூவா?

வெள்ளைப் பூவா?

உள்ளம் குலுங்கி ஒய்கிறது.

தன் கைகளினுலேயே தொட அஞ்சம் தாழ்வு மனப் பான்மை பரவுகிறது.

“இது எனக்கா... என்னுதிரத்தில் உதித்த வெண் முத்தா?...”

—மயக்கம் மதியை மயக்க அந்தி மயக்க விலை.

“பாத்தியாடி குழந்தையின்ற அழகை?”

“ஆமான்டி எனக்குக் கூட பொறுமையாகத்தானிருக்கு...”

“அது சரி! குழந்தையாரைப் போலசாயலா இருக்கு?... முந்தின குழந்தை எல்லாம் தாயைப் போல் இருந்ததடி... இது ஒருவற்ற சாயலுமில்லையா?... அப்பனும் தரடும் சுத்தக் கறுப்பு!... இதைப் பாத்தியா... சொர்ண விக்கிரகம் மாதிரி!”...

“எனக்கென்னமோ சந்தேகம்தான்... வீட்டை வீட்டு வெளியில் வேலை செய்யப் போறவள்... யாரிட்ட வாங்கி வந்தாளோ... யாருக்குத் தெரியும்!... பொன்னன் பாவம்! அப்பாவி!... ஒண்ணும் தெரியாதவன்!... அவனுக்கு இந்தப் புள்ளையைக் கண்டதில் எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா?...”

—வள்ளியின் தலையில் பேரிடி விழுந்து அவளை ஆழ கடலினுள் ஆழ்த்திச் செல்கிறதா?

‘களக்!... களக்’ மூச்சுத் திணறலில் குமிழிகள் உடை படுகின்றன. திணறலில்...’

வெள்ளை!... சிவப்பு?... நீலம்!... பச்சை!...

வெள்ளை உடல்... கறுப்பு உள்ளம்!...

கறுப்பு!... வெள்ளை!... கற்பு!...

ஜேயோ!... என்ற குழந்தையது?... நான் நல்லவள்!...

வள்ளி இமைவிலிம்புகளில் சீர் படர, மீண்டும் மூச்சையாகிறோ.

பழைய வரனத்தின் கீழ்...

நிலம் தெரிந்தும் தெரியாத விடயற் காலை
வேளையிலேதான், அவர்கள் சந்திப்பு நேர்க்குவிடுகின்றது.

வைகறையின் மோகனம் அந்தச் சூழ்சிலையிலே
சிதறிக் கலைந்து கொண்டிருக்கும் வேதனையைச் சுமக்கும்
நெஞ்சங்களிடையே நிலவிய நீண்ட மௌனம், கூரிய
அலகுகொண்டு துண்டாடும் வண்ணம் அமைகிறது. பர
பரப்பும் சந்ததியும் மிகுந்த அச்சுழுக்கிலையின் ஒதுக்குப்
புறத்தே, அப்பரபரப்பும் சந்ததியுமே அவர்களுக்குக்
கவசமாகிவிட்ட தன்மையில்தான் அச்சந்திப்பு நேரு
கின்றது.

எந்தச் சம்பவம் நடந்துவிடக் கூடாது என்று,
விநாடிக்கு விநாடி அமைதியற்றிருந்தானோ, அது விரும்
பியோ விரும்பாமலோ நடந்ததேறவிட்ட அதிர்ச்சி
அவளிடமிருந்து பூரணமாக அகலா விலையில்—இருவர்
மனங்களும், விழிகளும் ஒருவரை ஒருவர் எடை போட
டுக் கொண்டு, அந்த எடை போடுதலில் கழிந்துவிட்ட
ஆண்டுகளின் கைங்கரியத்தை எண்ணி வியந்தவாரே,
அதிருப்பிப்பட்டவாரே நின்று கொண்டிருந்ததில் விம
டங்கள் யுகம் யுகமாய்க் கழியும் உணர்வுதட்டி நின்று
கொண்டிருக்கிறோன்.

சீட்டினுள்ளிருந்து துயரம் சுமந்து வரும் சொற்கள் இருவரின் இரத்தாயசத்தையும் பிழிகின்றன.

‘...ஆரூத் துயரமைனே
ஆச்சியெலை எங்கஞக்கு...
ஆற்றுவார் ஆருமில்லை
ஆச்சியெலை எங்கஞக்கு
பாத்திருக்க நீடும்
பரலோகம் போன்மோ!...
பாருக்குள் நாங்க
பாவியானேம் ஆச்சியெலை...’

“நான் பாவிதான்!...” — அவன் உதடுகள் நடுங்கி அசைகின்றன.

“என்ன சொல்லிறுய்... விளங்கத்தான் சொல்லன்...!” அவள் எரிச்சல் மண்டிய குரலில் சொல்லும்போது, அவன் விழிகள் அவள் உடலில் மின்னிய உயர் நிலையின் அந்தஸ்தையும், முகத்தில் மினிரும் ‘பெரிய மனுஷத்து’ வத்தையும் கண்டு, அவனுக்கும் தனக்குமிடையே உள்ள உறவு முறையையும் மீறி, அவன் மனதில் அச்சும் பரவுகின்றது.

‘பத்து வருடங்கள்!... அதற்குள் உறவில் செயலில் அந்தஸ்தில் எவ்வளவு மாற்றங்கள்!...’

—திகைப்பின் சகதிக்குள் புதைந்திருந்தலை அவளின் குரல் வாரி மேலிழுத்தெறிகின்றது.

“என்னத்துக்கு பிரமன்புடிச்சது மாதிரி நிக்கிறுய்...!” — அவளின் விவகாரத்தை விரைவிலேயே முடித்து அனுப்பிவிட வேண்டுமென்ற பதற்றம் அவள் குரலில் நன்கு தெரிகின்றது.

“...ம்...என்ன சொன்னனீ!... நான் ஏதோ யோசனையில் நின்டதில் கவனிக்கேல்ல!...”

“...இப்ப உண்ணையாரிங்க வெத்திலை பாக்குவைச் சுக் கூப்பிட்டது? நீயேன் வந்தனீ!...”

—நீர்ப்பூங்கொடிகளை இரக்கமற்று அறுத்தெறியும் எருமைக் கூட்டங்களைப் போல் அவளின் கேள்விகள் அவன் உரோச நரம்புகளை அறுத்தெறியும் செயலாக்கிய வேதனையில், அவன் மனம் விம்முகின்றது.

“என்ன இருந்தாலும் நீ செய்தது கொஞ்சமும் சரியல்ல...இப்படி அவ...எங்களை ஆளாக்கிய தெய்வம் மரணப் படுக்கையில் கிடக்கிற எண்டதை நீ முந்தியே எனக்கு ஆளனுப்பியாவது சொல்லி இருக்கவேண்டும்... ஆனால் நீ செய்யேல்ல...அப்படியும் நான் கேள்விப்பட்டு வாறுத்துக்குள்ள விசயம் எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு... நீ என்னைப் பாத்து இப்ப கேக்கிறுய் எதுக்கா வந்தனீ எண்டு...இது உணக்கே சரியண்டு படுதா?...”

“உணக்கென்னத்துக்கு சொல்லியனுப்பேரணும்... போற உயிரை இன்னும் கெதியாப் போக்காட்டவா?...”

அவன் துடித்துப்போய் விடுகிறான்.

“இல்லை... நீ அப்படிக் சொல்லாத... என்ன இருந்தாலும் சாகும் தறுவாயில் அவ என்னைப் பாக்க விரும்பி இருப்பா!...”

—வீட்டின் வாசலிலே, ‘சர்! சர்...’ என்று கார்கள் வந்து குழுமிய வண்ணமிருக்கின்றன.

“இப்ப இங்க பெரிய பெரிய ஆக்களைல்லாம் வருவினம்... நான் இதில நின்டு மினக்கெடேலாது... நான் போய் வந்தவையளைக் கலனிக்கவேண்டும்...” — அவள் ஏதேதோ சொல்லிக் கொண்டே போகிறான்.

“அவையெல்லாம் இப்ப எதுக்காக வந்திருக்கினம்...?” — அவன் உதட்டில் ஏளனத்தின் வரட்சிப் புன் னைக ஒரு விநாடி எழுந்து சோகத்தில் நிழல் படிந்த முகத்துக்கு விகாரத்தையே அளிக்கின்றது.

அவன் கேள்வியின் அர்த்தம் புரியாவிட்டாலும், ஏதோ தன்னைப் பரிசுக்கின்றுன் என்ற உணர்வில் அவன் ‘என்ன உளறுகிறுப்?’ — என்று பதறியது கண்டு மெல்லச் சிரிக்கிறான். அந்தச் சிரிப்புக்கூட அந்தச் சங்கர்ப்பத்திற்கு ஏற்றதாக இல்லையாயினும், அவன் வரையில் அது தவிர்க்க முடியாததொன்றாகும்.

“...அவற்ற மாமியார் இறந்து விட்டா, துக்கம் விசாரிக்க அவற்ற சிறேகிதர்மார் வரமாட்டினமே!... உதென்ன விசர்க் கேள்வி?...

“உதெல்லாம் தெரிஞ்ச நீ என் என்னைப் பார்த்து ‘என் இங்க வந்தனீ!..’ — என்னுடைய கேட்டனீ? நான் உன்ற புருஷன் சிறேகிதரை வீடு, உனக்கு... உன் குடும்பத்துக்கு... என் இங்கு செத்த வீடு கொண்டாடிற பின்துக்குக் கூட நான்தான் முக்கியமானவன். நீ உன்ற செல்லுக் கூடுக்கிலை பேசினாலும், எனக்கும் இந்தப் பின்துக்குமுள்ள தொடர்பு கூட அது கட்டையில் ஏற்ற பிறகுதான் போகும். அதுவரை எனக்குள்ள உறவை நீ என்ன, நீ மதிக்கும் உலகம்கூட மறுக்க முடியாது...!” — அவன் ஆத்திரம் கண்டு அவன் மேனி சிலிர்க்கிறது.

“அப்ப நீ என்னதான் மனசில நினைச்சுக்கொண்டு இந்தப் பேச்செல்லாம் பேசுகிறுப்!... அதைச் சொல்லிடுப் பேந்து பேசு!...”

“நானும் என் மஹூழியும் எங்க கடமையைச் செய்திட்டுப் போகவேண்டு வந்திருக்கிறம்!...” — அவனின் குரல் இப்போது தணிந்திருக்கிறது.

“என்ன அவளோயும் கூட்டியந்தா இருக்கிறுப்?...” வியப்பு மேலிடக் கூவுகின்றான்.

— வேப்பமரத்து நிழலின் கீழ் பாடை கட்டிக் கொண்டிருப்பவர்களில் சிலர் நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு,

தம் வேலையிலீடுபடுவதைக் கவனித்ததும், தனது உரத்த பேச்சு இவ்வளவு அநாகரிகமான செயலாகி விட்டதை எண்ணி நானுகின்றூள்.

“ஓம்!... அங்க பார் வாசலில்!...”

அவன் பார்வை வாசலில் படிகின்றது.

—வெளியே ரோஸி வந்து குழுமும் கார்கனுக்கு வழிவிட்டுக்கொண்டு, ஒதுக்குப் புறமாக கவலை படர்ந்த முகத்துடன் பரிதாபமாக, வாதநாராணி மரத்தின் கீழ் விற்கிறூள். மதியாதார் முற்றத்தை மிதிக்கவேண்டிய நேரிட்ட நேரத்தை விரும்பாமலே வரவேற்று—அனுமதி கேட்டு விற்கவேண்டிய வேதனையுடன் நின்றுகொண்டிருக்கின்றூள்.

—அவன் விழிகள் கோபத்தில் சிவக்கின்றன. அவன் நெஞ்சம் துணுக்குறுகிறது.

“உன்ற காலை வேண்டுமெண்டாலும் புதிக்கிறன். எங்களை உள்ள வரவிடு!...”

அவன் பார்வை தண்ணாய்த் தகிக்கிறது.

“நான் சொல்லறதைக் கொஞ்சம் கவனி!... இறப்பு எண்டதும் பிரிவை மட்டும் உண்டாக்கேல்லை. அது இன்னொரு வழியில் விட்டுப்போன உறவையும் இணைக்கிறது. நம் தெய்வத்தின் இறப்பாவது எங்களை இணைக்க உதவ நீ அனுமதிக்க மாட்டியா?...”—அவன் பேச்சின் அர்த்தம் அவளை அயரவைத்தாலும், மனதில் எரிச்சலை முட்டுகிறது.

“என்ன உன்னேடு உறவா?.. நான்... அம்மா... ஏன் உன் அத்தான்... எல்லாருமா எவ்வளவு புத்திமதிகளை அப்போது உணக்குச் சொன்னம். நீ கேட்டு மதிச்சுநடங்கியா?... உனக்காக நான் எவ்வளவு கண்ணீர் விட்டிருப்பன் எண்டு உனக்குத் தெரியுமா?... உம்மீது... உன் குழப்படி

களையெல்லாத்தையும் மறந்து உயிரையே வைத்திருந்தம்... ஆனால் எங்களைவிட அந்தப் பெண்தானே பெரிசா போச்செண்டு எங்களையெல்லாம் உதறி எறிஞ்சிட்டு ஒடினைய்... அண்டையிலேந்து உனக்கு அம்மா... அக்கா... உறவெல்லாம் அத்துப் போச்சு!... நீ முந்திப்போன மாகிரியே இப்பவும் போய்விடு!...”

“அது இண்டைக்கும் தவறெறன்டு எனக்குத் தெரி யேல்லே!...” — அவன் அமைதியாகப் பதிலளிக்கிறான்.

“என்ன?...”

“ஓம்!... என்னை நம்பி வந்தவளை நான் கைவிட்டா பழி என்னைச் சூழாதா?... பெண் பாவம் பொல்லாதக்கா!”

“போயும்... போயும்!... உனக்கு எங்கட வமிசத்துக்கு மில்லாத வழக்கமா இம்மாதிரிப் பெண்ணைக் கட்டிக் கொள்ள வெக்கம் வரேல்லயா?”

“எதுவோ... எப்பவோ நடந்துபோனதைப் பற்றி இப்ப என்னத்துக்கு கதை!... இப்ப நீ என்னை அம்மா வின் முகத்தையாவது பாக்க விடமாட்டியா?...”

“நீ நல்லா உள்ள போ... உன்ற செயலால் எலும்பும் தோலுமாகப் போன அம்மாவைப் பார்!... நான் தடுக் கேல்ல... ஆனால் உன்ற பெண் சாதியை மட்டும் உள்ள கூட்டியரலாம் என்டு கணவிலும் தினைக்காத!...”

“அக்கா!...”

“ஓம்!... அவன் உள்ள வந்து என்னை மச்சாள் என்டு கட்டிப் பிடிச்சு அழவும், வந்திருக்கிறவை எல்லாம் அவளை ஆர் எண்டு கேட்டு, எங்களைக் காறித் துப்பவுமா அவளைக் கூட்டியந்திருக்கிறைய்... அவன் உள்ள வந்தாளைண்டா, அவளைக் கட்டி அழவும் ஆக்கள் இருக்காயினம் எண்டதை தினைச்சுக்கொள்!...”

“அக்கா!...”

“இதில் நின்டு கதைக்க நேரமில்லை... அங்க பார்... எல்லாரும் எங்களைத்தான் பாக்கினம்...”

“என் மனிஷிக்கு மரியாதை கொடுக்காத வீட்டுக்கு நானும் காலடி எடுத்து வைக்குமாட்டன்...!”—அவன் உறுதியோடு பேச்கிறான்.

“நாங்கரும் உன்னை வருந்தி அழைக்கேல்ல...”—அவனும் ஆத்திரத்துடன் பேச்கிறான்.

“அம்மா...! உன்ன அப்பா கூப்பிடிரூர். உடனே வராட்டாம்...!”—என்று வருபவள்—அவள் மகள் தேவி.

“சரி நீ போ!... நான் வாழனெண்டு அப்பாட்ட சொல்!...”—என்று தன் மகளை அனுப்பி விட்டு, அவன் பக்கம் திரும்பி “இஞ்ச பார்!... இவள் ஆரெண்டு தெரி யுதா... எங்க தேவி தான். அவனுக்கு நல்ல சனம் சந்தியுமான இடத்தில் சம்பந்தம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறம். மாப்பிள்ளை ஒரு சி.சி.எஸ். இப்ப நீயும் உன் பொஞ்சாதியும் வந்தா, விடயம் கேள்விப்பட்டு, அந்தச் சம்பந்தமே நின்டு போகலாம்!...”

“உனக்கு உன் மகள் பெரிசு. எனக்கு என் தாய் பெரிசு. நானில்லாம பின்ம் சுடலைக்குப் போயிடுமா?...”

“ஓ! அந்தத் துணிச்சலில் தான் இவ்வளவு ஆங்காரமா?... நீ செய்யாட்டி, இன்னெனுருத்தன் செய்திட்டுப் போவான்...”—அவள் பதில் அவளை எரிமலையாக்குகின்றது.

“என்ன?... என் பெற்றதாய்க்குநான்செய்யவேண்டிய கடமையைக் கூடவா உங்கள் அந்தன்து தடுத்துவிடும்... நானும் பார்த்துவிடுறன் இன்னெனுருத்தன் என் தாய்க்குக் கொள்ளி வைக்கிறதை!...”

“நீ என்ன செத்த வீட்டில் குழப்பம் செய்யவா வந்திருக்கிறைய்...?”

“அக்கா!... போதும் நிறுத்து!... நான் கெட்டவானை இருக்கலாம். ஆன பெற்றதாயின் சடலத்தின் முன் குழப்பம் செய்யிற அளவுக்கு எனக்கு இன்னும் புத்தி மழுங்கிப் போகவில்லை... ஆன என் உரிமையை இன் நெருத்தன் பறிப்பதை நான் விடமாட்டன்... நான் என் தாய்க்கு எவ்வளவு துண்பத்தை அளித்திருந்தாலும் நான் செய்து முடிக்கப் போகும் இந்தக் கடமையால், அவன் என்னை மனப்பூர்வமாக மன்னித்து விடுவான்!...”

“நீ வேணுமெண்டால் உன் கடமையை நின்று செய்! ஆனால் அவன் மட்டும் உள்ள வரக்கூடாது...!”

“எனக்குள்ள உரிமை அவருக்குமுண்டு...!”

“அது உன்ற வீட்டில்!... இங்கே இல்லை... உள்ளவன் தான் உரிமையைப் பற்றிப் பேசலாம் எண்டதை மறக்காது!...”

“நீ என்ன சொல்கிறோய்?...”

“நாங்க பணத்தைச் செலவழிச்சு செத்தவீட்டை நடத்துறம், நீ அதில் வந்து உரிமை பேசிறோய்?...”

“அப்ப விடுங்க. நான் என் தாயின் சடலத்தை எடுத்துச் சென்று, நானே கருமாதிகளை முடித்துக் கொள்ளுறன்!...”

“என்ன பேசிறன் எண்டாவது உனக்குத் தெரியுமா? உன்னால் இன்றைய நிலையில் ஒரு செத்த வீட்டை நடத்த முடியுமா? உன்ற குடிசையில் கொண்டுபோய்ப் பின்ததை நாறவா விடப் போகிறோய்?... எல்லாத்தையும் யோசிச்சு பதிலைச் சொல்!...”—அவன் போய்விட, அவன் விபூக எல்லை நீர் திரையிட நின்றுகொண்டிருக்கிறான்.

2

அவனும் ரோசியும் வீதியிலே நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். வீதி கருமை போர்த்துக் கிடக்கிறதா...?

—மனிதர்கள் எல்லாரும் சடுகாட்டி லேபே அடைக் கலமானால்...

—மனிதன் நடையால் உண்டான் பாதைகளும் அங்கேதான் சங்கமாகின்றனவா?...

“ரோவி!.... என்னை அவர்கள் அவமதித்து விட்டார்கள்!”—அவன் விம்முகிறான்.

“எல்லாம் என்னுலைதானே!...”—அவனும் விம்முகிறான்.

—விம்மல்கள் இந் உள்ளத்திலும் எதிரொலிக்கின்றன.

“இல்லை ரோவி!... இல்லை!... எல்லாம் பணமில்லாக்குறை... பணமில்லாதவனுக்கு தாயில்லை... தந்தையில்லை... பாசமில்லை... பற்றில்லை... ஏன் பணமில்லாட்டி அவன் சடலம் கூடத்தான் அநாதையாகி, தெருவோரத்தே நாற வேண்டிக் கிடக்கிறது...”

கால்கள் விரைகின்றன.

மனம் சிறையாகி, கொழுந்து விட்டெரிகிறது.

பற்றுவதெல்லாம் பழைய நினைவுகளே!

அவன் தாயின் குரல் அவன் காதை இப்பொழுதும் நிறைக்கின்றது.

“டேய்!... அறுவானே!... எண்டா என்னைக் கொல் அறுய்!.. பள்ளிக்குப் போற்றெண்டுட்டுப் போய் எங்கெல்லாம் அலைஞ்சிட்டு வாறுய்! உன்னைக் கேக்க அப்பனில்லை எண்ட துணிவுதானேடா உணக்கு...”

அவன் உதட்டைச் சுளித்துக்கொள்வான்.

அவனுத்குத்தானே தெரியும் பிள்ளையார் கோவில் மாமரத்து மாங்காயின் உருசியும், தனது நண்பர்களோடு கோவிலின் மறைவான பகுதியில் ஷிளையாடும் கெந்திப் பிடித்தல்... கிளித்தட்டு... போளை... இலுப்பங்கொட்டை அடித்தல்... ஆகியவற்றின் இன்பமும்!...”

‘அம்மா!... என்னுலை நீ எவ்வளவு கட்டப்பட்டிருப்பாய்!— என்னை மன்னித்திடம்மா!...’—மனம் விமர்சிறது.

அவன் முன் முருக்கமரத்துடன் கட்டப்பட்டுக் கிடக்கிறான்.

‘சொல்லடா!... இனிமே... பிடி சிகரெட்டுக் குடிப்பியா?... சொல்லடா!...’—அவன் மூர்க்கருணமே மிஞ்சகிறது வாய் திறந்தால்தானே!

இன்னெரு நாள். வீட்டிலேயே திருடிவிட்டு நன்பர்களோடு சினிமா பார்த்துவிட்டு வந்து வீட்டில் வாங்கிய ஏச்சக்கள்—

‘அம்மா உன்னை நான் எவ்வளவு கொடுமைப்படுத்தி இருக்கிறன்.’

அந்த வயதிலே அப்படி ஒரு பைத்தியம். சினிமா சினிமா என்று அலைந்து ஒரு தியேட்டரிலேயே வேலைக்குச் சேர்ந்துவிட்டு வந்து வாங்கிய உதைகள்...

கடைசியில் வாழ்வே அதாகப் போய்விட்டது.

அந்தத் தியேட்டரிலே வேலைக்கு இருக்கும்போது நான் ரோஸீயின் பழக்கம் ஏற்பட்டு...

அவர்கள் பழக்கம் தியேட்டரிலே ஏற்பட்டாலும், ரோஸி விரைவிலேயே அவளைப் பற்றி அறிந்துகொண்டதுடன், ஒருவராலும் திருத்தமுடியாத அவளைத் திருத்தியெடுத்தவரும் அவள்தானே!

‘அம்மா!... நீங்கள் எனக்கு உயிரையும், உடலையும் அளித்தீர்கள். ஆனால் உங்கள் மகனை மனிதனுக்கிய ரோஸிக்கு உங்கள் சடலத்தைப்பார்க்கத் தகுதியில்லையாம்மா!...’

மனம் அலறும் வேதனையை, இன்னேர் அன்று மனம் தான் உணரமுடியும்.

‘ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதிங்க... நாங்க கொடுத்து வைச்சது அவ்வளவுதான்!...’— என்கிறான் ரோஸீ.

“இல்லை ரோவி. என் கடமையை நான் செய்தே தீரவேண்டும். இந்த விசயத்திலே சொந்த விரோதங்களுக்கு இடமில்லை. ஆனால் நான் அவர்கள் படியேறுமலே என் காரியத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன். சீ நேரா வீட்டபோ!... நான் பரியாரி கணவதியிட்ட போயிட்டு, அப்படியே சுடலைக்குப் போயிட்டுத்தான் வருவேன்!... என்றவாறு, பாதை மாறிச் செல்கிறேன்.

3

இறநுவின் முனை திரும்பி, அந்தப் பிரேத ஊர்வலம் நகர்ந்துகொண்டிருக்கிறது...

அதன் ஆடம்பரம், தெருவிலுள்ளவர்களின் கருத்தைக் கவர, நின்று பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்...

வெடி ஒசையும், தேவார ஒசையும் வீதி எங்கும் பரவி நிறைகின்றது...

பிரேத ஊர்வலத்தின் மின்னே பெரிய பெரிய மனுஷர்களெல்லாரும் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள்...

ஊர்வலம் சுடலையை நெருங்கிக்கொண்டிருக்கிறது...

திமிரென்று ஊர்வலத்தில் பரபரப்பும், வியப்புக் குரல் ஒலிகளும்... என்ன.. அவனு?.. உலகத்தில இல்லாத அதிசயமாக்கிடக்குது!... என்ற வியப்பு ஒசைகளும் எழுகின்றன.

ஏங்கே—

மழித்தத்தலையுடன், கிருத்திய நெறிச் சின்னங்கள் மேனியிலே பளீரிடவும், இடுப்பிலே ஒரு முழுத் துண்டு டனும், கையில் தீச்சட்டியுடனும் வந்து, அந்த ஊர்வலத்தில் கலந்து, பிரேதத்தின் முன்னால் தனக்குள்ள உரிமையோடு, தன் கடமையைச் செய்ய அவன் நடந்த போது—

உலகமே ஒரு கணம் ஸ்தம்பித்து நின்று, இயக்கியது போல், ஊர்வலத்தினர் பிரமித்து நிற்கின்றனர்.

அமைதியின் இறகுகள்

வரண்ணில் விழுந்த அரிசிப் பொரியாக ஊர்
பொருமிக் கொட்டுகின்றது.

அவன் அஞ்சுபமாகி விட்டான்.

ஊரின் வாய் ஒயவில்லை.

மெல்லிய காற்றில் வாசலில் நின் றிருக்கும் பன்னீர்
மரம் தனது வெண்ணிறப் பூக்களை உதிர்த்து அஞ்சலி
செய்ய—

அவன் மன அரும்புகளும் வெடித்து மலர்களாகி
அவன் ஜீவரகஸ்யமான மகரந்தத்தை கிந்த வைக்கின்றது.

“கில மலர்களின் மகரந்தம் நச்சாமே! அதுபோல
உன் நினைவும் நச்சா?..” அவன் கோமள இதயம் நடுக்க
முறுகின்றது.

‘ஊருக்கு உன் நினைவு நச்சாக இருக்கலாம். ஆனால்...
என்னளவில் எனக்கு...?’

‘என் ஜீவனின் உயிர்த்துஷ்பில் ஒவ்வொரு மெல்லிய சலன ஒலிகளிலும் நீ நிறைந்து நிற்பது பரமானுபவமல்லவா?... என்னளவில் நீ...’

தெய்வமா?...

ஓ!...

மனிதன் ஒவ்வொருவனுமே தன்னளவில் தெய்வமாக முயன்று மனித தத்துவத்தையே இழந்து நிற்கும் வேளோயில்... ஆசாபாச மனே விகாரங்களிடையே.. ஒரு உண்ணத்தமான .. உத்தமமான உள்ளத்தைத் தேடி... அமைதியை நாடி அலைந்த உண்ணை நான் தெய்வமாக்க விரும்பவில்லை.

தெய்வத்தைவிட உத்தமமான மனிதனே மேலான வான்.

தாயே! நீ மறைந்து விட்டாய்!.. ஆனால் என் நெஞ்சில்... என் உயிரின் உயிரிராய்... உணர்வின் உணர்வாய்... அனுவின் அனுவாய் நீ கலந்து விரைகின்றூய்!

அவன் விம்மவிள் பெருமுச்சொன்று அவனின் நெஞ்சுக் குழாயைப் பிளந்து வெளியேறும் வேளோயிலும் அவனின் சிளைவின் உருவே வெளியேறுவதாக எண்ணுகிறேன்.

‘நவரத்தினம் வந்திட்டுதா?...யாழ்தேவி இன்னும் வரேல்லியா? பின்ன ஏன் இன்னும் நவரத்தினத்தைக் காணேல்ல’...—வாசந்படியில் காலிபதிக்கும் அவன் காதுகளில் வார்த்தைகள் வந்து விழுகின்றன.

“இதோ வந்திட்டேன் அம்மா!...”

அவள் அத்தர் எடுக்கப்பட்ட மலராகிக்கிடக்கின்றாள்.

அவள் கட்டில் தலையணை... போர்வை எல்லாமே அழுக்கடைந்து... நாறி... சிக்குப்பிடித்து...

அவள் உயிர் குலையையே ஆட்டம் காண வைக்கிறது. அந்த இருமல். வாயின் எச்சில் அவள் சக்திக்கு மீறி (சக்தியா?... அது உண்ணிடம் ஏது? எல்லாவற்றையும்தான் இழந்து... இழந்தா? இல்லை... சுகானுபவிகளால் உறங்கி எடுக்கப்பட்ட பின் உண்ணிடம் ஏது சக்தி) கடைவாய் வழியே வழிகின்றது.

அவளின் வேலைக்காரியை நோக்குகின்றன். அவள் முகம் மன ஒங்காளத்தில் அருவருப்புக் காட்டுகின்றது. முன்பெல்லாம் அவள் இப்படியாக இருந்தாள்.

என்றே ஒருநாள் பரட்டைத் தலையும் அழுக்கடைந்த உடையுமாக பிச்சைக்காரியாக வந்த அவளோ... குளிக்கச் செய்து... உணவளித்து... உடை அணிவித்து வேலைக்காரி யாக்கியதற்கு (உண்மையில் அவள் சகோதரியாக அல்லவா வாழ்ந்தாள்) இதுதான் அவள் செய்யும் நன்றியா? அவன் மனம் வேதனையில் விண்டு... விண்டு...

வேலைக்காரியே எதிர்பாராத... ஏற்காத அந்தச் செய்கையை அவன் செய்கிறேன்.

எச்சில் படிக்கத்தை எடுத்து... அவளாருகே அமர்ந்து... அவள் தலையைச் சரித்து... அவள் கடைவாயைத் துடைத்து...

அவன் துப்புகிறான்.

எதை?

உலகின் நன்றிகெட்ட அயோக்கியத் தனத்தைப் பார்த்து துப்புகிறானா?

அவன் கண்ணில் தெறிக்கும் நன்றியின் ஒளிச்சுடில் அவன் மெய்க் கூச்செறிகிறான்.

“அம்மா!... டாக்டர் என்ன சொன்னாரே?”

‘அவர் எதைச் சொல்வார்... எல்லாம் சரி எண்டிடார்!...’

‘அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீங்கம்மா! அதெல்லாம் சரியாப் போயிடும்!....’

‘தம்பி!... நவரத்தினம்!... நீ எப்படிச் சுகமா இருக்கிறியா... கொழும்புச் சாப்பாடெல்லாம் உனக்கு ஒத்துவருதா!... கவனம் கடைச் சாப்பாட்டில் கல்லுக்களெல்லாம் கனக்கக் கிடக்கும் பாத்துச் சாப்பிடு.. பேந்து பின்ன அப்பன்டிசைட் அது இது எண்டு கரைச்சல் படுத்தும்’

‘அம்மா எல்லாத்தையும்... ஆறுதலாப் பேசலாம். இப்ப நீங்க உடம்பை அலட்டிக்கொள்ளாமப் படுத்திருங்க!’

‘ஆறுதலா எப்ப பேசுகிறது...இப்பவே... எல்லாமே பேசிவிட வேணும்...இல்லாட்டி பேஞ்சு பேச சந்தர்ப்பமே கிடைக்காது போயிடலாம்... நவரத்தினம் நீ அருகவா!... உன் கண்ணங்களை வருடிப் பார்க்கவேணும்... உன் முகத்தை ஆசைதீரப் பார்க்கவேணும்... நீ உன் அப்பா போலவே... அவர் அச்சாகவே அப்படியே இருக்கிறுய்... பாவும்... அவர் தான் போயிட்டாரே!... அவற்றை குணம்... யாருக்கு வரும்... அவரைப்பற்றி உனக்கு நான் சொல்லுகிறேன்... என்னைப் பற்றி உனக்கு அவர் சொல்லி இருப்பாரா?’

‘ஒண்டும் பேசாதிங்கம்மா!... அவர் எல்லாத்தையும் சொல்லியிருக்கிறார்.... நீங்கபேசாம படுத்திருங்க!...’

‘சொன்னவரா?... என்ன சொன்னார்... இளவயதில் நாங்க ரெண்டு பேரூம் காதலித்தது... பிரிந்தது... நாம் மீண்டும் சந்திக்கேக்க நான் இன்னென்றுத்தர் மனைவியாக வும்... அவர் இன்னென்று பெண்ணின் கண் நிறைந்த கணவாகவும் இருந்தது...எல்லாத்தையும் சொன்னாரா?...’

‘எல்லாஞ் சொன்னவர்... உங்க உடம்பு இரைக்கிறது கொஞ்ச நேரம் பேசாம இருங்கம்மா!...’

‘சரி!... நான் பேசேல்ல... இன்னைக்கு நீ இங்கதான் சாப்பிட வேண்டும்... செல்லம் நீ போய்த் தமிழிக்கு சமையலீச் செய்ய...’

செல்லம் போகிறோன்.

‘எதற்கம்மா! நான் வழக்கம்போல...’

‘நவரத்தினம்... உனக்கு என் வீட்டில் சாப்பிட கூச்சமா?... உனக்குத் தெரியுமா கொஞ்சக் காலம் எனது பால் சாப்பிட்டு வளர்ந்தவன் நீ!... உனக்கு நான் ஒரு முறையில் பாலுட்டி வளர்ந்த தாயடா!...’

‘என்னீ...’

‘நவரத்தினம்... உன்னை நான் பெறுட்டியும்... நான் பாலுட்டியவள்டா கொஞ்சக்காலம்...’

வியப்பினுள் புதைந்து போனான் அவன்.

“தம்பி!... அப்போது நீ சின்னங்கிறு சிக். கைக் குழந்தை. உன் அன்னை மூன்றாட் காய்ச்சலுக்கு பசியாகி விட்டாள்.

பெண் உதவியற்ற உன் அப்பா, உன்னை வளர்க்கப் பாடுபட்டார்...

ஆண்பிள்ளைக்கு கைக்குழந்தையைப் பற்றி என்ன தெரியும்?...

அப்போது நான் என் கைக் குழந்தையை... என் வயிற்றில் ஒரு முறை மலர்ந்த அந்தச் சின்னங்கிறு பூவை... ஆம் தம்பி அதுக்கு மலர் என்றுதான் பெயரிட்டிருந்தேன்? அதை வாரி கொடுத்துவிட்டு பதறிக் கிடந்தேன். அப்போது...

ஒரு நான் இரவு.

மாரி மழை ஊசிக்கால்களாக பூமித்தாயின் காப்பா சயத்தைத் துளைத்துக்கொண்டிருக்கிறது. வெள்ளம் குமிழ் கட்டி உடைந்து... உடைந்து குடிக்கொண்டிருப்பதை ஒசையால் உணருகிறோன். அவள் இதயமும் எண்ணைக் குமிழ் கட்டி... உடைந்து... உடைந்து...

உதிர்ந்த இதழ்களை ஒன்று கூட்டினாலும் பூவாமேரை?

அவள் நினைப்பில் அவள் குழந்தை உருக்காட்டி, உணர்வுட்டி அவள் தாய்மைக் கதவின் பூட்டை உடைத் துக்கொண்டிருக்கிறோன்...

பூட்டை உடைப்பவன் கவர மனமில்லாமல் விட்டுச் சென்ற செல்வமாக அவள் மார்பகம்வேதனையில் விம்முகின்றது.

அந்த வேலோயிலே...

அவன் அப்பாவந்து கதவை இடக்கிறார். அவர் அணைப்பில் அவன். கதவைத் திறக்கும்வேலை அவன் அலறுகிறான்.

அவன் பாய்ந்து சென்று அவனை வாங்குகிறான். அவன் தன் சின்னஞ்சிறு தலையை அவன் மார்புச் சேலைக்குள் நுழைத்து...

‘சல்வரி!...’ பிரமையால் வரண்ட தன் இதழ்களை அவன் அப்பா சரமாக்கி அழைப்பதற்குள்...

அவன் மார்புச் சேலைக்குள்ளிருந்து தன் தலையை நீட்டி, செப்பிதழ் விரித்துச் சிரிக்கிறான். அம் மழையிருட்டு ஒன்றும் அவன் கடைவாயில் வழியும் அழுதம் பளீரிடுகின்றது.

அவன் வேதனை முதிர்ந்த களைப்பில் அயர்ந்து கிடக்கிறான்...

‘சல்வரி!...இனி சீ தான் இவனுக்கு அம்மா!’

‘எப்படியோ இவனுக்கு அம்மாவாக வேண்டியவள்... இப்படியாவது...’

‘சல்வரி...கடந்ததை நினைவுட்டாதே!’

இருவரும் வேதனையில் விம்முகிறார்கள்.

‘அன்னையே! இவர்கள் என்னதான் உங்களைத் தூகித்தாலும், எனக்கு உயிர்ந்திய தெய்வமல்லவா, தாங்கள்?’

2

‘பேரடும்...போடும் ஒரு ஒழுக்கங்கெட்ட பெண் ஆக்கா... இவ்வளவு உருக்கத்தோட நவரத்தினம் கொள்ளி வைத்தான்!... ஊரின் வாய் இன்னமும் ஒய்வில்லை.

பன்னீர்ப் பூக்கள் தலையில் உதிர்ந்து, காதுகளிலே சிசுகிசுக்கின்றன. நாசியில் மணம் நிறைக்கின்றது!

நினைவுக்கு மணமுண்டா! இருப்பதால்தான் மீண்டும் அவை நெஞ்சில் எழுந்து, மனதை நிறைக்கின்றனவா?

‘தாயே நீங்களா ஒழுக்கங் கெட்டவர். உங்களை ஒழுக்கங் கெட்டவர்களாக்கி விட்டு...சாதனைசெய்த மகிழ் வில் கைகொட்டிச் சிரிக்கிறதா இந்தச் சமுதாயம்?..

சமுதாயம் தான் எவ்வளவு விசித்திரமானது. தனது உறுப்பிலேயே களங்கத்தை வைத்துக்கொண்டு (களங்கத்தை ஏற்படுத்துவதும் அது தானே) அதைச் சுட்டிக் காட்டி ஏனாம் செய்கிறதே? தன்னைத் தானே ஏனாம் செய்கிறதா?

‘நீங்கள் எங்கள் தெருவழியே செல்லும் போதெல்லாம் நான் அடிக்கடி பார்த்திருக்கிறேன். உங்கள் முகத் தைப் பார்த்தால் யாராவது ஒழுக்கங் கெட்டவர் எனக்கூறமுடியுமா?.. உங்கள் புன்சிரிப்பில் என்னை மறந்த நாட்கள் எத்தனையோ?.. நீங்கள் தான் என்னை வழியில் கண்டால்...நின்று சிதாணித்து...அக்கம் யாராவது பார்த்து விடப் போகிறார்களே என்ற அச்சத்தில் என்னைப் பார்த்து ஒரு புன் சிரிப்பை உதிர்த்து விட்டு—பாசம் பொங்கும் விழிகளுடன் நீங்கள் செல்லும் வேகம் என்னை வியப்பில் நிறைக்கும்...

அப்போதெல்லாம் அவனுக்கு அவற்றின் பொருள் புரிவதில்லை. ஆனால்—

ஓரு நாள் அவன் தனது வயது வந்த இளமட்ட நண்பர்களோடு கூடி விற்கையிலே... அவள் எதிர்ப்படுகிறார். அப்போது ஜெகன் உதிர்க்கும் கேளி வார்த்தைகளை (ஜெகன் எப்போதுமே பெரிய பெரிய விசயமெல்லாம் தெரிந்தவன்போல் பேசுவதில் ஆசைகொண்டவன்) கேட்டு

அவள் பதறித் திடுக்கிடும் போது—அவள் விழியில் அவன் தென்படுகிறான். அவள் விழிகளில் கரைகட்டி உடைய நிற்கும் கண்ணீரைக் கண்டு அவன் திடுக்கிடுகிறான்.

அவள் விரைகிறாள்.

ஜெகன் அன்று உதிர்த்த வார்த்தைகளை இன்று விளைக்கும்போது கூட மெய்ப் பதறுகிறது.

அன்றிரவு அவளை அப்பா அழைக்கிறார். வாளைப் பற்றிக் கதைகதையாகக் கூறுகின்றார்.

அப்பா அவளைக் காதலித்தது...பின் பெற்றேர் கட்டளையால் இழந்தது...மகேசனை அவள் மணந்தது...அவன் அவளை ஒரு வயிற்றுப் பிள்ளையுடன் யார் கதையையோ கேட்டு பரிதவிக்கவிட்டுச் சென்றது. பின் ஊரின் பொச் சரிப்புக்கு ஆளாகி...இன்னெருத்தனை மணந்து... அவன் அவள் வாழ்வை விளையாட்டாக்கிச் சென்றதால்... ஊர் வாய் அவனுக்கு அர்த்தமற்ற பழியைச் சுமத்தியது... எல்லாவற்றையும் கூறுகிறார்... அத்துடன்... எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக அவன் அவனுக்கு எந்தனவுக்கு கடமைப்பட்டுள்ளான் என்பதையும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

‘தம்பி! அவள் எப்படி இருந்தாலும்... உங்குத்தாயைப் போன்றவள்... அவளை நீ மறந்து விடாதே!... தம்பி!... நீ கூட அவளைக் கேளி செய்த கும்பவிலே நின்றூ யாமே!... அதைச் சொல்லிச் சொல்லிமாய்ந்துபோனான்டா தம்பி... இனிமேல் அப்படிப்பட்ட கூட்டத்தோட சேராதையடா! அவள் நொந்து போய் விட்டாள்... போய் மன்னிப்புக்கேள்டா!.. அவளிடம்!’

மன்னிப்புக் கேட்கச் சென்றபோதுதான் அவளின் உண்மையான இதயத்தை அவனுல் உணரமுடிந்தது.

அப்பா மறைந்தும் சில நாட்களாகிவிட்டன.

அவன் பிரமை பிடித்து உட்கார்ந்திருக்கிறான். வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருந்த கம்பெனியிலிருந்து பதில் வந்திருக்கிறது.

‘ஆயிரம் ரூபா டிபாசிட் கட்டி விட்டு உடனடியாக வேலையை ஒப்புக் கொள்ளவும்!’

பணத்துக்கு எங்கு போவது?

‘உங்களை அம்மா உடனடியாகக் கூட்டிக் கொண்டு வரச் சொன்னு!...’—என்று செல்லம் வருகிறார்கள்.

அவன் அவருடன் செல்கிறான்.

அவள் பணத்தை நீட்டிகிறார்கள். சரியாக ஆயிரம் ரூபாய்!

‘அம்மா...!’

‘போய்! உடனடியாக வேலையை ஒப்புக் கொள்... உனது உடை... போக்குவரத்துச் செலவுக்கு இந்தா ஐந்தாறு ரூபாய்... கெதியாப் புறப்படு!

அவன் அவளை நோக்குகிறான். அவள் கழுத்தில்... காதில் இருந்த நகைநட்டுக்களைல்லாம் எங்கே!...

“அம்மா!...”

‘உடனே புறப்படு!... வேறு யாராவது முந்திவிடப் போகிறார்கள்!’

அப்பாவின் இடத்தை அவள் நிரப்பி விடுகிறார்கள்.

3

‘உடனே புறப்பட்டு வரவும்!’ — என்ற தந்தியைக் கண்டவுடன் அவன் பறந்தோடி வந்து விட்டான். அவன் புரிந்து கொண்டான். அது—அவளின் கால தேவனின் அழைப்பு என்று!

‘தம்பி... நவரத்தினம் எனக்கொரு ஆசை!... அந்த வேளையிலும் தயக்கம்!

‘என்னமோ சொல்லுங்கள் நிறைவேற்றுகிறேன்...’
‘நீ இதுவரை என்னளவில் மகனாக இருந்தாய்...’

அப்படியே என் இறப்பிலும் மகனுக் கிருக்கவேண்டும் என்றுவிரும்புகிறேன். திறைவேற்றறவாயா?... நவரத்தினாம்?

‘என்னம்மா சொல்லுகிறீர்கள்... விளங்கக் கொல் அங்கள்’...

“நவரத்தினம், இறந்த பின் எனக்கு நீ கொள்ளி வைத்து.... என் மகன் என்பதை ஊராக்கு எடுத்துக் காட்டவாயா... என் மகனே!... நான் பிறந்து... வளர்ந்து... வாழ்ந்தது வரை அமைதியே கிட்டியதில்லை... என் இறப்பி லாவது நீ எனக்கு அந்த அமைதியை அளிப்பாயா?...”

‘கட்டாயம் அம்மா’.. நீங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் எனது கடமையை நான் செய்தே இருப்பேன்!...’

அவள் அரூபமாகவிட்டாள்.

அவன் கடமையைச் செய்துவிட்டான்.

ஊர்பொருமிக் கொட்டுகிறது.

வினால்

அடிவானின் மேகத் துணுக்குகள் நீர்க்கணமேறி, ஒன்று திரண்டு சுருக்கொள்ளும் அடிச்சுவட்டில் சுருமையின் ரேகைகள், பொன்னெனிர்க் கிரணங்களை மூடி மறைக்கின்றன. ‘பொட்ட!...பொட்ட!...’ என்று இரு துளிகள் நிலத்தில் விழுந்து ஒசை எழுப்புகின்றன.

வயல்களில் வேலைகள் துரிதமடைகின்றன.

‘மினின் பெட்டிக் காற்றுடியின் இராக்ஷஸ் ஒசை தனித்துவ கதியில் திக்கெங்கும் ஓலிக்கிறது. அதனையும் உட்கொண்ட ஆவேச உணர்வில் ‘மாப்பிள்ளோக் கந்தரின்’ குரல் வயலிலே படங்கு விரித்த பகுதியிலே அரசோச்ச கிண்றது.

“மழுக்கால் போட்டிருக்கு. இண்டைக்கு மழு வந்தாலும் வரும்... கெதியண... சுருக்கா வேலையை முடியுங்க!...”

“சாய்!... உதென்ன கதை... இந்தக் காலத்திலே எப்ப வாவது மழை பெய்யிறதே!.. இது உப்புடித்தான்... எங்கயோ தெக்குப் பக்கத்தால் மழை பெய்யுது... அது தான் உப்புடி இருண்டுபோய்க் கிடக்குது... பாரன்... இன்னும் கொஞ்ச ரேத்தால் இந்த மழுக்கால் கலைஞ்சு

போகாட்டி...”—குவியும் நெல் மலையினிடையே நின்று, சளகிலே நெற்கதிர்களை அள்ளி மிழின் காற்றுடியில் விழக்கொட்டும் வேலர் குரல் கொடுக்கிறார்.

“என்டாலும் உதுகளை நம்பி நாங்க வேலை செய்யே லாது. திடீரெண்டு எங்கட கெட்ட காலத்துக்கு மழை பெஞ்சிட்டா...ஒரு நெல் மணியைக் கூட வீட்டு கொண்டு போகேலா...ஆறுமாதப் பிழைப்பு ஒரு நெடியில் பாழாப் போயிரும்..பேந்து சங்கக் கடனைக்கூட கட்ட முடியாம அல்லப்பட வேண்ட வரும்!...உம்...சுருக்கண முடியுங்க!...”—மாப்பிள்ளைக் கந்தர் காற்றுடியாகச் சுழல்கிறார்.

‘தம்பி!...உந்த மிழினை இன்னும் கொஞ்சம் வேக மாக விடுராசா..’ என்று மிழின் காரானுக்கும் கட்டளை யிடுகிறார்.

மிழினின் பாரிய காற்றுடி இறக்கைகள் மிகவேகமாகச் சுழல, காற்றுகள் புயலாகி விச, பதர்களும், குப்பை கூழங்களும் பறக்க, செந்தெல் மணிகள் மலையாகக் குவிகின்றன.

போரடித்து முடிகின்றது. படங்கெங்கும் செந்தெல் மணிகள் பூமாவின் சிரிப்பாய் ஒளிருகின்றன.

“உம்...உம் மிழின்காரத் தம்பி நீ பெட்டியைப் பூட்டி..கெதியா...மழை வந்தாலும் வந்திடும் போலக் கிடக்கிறது...கெதியா எல்லாரும் நெல்லை மூட்டையாகக் கட்டுங்க!”—கந்தரின் குரல் பதற்றத்தில் ஒலிக்கிறது.

ஒருவர் சாக்கின் வாயைப் பிளந்துகாட்ட, இன்னென்றுவர் அவசர அவசரமாக பறைகொண்டு அன்று நிரப்பி, மூட்டையாகக் கட்டுகின்றார்.

“இந்த முறை கந்தரண்ணைக்கு நல்ல விளைச்சல்!...”— என்ற பாராட்டுக் குரலோடு, தன் வயலின் விளைக்கல் இதில் சரிபாதி என்ற எண்ணை ஏக்க உணர்வும், வேலரின் குரலில் ஒலிக்கிறது.

கந்தரின் காவிப் பற்கள்—மாலைநேரக் கதிர்ப்புவாய் மின்னுகின்றன. உள்ளத்தின் பெருமித மகிழ்வுணர்ச்சி மேனி எங்கும் பரவுகிறது. மேனியைச் சிலிர்த்துக் கொள்கிறூர்.

‘இந்த முறைபோல கந்தரண்ணை ஒருபோதும் வயலில் உழைக்கேல்ல!...’ மணியம் கூறுகிறேன்.

ஏனோ அவர் தனது மனைவியை சினைத்துக்கொள்கிறூர். அவளால்தானே...அவளால்தானே .. —நினைவுகள் மின் னற் கொடிகளாய் நாற்புறமும் கிளை வெட்டிப் பாயவே நெஞ்சத்தில் வலி ஏற்படுகின்றது.

“சரி!...சரி!...கதையளையல்லாம் வீட்டபோய்ப் பேசலாம். இப்ப வேலை நடக்கட்டும்...என்ன எல்லாத்தை யும் கட்டியாச்சா. அப்படியெண்டா...பின்னை ஏன் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறீங்க. பெட்டியில் அடிக்குறது தானே!...”

ஷராக்டர் பெட்டியில் அடுக்கப்பட்ட நெல் மூட்டை களின்மீது எல்லாரும் அமர்ந்திருக்க, சிறந்த முறையில் அமைக்கப்படாத, குண்டும் குழியுமான பாதையில் பேரோசையைக் கிளப்பிக்கொண்டு, ஷராக்டர் ஒடுகிறது.

2

நடியேற்றத் திட்டக்காரருக்காக அரசாங்கத்தா ராஸ் கட்டிவிடப்பட்ட ‘கற்குடிசை’யின் அறையில் நெல் மூட்டைகள் அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தாழ்வாரத்தில் ‘புதிர்க்கத்திர்கள்’ கட்டித் தொங்கவிடப் பட்டிருக்கின்றன. போத்தல் விளக்கொன்று தனது மெல்லிய ஒலியை உள்ளெங்கும் உழிழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அங்கு ஒளிக்குப் பதிலாக நிமுல்களே பயங்கர மாக ஆடுகின்றன.

வெளி விருந்தையில்—வெறும் சீமெந்துத் தரையில் உழைத்து ஓப்ந்துபோன தன் உடலைக் கிடத்திவிட்டிருக் கிண்றூர் மாப்பிள்ளைக் கந்தர். உடலானது தரையின் குளிர்ச்சியில் ஒன்றிப்போய்ச் சுகம்காண, உடல் நோமெல்ல மெல்ல அகல்வதான் உணர்வில், நிச்சிராந்தையாகக் கிடக்கிறார்.

ஆனால் மனமோ?...

‘பாலையடி பெரோா’விடம் இரகசிபமாக வாங்கி உள்ளே செலுத்திய ‘கசிப்பின்’ தாலாட்டுதலில், கசிப்பில் கலந்திருந்த ‘ஆவரசம்பூ’வின் மணம் நாசியை நிறைக்க, மனம் அறிதுயிலில் ஊஞ்சலாடுகின்றது.

‘வீடு நிறைஞ்ச கிடக்கு... அதை ஆண்டனுபவிக்க முடியாம்... தன்னந்தனியனு... சீ! இருந்தும் இல்லாம்... இருக்கிறது பெரிய வேதனை... இல்லாமலே இருந்திட வாம்... சே!... அவன் ஒரு பொம்பிளையா... என்னைக் கொஞ்சமெண்டாலும் மதிச்சாளா... நான் மழையிலும் வெயிலிலும் மாடா உழைச்சு... கேரத்துக்குச் சோறு தின்ன வழியில்லாம்... வபற்காட்டில் உடம்பை முறிச்சுப் போட்டுவந்து... இப்பவும் சமைச்சுச் சாப்பிடுறதெண்டா... இதைபயல்லாம் கொஞ்சமாவது கவனிச்சாளா... இவ்வளவு கஷ்டப்படுறை—அவனேட போயிருந்து அவனுக்கு கேரத்துக்குச் சோறுவது சமைச்சுப் போடுவ மெண்டு...

...அவ... இங்கேயெல்லாம் வருவாவே... அவ... ராசாத்தி... தன்ற புள்ளையா விட்டுட்டு வரா... அப்படியே யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து சுகம் அனுபவிக்கிற....அவை சுகம் அனுபவிக்கக் காரணம் நான்தானே... நான் உழைச்சு உழைச்சுக்கொட்ட, அவ அங்கை நல்லாக் கைகுளிரச் செலவழிச்சுச் சுகம் காணுரு...

இவ்வளவு செய்யிறுனேண்டு கொஞ்சமாவது அவருக்கு நன்றி இருக்கா... அவருக்கு எப்பவும் தன்ற பிள்ளையள்தான் பெரிச்... உவையறுக்கெல்லாம் உழைச்சுக் கொட்டோனுமெண்டு எனக்கெல்லாம் என்ன விதியா... எல்லாம் நானு தேடிக்கொண்டவினை... இல்லாட்டி என்ற முத்த பெஞ்சாதி ஏன் சாகிறான்பீ...

என்ற ராசாத்தி அவளைக் கொஞ்சமும் குறைசொல் லக்ஷ்டா. அவ மகாலச்சுமி மாதிரி. அவ என்னைக் கொஞ்ச நேரமெண்டாலும் வாடவிட்டிருப்பாவே... அவ கொடுத்த செல்லம்தான் என்னை இப்படியாக்கிவிட்டது. அது பாவம் வாயில்லாதது. நான் அந்த இனவைதில், நாலு காச கையில கிடக்கெண்ட திமிரில ஆடன ஆட்டப் தாலதான் பேரே மாப்பிள்ளைக் கந்தர் எண்டு வந்தது. எல்லாம் அவகொண்டுவந்த சொத்து... ஏதும் நான் உழைச்சனுனை அப்ப... அத்தனையும் பொண்டுகருக்கு வாரி யிரைச்சு... எந்த நட்ட நடுங்கி வீட்டுக்கு வந்தாலும் என்ற ராசாத்தி நல்ல விளமீன் குழம்போடு சுடுசோறும் வைச்சிருப்பா... அப்படிப்பட்டவைவத்தான் நான் ஒரு நாள்... பாவி...

அப்ப அவ ஆறுமாதப்புள்ளத்தாச்சி. அந்த அயதியில ஏதோ சுணங்கிப்போச்செண்டு... என்ன சுணங்கியது எனக்கு... வெளியில போற அவசரம்தான். அப்போது மறைச்ச ஆவேசத்தில் காலால் அவ வயித்தில எட்டி உதைச்சு...

அவ பாவம் துடிச்சுப் பதறித் தரையில் கிடந்த வேளையிலும், ஆசுப்பத்திரியில் டாக்குத்தரிட்ட கிணைத் தடியில் வழுக்கி விழுந்துபோட்டன் என்று சொல்ள வேளையிலும் என்ற சுகத்தத்தான் பார்த்தா. அதால அந்த மகாராசீ என்னேடு பொறுமையாக வாழ்முடியாது எண்டு எண்ணித்தானே என்னமோ அப்படியே போய் விட்டா...!

அவ போனபின்பாவது என்ற ஆட்டம் அடங்கி இருக்கவேணும். அதுவுமில்லை. என்ற சொத்தெல்லாம் கரைஞ்சதுதான் மிச்சம். அந்த வேளையிலதான் இவளைச் சந்திச்ச... பந்தம் எப்படி ஏற்பட்டது என்று தெரிபாமலீல ஏற்பட்டு, நான் உணரமுன்பே ஊருணர்ந்து, இருவரையும் கணவன் மனைவியுமாக இனைத்துப் பேசி... அதுவே தாம்பத்யமாகி...

நானும் மனைவியை இழந்தவன். அவனும் கணவளை இழந்து இரு பிள்ளையளோடு அந்தரப்படுகிறூள் எண்டு உதவி செய்யப் போய், ஆப்பிழுத்த குரங்காகி... சீ!... தெருவில் போன வம்பை விலைக்கு வாங்கியதுபோல...

நான் இதையெல்லாம் ஆரம்பத்தில் யோசிச்சனு... கண்டனு... அப்ப எல்லாம் நல்லாத்தான் இருந்தவள்... என்னையும் நல்லாகத்தான் கவனிச்சவள்... இப்பதான்...

முன்பெல்லாம் என்னேடு இங்கவந்து உதவியா இருப்பாள்...இப்ப எண்ணடா எண்ணடா... ‘அந்தக்காட்டுக்காங்து மனுஷன் வாழுவானு எண்டெல்லா கேக்கிறூள்...’ அவள்தான் போகட்டும்... அவளின்ர புள்ளையனும் இப்ப தோராஞ்க்குமேல் வளங்திட்டுதுகள். அதுகளாவது எனக்கு உதவியாக வந்து உழைத்தால் எவ்வளவு நல்லாயிருக்கும். அதைச் செய்யமாட்டுதுகள்... வேளாவேளைக்குச் சாப்பிட ஒக்கொண்டு, நேரத்துக்கு நேரம் சட்டை மாத்திக்கொண்டு தெரு வளக்கத்தான் தெரியும்.. அதைச் சொல்லப்போனு மாத்திரம் அவையஞ்க்குக் கோபம் வந்திடும்...

இப்படிப்பட்ட இவையஞ்க்கெல்லாம் படியளக்க வேண்டுமெண்ட விதியே எனக்கு... அப்ப ஏதோவொரு மயக்கத்தில் அவளோட உறவாட இப்ப... தெருவில் போற சனியனை விலைக்கு வாங்கியது மாதிரி நான் படற பாடுபோதும்!...

இவ்வளவு செய்யிறனைடு அவனுக்கோ, அவளின் ரபுள்ளைகளுக்கோ கொஞ்சமெண்டாலும் நன்றி இருக்கே... அப்படி இருந்திருந்தால், அண்டைக்குத்தாயும் புள்ளையும் என்னட்டை அப்படி நடந்துகொண்டிருக்குமே ..

அன்றைய நிகழ்ச்சி அவர் மனதிலே நெற்குடலையாகி விரிகின்றது

அவளின் மகன்-மூத்தவன்-கண்ணுடி முன்னின்று தலை வாரிக்கொண்டிருக்கிறார். அப்போது அவர் கிணற் றடியிலிருந்து வருகிறார். அவர் இன்று தனது கமத்தைப் பார்க்கப் பயணமாகப் போகிறார். அதன் விரைவுணர்வும், அங்கு தனித்து இபங்கவேண்டும் என்ற நினைவும், அவளைப் பிரிந்து செல்ல வேண்டும் என்ற ஏக்கமுமாக மனம் கசந்து வழிகின்றது. அக்கசப்பினாடே, அவனது அர்த்தமற்ற அலங்காரம் ‘புண்ணில் புளி பற்றியது’போல எரிச்சலை அதிகரிக்கச் செய்கிறது.

“ஏன் தம்பி?... நியும் இங்க சும்மாதான் இருக்கிறும் அங்க கொலனிக்கு வந்தியெண்டா எனக்கும் உதவியாக இருக்கும்... துணைக்குத் துணை... வேலைக்கு வேலையாய்ப் போயிடும்... மற்ற வயல்களிலும் வேலை நடக்கும்.. அதால் யும் கொஞ்சம் சம்பாதிக்கலாம்... அப்படிச் சம்பாதிச்சாத்தான் நாமும் நல்லபடி வாழலாம்...” — அவர் தனது எரிச்சலை மனதில் சமாதிகட்டிக் கூறுகிறார்.

அவன் அவரை உருட்டிப் பார்த்து விழிக்கிறார். வெள்ளை விழியில் யாரோ மிளகாயைக் கொண்டுவந்து தேய்த்து விட்டிருக்கிறார்கள். அவனுக்கு எப்போதுமே அவரிடம் ஜென்மப் பகை. தன் தாயைத் தங்களிட மிருந்து அபகரித்தவர் என்ற எண்ண உணர்வோடு, அயலிலே நடக்கின்ற கண்சிமிட்டல் பேச்சுகளும், குத்து மொழிகளும் அவனது உரோச நரம்புகளையே கிள்ளி யெறிந்து காய்த்து மரத்துப்போகச் செய்து விட்டன.

ஆனால். அவர் உதவியில்லாவிட்டால் தாங்கள் என்ன பாடுபட நேர்ந்திருக்குமென்றே, ரது உழைப்பே தங்களின் ஜீவத்துண்டுகோல் என்ற உணர்வேர, அவன் மனதில் என்றுமே எழுந்ததில்லை.

அவன் பார்வையிலே கசப்பையும், வெறுப்பையும் வழியிட்டு ஆத்திரத்துடன் விற்கிறான் :

அவனது அர்த்தமற்ற கோபமும், அலங்காரமும் அவருக்கு ஏரியும் தீயில் நெய்யாகின்றன.

“என்ன தம்பி ! அப்படி முறைச்சுப் பார்க்கிறே இப்ப நான் என்ன சொல்லிட்டன்... உழைக்கிறதெண்டால் கஷ்டமாயிருக்கா சும்மா குந்தியிருந்து சாப்பிடுறதெண்ட முடியுமா... ஏதாவது வேலை வெட்டி செய்தாத்தான் சாப்பிடலாம்...”

அவன் விழிகள் அனலை ஏறிகின்றன. மேனி நடுங்கு கிறது. ஏதோவோர் ஆவேசம் அவன் உடலை அப்படியே போர்த்துகிற மயக்கம். அதற்கிடையில் அவன் ஆவேசமாக அடுப்படியிலிருந்து வருகிறான்.

“...என்ன!... என்ற புள்ளையள் தண்டச்சோறு தின் மூதுகள் எண்டு சொல்லிக் காட்டுறியோ!...”

“...அதில்லைச் செல்லம்... உன்ற புள்ளையஞும் உழைச்சா நல்லதுதான் எண்டு சொன்னான்!”

அவன் கூக்குரவிட்டாள். “என்ற புள்ளையள் எண்டு புறம்புகாட்டிப் பேசுறியா?... அவையள் உனக்குப் புள்ளையில்லையா... அவையளை உன்றை புள்ளைபோலக் காப்பன் எண்டுதான் என்னட்ட வந்தனீ...! இப்ப உன்ற... என்ற என்று புறிம்புகாட்டிறியே...!” — தான் முதலில் ‘புறிம்பு’காட்டிய அவன் கணவன் ‘புறிம்பு’ காட்டியதைப் பொறுக்க முடியாமல் அரற்றுகிறான். தாய்மை என்பதே இதுதானை? தன்குழந்தைகளைத் தான் எதுவும் செய்யலாம். ஆனால் பிறத்தியார் ஒரு சிறுசொல் சொல்லிவிட்டாலும்...?

“எடு...ஆத்தை அதுக்காகச் சொல்லேல்லையடி... இப்புள்ளையள் தோருக்கு மேலால் வளந்தும் நான் இன்னமும் தனிச்சு உழைக்கிறதெண்டால்...”

அவள் அவரைப் பேச விடவில்லை.

“ஆ! ஐயோ! இப்படிச் சொல்லுறியே...னன்றை புள்ளையள் உங்க்குப் பாரமாகிப்போட்டார்களா! இப்படிக் கொடுத்ததை கொடுத்து வளத்ததைச் சொல்லிக் காட்டுறியே!... பாவி!...” என்று தன் தலையிலிடுக்கத் தொடங்குகிறார்.

அவருக்கு ஏரிச்சல் மண்டுகிறது.

“எடு!...கத்தாதை! கனக்கப் பேசக்கூடா...வரய் பொத்தோனும்!...” — என்றாரா அவளை நோக்கி நகரவே—

இவர்கள் சச்சரவை விரோதபாவத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்த முத்தவன் ஓடிவந்து...

கந்தர் மண்ணில் புரண்டார். அவர் கடைவாயில் இரத்தம் கோடிமுத்தது.

இலங்காபுரத் தீயாகி, நெஞ்சமும், உடலும் ஏரியவே, மதம் கொண்ட யானையாகி அவர்—

இரத்த உறவு அல்லாமலே, தந்தையும் மகனுமாக ஊரால் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட இரு ஐன்மங்கள், பயங்கரமாக மோதுகின்றன.

அவருக்குத் திகைப்பே மேவிடுகிறது. வலிய கரங்களிடையே தனது மகனின் மேனி பூவாகிக் கசங்குவதாக எண்ணிய நினைப்பிலேயே, பாசக் குழிகள் தாய்மை நெஞ்சத்தில் தோன்றுகின்றன. அவள் அவர்களைப் பிரிக்க முயன்ற ஆவேசத்தில், பிரிக்க முடியாத நிலையில் அங்கிருந்த விறகுக் கட்டையொன்றினை எடுத்து—

சில அடிகள் கந்தரின்மேல் பட்டு விடவே,

அன்று புறப்பட்ட கந்தர் மீண்டும் யாழ்ப்பானைம் போகவில்லை. வழியில் வந்த உறவு. மனைவியா... பின்னோயா? இவர்களின் சகவாசமே எனக்கு வேண்டாம்! நான் இனி அவர்களுக்கு உதவி எதுவும் செய்வதில்லை' எனத் தீர்மானித்துவிடுகிறோர்.

3

பொழுது விடிகின்றது.

வயலில் வேலையொன்றுமில்லாததால் கந்தர் படுக்கையில் எழுமாலே கிடக்கின்றார். மனதிலேர் ஏதேதோ எண்ணைப் புழுக்களின் குடைச்சல் நெளிவுகள். மூட்ட மான சிந்தனைகளில் மூழ்கிய அவர் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது, உச்சி வெயில் கண்களைக் கூசலைக்கிறது.

உடலெங்கும் ஒரே அசதி. மெல்ல எழுந்திருக்கிறார்.

'இன்டைக்குச் சாப்பாட்டுக்கு சுப்பையற்ற கடைக் குத்தான் போகோணும். என்னால் இன்டைக்கு இனிச் சமைக்க இயலாது' என்ற சிந்தனையுடன், வழியில் தட்டுப்பட்ட சிறுதண்டு விறகுக்கரியை எடுத்து வாயில் போட்டு, நொறுக்கியவண்ணம் கொல்லைப்புறமாக, வாழைத் தோட்டத்தின் மறைவுகளிடையே சென்று மறைகிறார். வாழூச் சருகுகளிடையே குளிர்மையும், நிழலும் அனுபவித்துக்கொண்டிருந்த இரு ஓன்றுகள் 'சரக்! சரக்'— என்று விரைவுடன் ஒசையெழுப்பிக்கொண்டு ஓடுகின்றன.

தோட்டத்துக் கிணற்றில் நாலுவாளித் தண்ணீரை அள்ளி மேலெல்லாம் கொட்டிக்கொண்டபோது, உடலின் உள்ளத்தின் வெம்மையெல்லாம் அடங்கியது போன்ற உணர்வு. உடலில் குளிர்மை ஏறியதால் வயிறு 'கபகப்' வெனக் காளவாயாகி எரிகிறது.

உடலைத் துவட்டிக்கொண்டு வாசற் பக்கம் வந்தவர், பாம்பை மிதித்தவர் போல் திடுக்கிட்டு நிற்கிறார்.

ஒரு கையில் ஒரு பெரிய உமஸ்; மறுகையில் துணிப்பை. இரண்டும் பொருள்களின் உள்ளடக்கத்தால் விம்மிப் பூரித்துக்கொண்டிருக்க, செல்லம்மா நின்று கொண்டிருக்கிறான்.

‘எங்க வந்தனீ! யாரிட்ட வந்தனீ?’ என்ற ஆயிரம் கேள்விகளைச் சரங்களாக்கிப் பார்வை மூலம் ஏறிகிறார். ஆனால் அவர் வாயோ மெளன விரதம் அனுஷ்டக்கிறது.

அந்தத் துணிவில் அவள் ‘விறு, விறு’ வென்று வீட்டிற்குள் நுழைகிறாள். அவர் அப்படியே வெளிப்படலையைத் திறந்துகொண்டு வெளியேறுகிறார்.

‘சே! அவளை ஏன் என்னால் தூரத்த முடியவில்லை. அவள் என்ன நான் தாலீயகட்டிய பொண்டிலா’—தனது கையாலாகாத்தன உணர்வில், நினைவுக் கதிர்கள் காற்றலையில் அலைப்புற நடக்கின்றார்.

‘இவ்வளன்ன இங்க வாறது?.. அண்டைக்கு அப்படி நடக்கேக்க எங்க போச்சு புத்தி!’

‘பாசமற்ற மனைவி!’

—கந்தர் எங்கெங்கோவெல்லாம் அலைந்துவிட்டு வந்து சூளக்கரையில் நிற்கிறார்.

“என்ன கந்தரண்னை!... இங்க வந்து சிக்கிறியன!...” என்ற சூரல்கேட்டு நிமிர்கிறார்.

அப்போதுதான், தான் சூளக்கரையில் சிற்பதும், பொமுது சரய்ந்துவிட்டதும் தெரிகிறது. மனவேக்காட்டில் தான் அலைந்தது எல்லாம் உணர்வின்றியே என்பதும் புலனுகின்றது.

“என்ன வீட்டுப் பக்கம்தான்! வண்டில்ல ஏறுங்க வன். பாத்துக்கொண்டு நிக்கிறியன்!”—வண்டில்கார நடே

சன் குரல் மீண்டும் அவர் செவிப்பறையில் மோதியழி கின்றது.

‘போவமா? விடுவமா?’

‘அவள் நிற்பாளே?’

‘அவள் ரிண்டால் எனக்கென்ன? என்ற ஷீட்ட போக யார் கேக்கிறது?’

வண்டியில் ஏறி அமர்கிறார்.

4

வீட்டின் வாசலில் காலடி பதிக்கிறார்.

அடுப்படியிலிருந்து இறைச்சிக் குழம்பின் ‘தளதள’ப்பு ஒசையும், அதன் மணமும் அவர் வயிற்றைக் குடைகின்றன. மத்தியானம் ஏற்பட்ட பசிகூட அவள் வந்த ஆவேசத்தில் அடங்கிவிட்டது. இப்போது இந்த மணம் அவர் பசியைக் கிளரிவிட்டது.

மெல்லப் பார்வையை ஷீட்டி னுள்ளே நுழைக்கிறார். திருட்டுத்தனமாக அவள் கொணர்ந்த பொருள்களை விழிகள் துளரவுகின்றன.

எதேதோ சாமான்கள்... உப்பு புளி மிளகாய்... சரக்கு...

அதென்ன?... அருகில் போய்ப் பார்க்கிறார்.

ஸ்பெஷல் சாராயம்... வெள்ளைப் போத்தல் முழுச் சுதாந்திரம்... பசி...

ககிப்பிளையே அருந்திய வாய்கள் பொச்சடிக்கின்றன. அவர் வைராக்கியம் தூள்தூளாகித் தவிடுபொடியாகி உதிர்கின்றன.

“இஞ்சாரும்! உம்மைத் தானே, சிரட்டையில் கொஞ்சம் கறிகொண்டுவாரும்!”

சிரட்டையில் கறிகொண்டு வருப் போன்றென்று முகத்தில் களிப்பு.

“மணியன்னை வேட்டைக்குடி போனதென்று ஐஞ்ச இறுத்தல் இறைச்சி கொண்டு வந்து தந்தவர்! ”

—அவர் அவள் வார்த்தைகளைக் கவனிக்காத பாவனையில், கிளாசில் சாராயத்தை வார்க்கிறார். அவள் ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்.

5

வெள்ளி நிலா வெயிலாகக் காய்கிறது உண்ட களைப்பின் ஆசவாசம் தீர, விழுந்தையில் குந்தியிருந்து கொண்டு, நாக்கின் வழுவழுப்பில் கார நெடி ஏற்ற ஒரு பிடியைச் சுவாரஸ்யமாகப் பிடித்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

‘பாயை விரிச்சிருக்கிறன்!...’ உள்ளே வந்து படுங் கோவன்!...—அவள் கொடுக்கிறார். விஷமச்சிரிப்பை உதட்டில் மறைத்துக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்து பாயில் விழுந்த போது

ஆ!.. உலகம்தான் எவ்வளவு இன்பமயமானது!

அமைதியாக யோசிக்கும்போது, ‘அன்றைய நிலையில் பாவாம் அவள் என்ன செய்வாள். என்ன இருந்தாலும் நான் அடிச்சா, அவன் தாங்குவானு என்ற பயத்தினால் தான் அவனும் அப்படி நடந்துகொண்டாள் போல கிடக்குது...என்னில் இவனுக்கு அன்பில்லாமலே இங்க வரமாட்டன் என்று சொன்னவள் வந்திருக்கிறார்!...’ என்று உணருகின்ற நிலையில் மெல்ல விசாரிக்கிறார்.

“இஞ்சரும் புள்ளோயள் எல்லாம் சுகமே இருக்குது களே ! இன்னும் என்னில் கோபமே.. அண்டைக்கு என்னமே ஆத்திரத்தில் அப்படிப் பேசிப்போட்டன்...!”

“புள்ளோயள் எல்லாம் சுகம்தான்.. ஆனு’—பேச்சில் தயக்கம் தொனித்தது.

“என்ன விடியத்தைச் சொல்லுமான்..! ஏன் பயப்படுகிறீர்கி”

“சொன்ன கோபிக்கமாட்டன் எண்டு சொல்லும்..”

“சரியணை ஆத்த...கோபிக்கமாட்டன் சும்மா பயப்படாம் சொல்லும்”

“வந்து.. இவன் முத்தவன் கொழும்பில் ஒரு வேலைக்கு எழுதிப் போட்டவனும்.. இப்ப வேலைக்கு வரச்சொல்லிக் கட்டளை வந்திருக்கு.. ஆனால் ஆயிரம் ரூபாய் பினைப்பணம் கட்டோன்றுமாம்..! அதுதான் யோசிக்கிறன்..”

“இதில் யோசிக்க என்ன இருக்கு.. அவனுக்கு ஒரு வேலை எடுத்துக் கொடுக்கிறது நல்லதான்..”

அவள் ஆர்வத்துடன் கேட்கிறார்.

“அதுக்குக் காசு?..”

“அதை நான் தர்றன்!.. இப்ப சங்கத்தில் இந்த நெல்லைக் குடுத்தா கண்ணை முடிக்கொண்டு காசுவரும்... நீர் ஒண்டுக்கும் பயப்படாதயும்.. என்றை பிள்ளையருக்கு இல்லாத காசே!..”

அவள் மெய்மறந்து நிற்கிறார்.

ஜகந்

இலட்சமிக்கு திடீரென ரோவு கண்டது. அதன் கண்முன்னே இருள் வந்து கவிந்தது. முச்சுத் திணற வில் உடல் வேதனையில் சூலுங்கியது.

“மா! அதன் குரலிலே உலகத்து வேதனையை எல்லாம் உள்ளிழுத்து நெட்டுயிர்க்கும் ஒசையே எழுந்தது. முச்சு இரைத்தது. வாயில் நரை கூக்கியது. வேதனையை வெளியேற்றும் முயற்சியாக அதனது கரகரப்பான அலறலே எழுந்தது.

“மா ! மா வ! ..” விகைவொடித்து முனை அநும்ப பூமா சிடும் பெருமுச்சாக ககணம் எங்கும் ஒரு கணம் அந்த உயிர் மூச்சே நிறைந்தது.

இலட்சமியின் அலறல் யாரையும் அழைக்கமுடிய வில்லை. அநாதரவான நிலையில் அந்தரத்தே உலகின் இரகசியமாகக் கலந்தது.

அதன் உயிர் நிலை ஆடக் காற்றின் தளிராக அலைப் புற்றது.

‘மா! .. மா! .. மா.. வவ! ..’ அந்த அழைப்பின் உயிர்த்துவம் மெல்ல மெல்லக் குறைந்தபோதிலும்—சிகி நிலவின் அமைதியின் மோனம் கலந்த அழகுக்குழந்தையை சத்திர சிகிச்சைக்கு ஆளாக்கிய வண்ணமிருந்தது.

அந்த மொனச் சிகாவு கடைசியாக பூமணியை எழுப்பிவிட்டபோது, நித்திரைக் கல்லவினாடே எழும் இலட்சமியின் அலறல் பால்வனத்துப் புயற்காற்றிடையே சிக்கிய பிரயாணியின் உணர்வையே ஏற்படுத்திற்று.

இரவு முழுவதும் புழுக்கத்தாலும், வயிற்றுக் குழங்கதையின் உயிர்ப் புரஞ்சவின் ஆனாகையினாலுமாட்பட்டு, அதனால் ஏற்பட்ட இன்ப மயக்கத்தால் புழுக்க வெம்மையின் கொடுக்கையையும் மறந்து, உணர்வுகளின் தாலாட்டுகளிலே எத்தனையோ நவ நவமான வண்ணக் கனவுகளை தொட்டிலிட்டு, பிரார்த்தனைகளையும் நெஞ்சில் மலைபோல வளர்த்து மன ஊசலாடிய அவள்—கன் மடலின் பார அழுத்தத்தால் அப்போதுதான் சற்றுக் கண்ணயர்ந்திருந்தாள்.

அதனால்தான் அவளால் உடனடியாக இலட்சமியின் அலறலைக் கேட்க முடியவில்லை.

வீட்டின் பின்பக்கச் சவரைத் தொடுத்து ‘பத்தி இறக்கி’ அமைந்திருந்த மாட்டுக் கொட்டகையிலிருந்து சாணக்கின் மணமும், மாடுகளின் ‘சர்ரர்.. தள தள’ ஓசையும், வீட்டின் உள்ளோயும் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. அந்த மணத்திலும், ஓசையிலும் தன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொண்ட வாழ்க்கை.

அன்று அயதி, அவளை மூட்டுமூட்டுக்களாக முறித்துக் கொண்டிருந்தது. அக்குடன் மாட்டுக் கொட்டகையின் அருகாமையில், அங்கிருந்து பெருவாரியாக படைஞ்சுத்து வாந்த நுளம்புக் கூட்டங்களின் ‘நொய்ந்...ங் அங்’ என்னும் ரீங்காரக்கடியும் அவள் உடலைத் தூக்கித் தூக்கிப் போடுகின்றது. மூலையில் எரிந்து புகைக்குகொண்டிருந்த ‘புகைச் சட்டி’யை தன்னருகே இழுத்து ஒருபிடி வேப்பங் கொட்டைகளைப் போட்டு விசிறினாள்.

‘ம்மா! ..ம்மா!...’

இலட்சமியின் குரல் அவள் அயதியின் குரல் வளையையே இறுக்கமாகப் பற்றி முரட்டுத்தனமாக உதறித் தள்ளியது. இலட்சமி என்றால் அவனுக்கு உயிர், மனம் பரபரப்பில் பதைத்து எழுங்காலும் உடல் மெதுவாகவோ அசைந்து கொடுத்தது.

அவள் பூரண கர்ப்பினி. சென்ற கிழமை அவர்கள் பகுதிக்கு விஜயம் செய்த டாக்டர் அவனுக்கு கொடுத்திருந்த காலகெடு—

இன்னும் இரண்டு வாரங்கள்.

ஆதலால் அவள் பயமற்று வீட்டிலேயே தங்கி யிருந்தாள்.

தன்னுடலே தனக்குப் பாரமாகியதை எண்ணிய போது, அவனுக்கு சிரிப்பு வந்தது. அதற்குக் காரணமான நிகழ்ச்சிகளும் மனதிலே இதழ்விரிக்க, அவள் உதடுகளிலும் பூமலர்ந்தது. அந்த இருளில் பிறந்த அந்தச் சுடரின் மோகன காந்தி ஒரு அழுது நஷ்டம். அவனுக்கு அருகில் அவள் கணவன் அப்போது இருந்திருந்தால் ..

அவன் வயதுக்குப் போய் விட்டான். நிலாவின் ஓளியுடனும், ‘பெட்ரோல்மாக்ஸ்’ விளக்கின் துணையுடனும் இரவு வேளைகளில் சூரி அடிப்பது அங்கு வழக்கம். இதனால் அப்பகுதி மக்களுக்கு கோடை வெயிலின் கொடிய வெப்பத்திலிருந்து பாதுகாப்புக் கிட்டுவதுடன், வேலையின் பெரும்பகுதியும் முடிவடைந்துவிடுகிறது.

சமூத்தின் வரண்ட பாகத்தின் நீர்ப்பொட்டாக அமைந்த அந்தப் பெருங் குளத்தை அண்டி வாழும் நீர்ப்பறவைகளாக, அந்த மனிதக் கூட்டமும் வாழ்க்கை நடத்துகின்றது. குளத்தின் வினிமொரமாக மனிதக்

கரம் கீறிய சீர்க்கால்வாயைச் சார்ந்து குடியேற்றங்கள் நடந்து கொண்டிருக்கின்றன.

கால்வாயில் கலகலத்து ஒடும் நீரோட்டம் ஓசையில் ஒரு குரல் எப்பொழுதும் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறது.

‘வாழ்க்கை நமக்கே!...’

அந்த நம்பிக்கையின் கடைக்காலில் வெப்பத்தின் கரிசலையும், தமது அநாதரவான நிலையையும் மறந்து மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

அவர்களில் இருவர்தான் பூமணியும், கந்தையாவும். அவர்கள் குடியேறி ஐந்தாறு ஆண்டுகளாகவிட்டன. அவர்கள் வாரும்போது பாலைக் காடுகளாகவும், சூரை, வேலை, கிளாத்தி மரங்கள் நிறைந்த முட்பற்றைகளாகவும் விளங்கிய இடம் இன்று, பொன்விளையும் பூமியாகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

அவர்கள் குடியேறியபோது இன்றிநுப்பதுபோலி ருக்கவில்லை. இங்கு பாம்புகளுக்கும், பன்றிகளுக்கும், நரிகளுக்கும் பஞ்சமேயிருக்கவில்லை. எங்கும் முட்பற்றை களும், புதர்களும்-நிலங்குகளுமாகவே காட்சியளித்தன. இதன் காரணத்தால் அங்கு குடியேறவே மனித குலம் தயங்கியபோது.

தம் சொந்த ஊரிலே இருந்த வீடு நிலங்களை எல்லாம் இன்னொருத்தனுக்கு தாரைவார்த்துக் கொடுத்த ஏமாற்ற மான மனவிரக்தி நிலையிலே அவனும் அவனும் அங்கு வாழ வந்தர்கள்.

‘ஐந்தாண்டுகள்!...’

“அப்பாடி . ஐம்பது ஆண்டுகள் போல.. எவ்வளவு போராட்டம்!...” நினைத்தபோதே அவள் மேனி சிலிர்த் தது. அதே வேளையில் தன் கணவனின் ஆண்மை நிரம்பிய கடும் உழைப்பு மனதிலே பெருமிதமாக மிதந்தது.

அவனும் அவனுக்கென்று சீதனமாக ஓட்டி வந்தது இந்த இலட்சமிழன்றைக்கான். ஒழுங்குபடுத்தப்படாத பாதையிலே, செம்மண் சக்திகள் சதசதக்க, அவர்கள் இலட்சமியை ஓட்டி வந்த மாலை வேணியும், கானகத்துமர இடைவெளிகளிடையே வானத்தின் செம்மை நிறம் ஜாலம் காட்டிய அழகும்...

அந்த இலட்சமிதான் இதோ மூன்றாம் முறையாக கர்ப்பமாயிருக்கிறது. ஆனால் அவளோ...

வேதனை நெஞ்சை ‘குப்’ பெண் அடைத்தது. இரு முறை கர்ப்பமாகி பூவாக மலரும் முன்பே மொட்டுச் சிதைந்துவிட்ட கொடுமை. இப்போதும் அந்த நினைப்பு மனதில் அனலை வாரிக் கொட்டுகிறது.

‘ஆ! ..நல்லூரானே! இம்முறையெண்டாலும் எனக்கு நல்லதொரு பூவை குலம் தழைக்கக் கொடு...உன் தேர்த் திருவிழாவுக்கு நான் கட்டாயம் அடி அழிக்க வருவன். என்னப்பனே!... இந்த முறையெண்டாலும் கண் திறங்கு பாரப்பனே! முருகா!...’ நினைவின் வேண்டுதலில் விழிகள் இறைவன் திருவடிக்கு சரம் அமைக்கின்றன.

“ம்மா . வ!”

—அவள் உயிர்க் குலையே இம்முறை ஒரு கலக்கு கலங்கியது. தன் வயிற்றின் உயிர்ப்பின்டம் கூடக் கலங்கியிருக்குமோ என்ற ஐயம் மனதிலே திகிலை வளர்த்தது.

மெல்லச் சுவரைத் தடவியபடியே எழுந்து, வாசற்படி யைக் கடந்து மாட்டுத் தொழுவத்தின் பக்கம் வந்தாள். விழிலா கமுகம் பாளை வெடித்ததுபோல பாற் கதிர்களைச் சொரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த ஒளி வெள்ளாத்திலே அவள் கண்ட காட்சி அவளைத் திடுக்கிட வைத்தது.

யார் செய்த வேலையிது?

இலட்சமியையும், கறப்புக் காளையையும் பினைக் கயிற்றிலே யாரோ இணக்கிருந்தார்கள் அங்கு மாடுகளை பினைக்கயிற்றில் விடுவது வழக்கம். அப்போதுதான் மாடுகள் மேய்ச்சலுக்குப் போய்ப் பிரியாமல் மாலை விடுவாந்து சேர்ந்து விடும். ஆனால் சினைப்பட்ட மாடுகளை இப்படிப் பினைப்பது வழக்கம் இல்லையே!...

அவள் இரண்டு மூன்று நாட்களாகவே தன் கணவரிடம் இலட்சமியை தனித்துக் கட்டும்படி கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் தனது வேலைக்கவனத்தில் இதை மறந்து போயிருக்கிறார்கள்.

மற்றக் காலங்களில் அவளே இவற்றைக் கவனித்து ஆவன் செய்வார். ஆனால் அவளே இப்போது பிறரின் பராமரிப்பை எதிர்நோக்கி நிற்கும் நிலையில் இலட்சமியை எப்படிக் கவனிக்க முடியும்?

‘இப்போது எப்படி பினைக்கயிற்றை நீக்குவது? அருடே போனால் காளை ஏதாவது திமிறி என்னியே இடத்துத் தள்ளினிட்டால்...!’

இலட்சமி மீண்டும் கத்தத் தொடங்கியது. அதன் கத்தவில் பினைக்கயிற்றில் இருந்த காளை வெருளத் தொடங்கியது. அதனால் அங்கும் இங்குமாக இலட்சமியை முரட்டுத்தனமாக இழுத்தவாறு அசையத் தொடங்கியது.

இலட்சமிக்கு எழுந்து நிற்கமுடியாத விலை. அத்துடன் காளையின் முரட்டுத்தனமான இழுவை அதனைத் திக்கு முக்காடச் செய்தது.

இலட்சமியின் அலறல் அவளின்கர்ப்பக் கொடியையே பறித்து எறிவது போன்ற கிறுகிறுப்பை ஏற்படுத்தியது

காளை வழக்கமாகவே முரடு. ஒருவரையும் கிட்ட இலகுவில் நெருங்கவிடாது. அவளால் அக்கொடுமையைப் பார்க்க முடியவில்லை. மெல்ல நெருங்க முளைந்தாள்.

‘அது முட்டி விட்டால்...’

‘மூன்றுவது முறையும் கர்ப்பம் சிகைந்துவிட்டால்...’

கால்கள் தயங்கின. அந்தத்தயக்கத்தை இலட்சமியின் அலறல் நீக்க முயல்கிறதா?...

அவளின் பெண்மையுள்ளம் விலையை நன்கு புரிந்து கொண்டு விடவே, அவள் மெல்ல கெருங்கிச் சென்றாள்.

அவள் வரவை உணர்ந்த காளை மேலுப் நகர்ந்தது அந்த நகர்வினால் இலட்சமி மேலும்... மேலும் இழுபட...

‘ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்!...’

‘பாவம்... எப்படியாவது நீக்கிவிட்டிட வேண்டும்!...’ — எண்ண உந்துதலின் வேக உணர்வில் கால்களை எட்டி வைத்தபோது கால்கள் எதனிலோ இடறியது.

‘ஆ!... நல்லவோலோ!—அவள் அருகிலிருந்த கப்பைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவள் நிதானத்துக்கு வர கொஞ்சம் நேரம்பிடித்தது. முச்ச இரைத்தது. உடல் நீரில் கசிந்தது. அவளது தடுமாற்றத்தால் மோலும் நகர்ந்த காளையை நோக்கிக் கத்தினான்.

“எய்! சனியனே!... எங்க இழுத்துக்கொண்டு போறுய்! நில்... நில்லு சனியனே!...”

— அவள் குரலைக் கேட்டகாளை மேலும் விரைவாக இலட்சமியை இழுத்துக்கொண்டு நகர ஆரம்பித்தது. அப்போதான் அவளுக்கு தன் தவறு புரிந்தது.

‘ம்மா!... ம்மா!... ம்மாவ்!...’ இலட்சமியின் ஒலும் அந்தப் பகுதியையே கிடுகிடுக்க வைத்தது. அவள் சுற்றுப்புற வீடுகளை நோக்கினான். அங்கெல்லாம் அமைதியே அரசோச்சுகின்றது. அவர்களும்தான் வயல்வைவிக்குப் போய் விட்டார்களே!

மங்கிய பரிவட்டத் தொட்டிலில் நிலவுக் குழந்தை மெல்ல மெல்லமாக கண்வளர் ஆரம்பித்திருந்தது.

இருள் கலந்த ஒனியின் தடத்திலே காளை வேகமாக நடக்கத் தொடங்கியது.

‘நான் இப்ப என்ன செய்யிறது. சிப்பமா? எல்லாம் காலமை அவர் வந்து பாத்துக்கொள்ளட்டும். நான் தனியனு இருந்து என்ன செய்யிறது?’—என்று அவளது ஒரு கணஞேர விளைப்பை இலட்சமியின்பரிதாபக்குரல் பயிர் நிலத்தின் களைப்பயிராகப் பிடிங்கி ஏறிகின்றது.

அவள் மெல்ல மாடுகளை நோக்கிச் சென்றார். அவளது ஒவ்வொரு காலடியும் பெரும் பிரயத்தனமாகவே விளங்கியது. ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைப்பதற்குள் மூச்சமுட்டிக்கொண்டு நின்றது.

அவள் நகர... காளை நகரும். அவள் நிற்க காளை நிற்கும். இடையில் இலட்சமியின் பரிதாபகரமான அலறல். உலகமாதாவின் திருவிளையாட்டா? காளை அவனுக்கு விளையாட்டுக் காட்டத் தொடங்கியது. குழந்தைகளின் நகர்வுக்கு ஏற்ப காக்கைகள் தள்ளித் தள்ளி உட்காருவது போல...

அவனும் காளையும்.

காளையும் அவனும்.

அந்த விளையாட்டில் இலட்சமியின் வேதனையே பின்னணியாக அமைந்து...

‘ம்மா... ம் மா... வ’

‘கடவுளே! இலட்சமியைக் காப்பாத்து...’—என்ற இறைவனின் இறைஞ்சதலிலேயே இலட்சமியின் நிலை பூரணமாக புரிந்து விட்டது.

நேரம் நெருங்கிவிட்டது. இன்னும் கொஞ்ச நேரத் தில் இலட்சமியின் தெய்வ மணிக்கோயிலின் திருக்கதவம் திறக்கப்பட்டு விடும்.

ஜகணி

“ஆ!... இதென்ன...!” — அவள் அதிர்ச்சியில் கல்லாய்ச் சமைந்துவிட்டாள்.

திருக்கதவும் மெல்ல நீங்கி தெய்வாக் குழந்தையின் சின்னஞ்சிறு கால்களின் வெண்ணிறக் குளம்புகள் வெளியே தெரியலாயின.

அவள் மயிர்க் கூச்செறிவின் உதறவில் தன்னை மறந்து

“இனித் தாமதிக்கக்கூடாது. நின்ற சிலையேலேயே கன்று ஈன்று விட்டால்...”

கன்று அந்த சரம்வற்றிய வரண்ட பூமியில் விழுந்து ...கூழாகி... குழம்பாகி... உருச்சிதைந்த தசைத்துனுக் குகளாகி...அவளது தாய்மை உணர்வுகள் சித்திரவதைக் காளாகின்றன. மனதிலே சிறைப்பட்ட தேவகியிடம் நிகழ்ந்த கண்ணனின் ஜனனமே நிழலாடுகின்றது.

ஜனிப்பின் வேதனை உயிர்க்குலங்கள் அனைத்துக்கும் ஒன்றுதானே.

இலட்சமியின் அலறல் அவளை ஏங்களைக்கிறது. பிரசவத்திற்காக வீடு வந்திருக்கும் மகளின் புலம்பலாகவே — உயிர்க்கூட்டன் அழைப்பின் ஒலியாகவே அவனுள் எழுகின்றது.

‘ம்மா!... ம்மாவ்...!’

— ‘அழாதம்மா... அழாதம்மா இதோவந்து உனக்கு விடுதலை அளிக்கிறன் —’ அவள் விரைவாக நடந்தாள். அது மனதின் விரைவன்றி நடையின் விரைவன்று. நடக்கும்போது திடீரென்று அவள் வயிற்றில் ஏதோ ‘சரீ’ லென்றது. அவனுக்குத் தலையைச் சுற்றிவந்தது.

காளோமாட்டினது திகைப்பு மேலும் அதிகரித்தது. அவளின் தூரத்தலும் இலட்சமியின் பயங்கர அலறலும் அதனை வெருளச் செய்துவிடவே என்ன செய்வது என்று

தெரியாமல் கொல்லைப்புறமாக உள்ள காட்டைநோக்கி தூரிதமாக நடக்கலாயிற்று. அது செல்லும் திசையை கண்ணுற்ற அவள் மனம் மேலும் பேதலித்தது.

‘ந்தா!...ந்தா!...எம் சனியனே!...எங்க இழுத்துக் கொண்டு போரூ.. அங்க இருக்கிற நரியள்ட்ட கடிபடவா போரூ...! வில்லில்...!’

தெற்குப் புறமாக உள்ள காடுகள் இன்னும் முற்றுக அழிக்கப்படவில்லை. அப்பகுதியில் இன்றூக்கட மிகுதியாக நரி, பன்றிகளின் நடமாட்டம் உண்டு. பகல் வேளைகளில் கூட மாடுகள் அப்பகுதியில் மேயச் செல்வது குறைவு. அதுவும் இந்தவேளையில்...

அவள் மேனி பயத்தால் நடுங்கியது. வழியில் கிடந்த ஒரு கட்டையை எடுத்துக் கொண்டு காளையைத் தொடர்ந்தாள். அவளது அடிவயிற்றில் மெல்ல மெல்ல நோ கிளம்பிக்கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் போராட்டம்.

காளையும் அவளும்

இலட்சமி நரகச் சித்திரவதையின் வேதனையில் உலகையே அழைத்தது.

ழூமணியால் நடக்கலே முடியவில்லை. வயிற்றின் நரம்புக்கோர்வைகள் ஒன்றுடன் ஒன்று சிக்கிப்பினைந்து இறுகியதுபோன்ற வளியை அளித்தன.

‘சரீல்...சரீல்!’ உடம்பின் ஒவ்வொரு பாகத்திலும் எழுந்த வலி ஆளையே கொன்று விடுவது போல இருந்தது.

எனக்கு இப்படியென்றால் இலட்சமிக்கு..?’— அவளின் தாய்மை நெஞ்சில் தினைவு முள் கீறி இரத்தம் கொட்டு கிறதா?

‘பெண்ணிற்குக் தான் பெண்ணின் பிரசவவேதனை புரியும். ஆண்குலமே இப்படி த்தான் இந்தக் காளையைப் போல...’

‘ய! சனியனே! சிக்கமாட்டா...! அங்கபோகாத...’—அவள் கட்டையை ஊன்றியவாறு பின் தொடருகிறார்கள்.

அதனைக் கண்ட காளை வெருண்டு விரையவே இலட்சமி தரையில் இழுபடாக் குறையாகச் செல்கின் றது. அதனது தசைக்கோளங்கள் எல்லாம் வேதனை பின் வெம்மையில் பொங்கிவீங்குகின்றன. அதனது கண்களிலிருந்து நீரருவி பொழிகின்றது.

அவளின் உள்ளம் இரக்கக் கசிவால் உருகுகின்றது.

காளை எப்படியோ இலட்சமியை இழுத்துக் கொண்டு ஒரு பற்றைக்குள் சென்று விடுகின்றது.

இலட்சமியின் திஹர் ஒலம் அவளை நிலை குலைய வைக்கிறது. கட்டையை ஊன்று கோலாக்கி ஒருவழி யாக அந்தப் பற்றையை அண்மி எட்டிப்பார்த்தபோது—

‘உலகநாயகியே இதுவும் உன் கருணையா’

அவள் உள்ளம் மகிழ்வால் துள்ளிய போது தன் உடல் வேதனையைக் கூடச் சற்று நேரம் மறந்துவிட்டாள்.

அப்பற்றையின் நடுவே—காட்டாறு கொணர்ந்து சேர்த்த மணற்படுக்கையில் இலட்சமி கன்று ஈன்று— கன்றும் தாடுமாகி...

‘குர்ர்...’

—ஆ! இதென்ன! அவள் எதிர்பார்த்தது நடந்தே விட்டது. பற்றையின் ஒரு மூலையிலே அது சப்தத்தை எழுப்பியவாறு கண்களை உருட்டி விழித்துக்கொண்டிருந்தது. இலட்சமியின் அலற்றதான் அதனை அழைத் திருக்க வேண்டும்.

‘குர்ர்...ர்...’நரி, மாடுகளை அண்மிக்கொண்டிருந்தது. நரியின் வரவால் காளை மேலும் கோபம் கொண்டு மிரளவே ஈன்ற நோவு மாருத நிலையில் இலட்சமியை சோதனை தொடருகிறதா?

அவள் நெஞ்சம் ‘பகி’ரென்றது. நரி கண்ணறயே சுற்றிச் சுற்றி வரவாயிற்று கன்று தாயால் சுத்தம் செய்யப்படாத நிலையில் ஈரவெள்ளத்தில் விழித்துக் கிடந்தது.

காட்டு நரி காளையையே வலம் வரத்தொடங்கியது. பச்சை மணமும், பச்சை இரத்தமும் அதனது கூரிய கடைவாய்ப் பல்லிலே நீரூற வைத்தது.

‘குர்ர்...ர்...’அவள் மேனி பயத்தால் விறைத்த போது சென்ற கிழமை வயற்காட்டிலிருந்து வீடுதிரும்பும் போது நரிகடித்து பிழைப்பது அரிதென - ஆஸ்பத்திரி யில் கிடக்கும் கிண்ணப்புக் கிழவனின் ஞாபகமும் விரிந்தது.

காளை நின்ற நிலையிலேயே தன் தலையை நிலத்தில் குத்தி அசைத்தது. நரி ஒரு கணம் பின்வாங்கியது. காளை இலட்சமியை இழுத்துக்கொண்டு போராடவே இலட்சமி பரிதாபமாக ஒலமிட்டது.

நரி சில சமயம் பயந்து பின் வாங்கினாலும் காளையின் நிலைமை புரிந்து விட்டதுபோலும். அது மிக விரைவாக இலட்சமியின் பக்கம் செல்லாயிற்று.

காளை இலச்சமியைக் காப்பாற்ற முன்னோக்கிப் பாய்ந்தது.

‘குர்ர்...ர்...ம்மாவ்...!’

போராட்டம்.

அவளால் பொறுக்கமுடியவில்லை. ஒரு கல்லை எடுத்து வீசினான். கல் நரியின் நடுவயிற்றைத் தாக்கியது. அது ஒரு கணம் மிரண்டது. மறு விநாடி அவளைக் கண்டு

கொள்ளவே—அவளை நோக்கி ஓடி வந்தது. அவள் தனது கையிலிருந்த கட்டையை வீசினால்.

நரி தப்பி விட்டது. அதற்கு ஆக்ரோஷ உணர்வு மதர்த்தெழுந்து உறுப்பிய வாரே அவளை வலம் வரலா யிற்று.

அவனுக்கு பயம் பிடித்தது. தன்னை அது கடித்து விட்டால்.. தான் தன் வயிற்றிலிருக்கும் சூழன்தை...

உயிரபாயம் அவனுக்கு ஒரு புத்துணர்ச்சியை அளிக்கவே கையிலிருந்ததடியை வேகமாகச் சுழற்றினால்.

நரி பின் வாங்கியது. மீண்டும் அவளை நோக்கி முன்னேறியது

நரியும்—அவனும்.

மிருகமும்—மனிதமும்.

அவளின் மூட்டுக்கள் ஒவ்வொன்றுக் கழறுகின்ற வேதனை. கால்கள் நிலத்திலே தாவமறாத்தன. அடிவயிற்றில் பெரும் புரட்சி. தொழிற் சாலையின் உருக்குக் குழம்பு நிறைந்த கலசங்கள் வாய்ப்பிளந்து கொட்டினாற் போல் பெருங்கொதிப்பு.

நரி தனது முயற்சியை நிறுத்தவில்லை.

சடலங்கள்—இரத்தம்—தசை.

இவையே அதன் எண்ணப் பொறியில் ஊசலாடின.

இரையைப் பெறுகின்ற போராட்டம் அதற்கு.

வானத்தை நோக்கினால். பொழுது மெல்ல விடிந்து கொண்டிருக்கிறது. வயலுக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பும் நேரம். ‘இதன் கொட்டம் நீடிக்கப்போவதில்லை’ எனத் தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

நரியின் இரத்த வெறி அனலாகப் போங்குகிறது. சென்ற கிழமை தான்பெற்ற சுவை அதற்கு நெய்யுட்ட...

பயங்கரமாக அவளே நோக்கித் தாவுகின்றது.

‘மடார்!’—அதன் உச்சியிலே அவளின்கைத்தடி பல மாக தாக்குகின்றது. அது எழுப்பிய பயங்கர அலறல் அந்தப் பகுதியை கிடுகிடுக்கவைக்க அது ஒடிமறைகிறது. அத்தடியை வீசிய பெருமுயற்சியிலே அவள் அப்படியே நிலத்திலிருந்து விடுகிறார்கள்.

அடிவயிற்று நரம்புகள்... கர்ப்பக்குடல்... விம்மி பூரித்துப் பொங்கி...

அவள் அடிவயிற்றைப் பிடித்துக் கொள்கிறார்கள்.

‘ஆ!....இதென்ன பூமியே பிளங்கு விட்டதா?...என் வயிற்றை யார் கீறிக் கிழிக்கிறார்கள்... ஆ! ஐயோ...!— அவளே மயக்கம் மூடுகிறது.

‘குவா!...குவா...!’

பரந்தாமன் நீண்ட துயிலின் பின் கண்மலர்வது போல அவள் விழிமடல்கள் பெரும் பிரயத்தனத்துடன் பின் நோக்கி எறின.

அவள் உடல் குலுங்கியது. மார்பகம் நனைந்தது. கண் களை நன்கு விழித்துப்பார்த்தாள்.

பூமியில் காலை மிக மிக வேகமாக மலர்ந்து கொண் டி-ருந்தது.

நீரும் நிலமும்

அவர்கள் போய்விட்டார்கள். எந்தவித மனச் சஞ்சலமுமின்றி அவர்கள் போயேபோய் விட்டார்கள். ஆனால்—

அவர்கள் கூறிச் சென்ற வார்த்தைகள் ஸ்ரீரங்ட கமத்துச் செம்மண் காலிலே அப்படியே ‘அப்பி’ விடுவது போல அவர் செவிப்பறையிலே இன்னமும் இரைச்ச விட்டுக் கொண்டே இருக்கின்றது.

வார்த்தைகள் எரிசரமா?

அவரின் மயிர்க்கண்வரை தீய்த்து உடற் கூடிலே இருக்கும் இதயத்தை.. அதன் உணர்வுச் சிறு கருவறைகளை தீய்த்துத் தகர்த்துவிடும் சக்தி அவர்கள் வார்த்தைக்கு எங்கிருந்து வந்தது?

‘...எனை அப்பு!...இனியும் இந்தக் காலையை இப்படிப் பத்தையாக விட்டுவைக்கமுடியாது. அதோட் இனியும் உன்னால் இதுகளைத் தனியனு நின்று வைச்சுப் பராமரிக்கேலா... முந்தியைப்போல நாக்கனும் அடிக்கடி இங்கினப் பக்கம் வந்துபோகேலா...அவ்வளவுக்கு நாங்க எட்டப்போப் போறம்.. நீயும் தனியனு துணைக்கிணையில்லாம இங்கின இருக்க முடியுமே இந்த வயதில்.. நீயும் எங்க

னோட வந்து அங்கினேக்க இரு...கூடமாட எங்களுக்கும் உதவியாக இருக்கும்...அதுதான் முடிவா...இதை வித்துப் போட்டுப்போகுகின்கிறம்... நல்ல விலையும் வந்திருக்கு..."

—அவருக்குக் கண்களை இருட்டிக்கொண்டு வருகிறது.

அந்த வீடு பழங்கால முறைப்படி நாற்சாரம் இறக்கிக் கட்டப்பட்ட வீடு...வாழுமத்தோட்டம்... செம்மண்பூமி...எல்லாமே கண்முன்னல் சுழல்கின்றன. அவரின் விழிக் கருமணியிலே எத்தனையோ வர்ணபேதங்கள்... வர்ணக் கலவைகள்.

பச்சைமரம்... செம்மண்பூமி... மஞ்சள்வெயில்... வெண்பஞ்சுப் பொதி மேகம் நிறைந்த நீலவானம்...அவற்றின் கலவையில் பிறக்கும் இன்னதென்று புரியாத வர்ணமேயல்லாத வர்ணம்...அந்த வர்ணத்தின் பெயர் தான் என்ன...

அதுதான் வாழ்வெனும் வர்ணமா?

நிதானத்துக்கு வரச் சிறிது தாமதமாகின்றது. விழிமடவில் ஏதோவொன்று பாரமாகவந்து அழுத்து கின்றவேகத்திலும்...எனது நான்வளர்த்தது...அவற்றை ஒருமுறை ஆசைதீரப் பார்த்துவிடவேண்டும்— என்ற ஆவேச உணர்வில் கண் மடலை மேலேற்றித் தள்ளி எறிகின்றார். அவரின் கண்கள் காட்சிகளை விழுங்கும் ஆவலில் ஆழ்கின்றது நீராக மின் னுகின்றன.

அதோ!...வேலி ஓரமாக...முள்ளுக் கம்பிவேலி வழியாக வந்த ஆடு ஒன்று வாழுமாப்பட்டை ஒன்றை இழுத்துரித்து அசைபோடுகின்றது. வாழுமயிலை அதற்கு நிழல் கொடுக்க அது ஆனந்தபாக அனுபவித்து, ஒவ்வொன்றுக் பட்டை உரிக்க...

அவருக்குப் பற்றிக்கொண்டு வருகின்றது.

‘...ச்சு சு சு..பாமாய்ப்போன ஆடுகள்..ஒண்டையாவது உருப்படியா வைக்கவிடுகுதுகளா சூய்யக் !’—வார்த்தைகள் எறிகல்லாகி விழ ஆடு ‘மேய்யப்பய’ என்று கத்திக்கொண்டு ஒடி முடகம்பிகளுக்கூடாக வெளியேறி, அங்கிருந்துகொண்டு வாழைமடலை பற்ற முயற்சிக்கின்றது

‘இப்படி என்ற பிள்ளைபோல பாத்துக் காத்த பூமியை எனக்குமுன்னால் விக்கப்போறனெண்டு வாய் கூசாமல் பேசிறுளோ...இது என்ன அவளின்ற கொப்பன் தந்த சீதனமெண்டு நினைப்போ...’—என்ற ஆக்திரமான சிந்தனையின்போதே, அவர் பார்வை எதிலோ போய் விடுகின்றது.

தென்னம்பிள்ளைகள் வரிசை வரிசையாக காயாகக் கணத்துக் குலங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன. எல்லாம் மாலை தீவுச்சாதி. அந்த வட்டாரத்தில் அவரிடம்தான் அவை அப்போது இருந்தன. இப்போதுதான் மற்றவர்களும் வைக்கத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். ஆனாலும் ‘ஙல்ல திறம் கண்டுகள் வேண்டுமென்று வாழைத்தோட்ட சின்னரிடம் போகவேணும்’ என்ற வார்த்தைகள் இன்னும் நிலவே செய்கின்றன.

அவற்றிற்குச் சற்றுத் தள்ளி அந்தத் தோட்டத்திற்கே உயிராக விளங்கும் இறைப்புக் கிணற்றின் துலாக்கயிறு ஊசலாடிக்கொண்டிருக்கிறது.

அந்தக் கிணறு அதனருகே இன்றும் மேடாகக் காணப்படும் மனற்றிட்டு. சின்னர் கிழுவனின் மனம் எங்கோ—வாழையிலை நீரான வைர மணிகளாகி எங்கோ உருண்டோடுகின்றது.

தங்தையற்ற அவரும், தங்கை வள்ளிப்பிள்ளையும் துணையிழப்பால் மனம்வாடி முகக்களை இழந்து நின்ற தாயின் உருவமும் ஒருகணம் தோன்றி மறைகிறது.

மலட்டுச் சொத்தாக இருந்து வந்த காணியிலேயே அவர்கள் வாழ்க்கை நடந்து வந்தது. தந்தை இறந்ததன் பின்பும் வயிற்றுப் பிரச்சனையை அந்தக்காணி தீர்த்து வைத்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், சொத்துக்குரிமைக் காரி திடீரென இறந்துவிடவே, வாழ்க்கையின் அத்திவாரமே ஆட்டங்காணத் தொடங்கிவிட்டது. உரிமைக்காரி இறந்துவிட, அவர்களுக்குப் போட்டியாக இன்னொரு சொத்துரிமைக்காரன் புதிதாக முளைத்துவிடவே, தந்தையை இழந்த துயருடன் நிலத்தையும் இழந்துவிட வேண்டி வருமோ என்ற பயமும் எழுந்தது. உரிமைப் போர் ‘கோடு’ ஏறியது.

அப்போது அவர் காளையாக விண்றதால், காலம் தனக்கு விடுத்த சவாலை ஏற்றுக்கொள்வதில் ஒரு துடிப்பே மிகுந்தது. ஆனால் அவராது துடிப்பையும் ஒரு கலக்குக் கலக்கியது பாகப்பிரிவினையின் முடிவு.

தோட்டக் கிணற்றின் எல்லை போட்டிக்காரன் பிரிவுக்குள் போய்விடவே ஒரு கணம் திகைத்துப்போய் விட்டார்.

ஈழத்துவடப்பகுதிக் கமக்காரனின் உயிர்நாடு யே அவன் தோட்டக்கிணற்றில்தானே இருக்கின்றது.

வானம் பார்த்த பூமியில் அவரின் பச்சைத்தோட்டம் கருகுகின்ற வேதனை.

ஒரு நீண்ட கோடைப் பகலில், அவர் நீண்ட நேர யோசனையின்பின் எடுத்தமுடிவைக் கண்டு வீடே திகைத்து நிற்கிறது. வாழ்க்கையின் சோதனைகளை முறியடித்து வெற்றிபெறுவதிலேயே வாழ்வின் ஜீவன் அடங்கி யிருக்கின்றதென்ற உதவேக உணர்வில் அவர் வேகமாக தொழிற்பட்டார்.

சோதிடர் குறித்துத்தந்த ஒரு நல்ல நாளில், ஆத்தி மரம் வளர்ந்திருந்த வடமேற்கு மூலையில், மண்வெட்டி

யின் அலகினை வெகு வேகமாக பாய்ச்சினார். பின்னால் துணைக்கு வந்து சின்றுன் அவர் நண்பன் வேலாயுதம்.

இயற்கையுடன், உரமேறிய இரு நெஞ்சங்களும், நான்கு கரங்களும் போரிட்டன. கிணற்றை வெட்டும் போது மண்வெட்டி வழுவி அவர் கணுக்காலில் ஆழமாகப் பதிந்து அந்தத் தழும்பு இன்னும் அவர் காலிலே மின் னிக்கொண்டிருக்கின்றது. அவரை அறியாமலே அவர் கைவிரல்கள் கால்வடுவின் தழும்பேறிய வளவளப்பின் ஸ்பரிசு உணர்வை அனுபவிக்கின்றன.

சின்னர் மெல்ல எழு முயற்சிக்கின்றார். உடலில் ஆயாசமே மேலிடுகின்றது. கால்கள் தியங்குகின்றன. நெஞ்சம் இரைக்கின்றது.

‘ஓ! ..அவள் சொன்னதுபோல இனித்துணையில்லாம தனிய இருக்கேலாதான் ... எப்ப ... எந்த இடத்தில கண்மூடுவன் எண்டும் தெரியாதுதான்... இவ்வளவு நானும் துணைஇல்லாமலிருந்ததுபெரிசில்ல.. இனி இருக்கப் போறதுதான் பெரிச ஆன ஆன... என்ற மண்ணி விருந்து என்னைப் பிரிக்கப் பாக்குறுளே பாவி... பாப்பம்... பாப்பம்... என்னை இந்த இடத்தை விட்டு அசைக்கிறதை...’

—மனதின் ஓர்மத்தையே பலமாகக் கொண்டு எழுந்து நடக்கிறார். அறுபது ஆண்டுகளை விழுங்கிய தேகம். கால்கள் தள்ளாடுகின்றன. கிணற்றுக்கட்டில் வந்து அமர்கின்றார்.

காலின் கீழுள்ள ஈரக்குளிர்ச்சியும், வாழைமர கிழும் அம், மெல்லிய காற்றசைவுகளும் அவரின் உடலுக்கும், மனதிற்கும் இதமாக இருக்கின்றன. கட்டிலிருந்தபடியே குனிந்து கிணற்று நிரைப் பார்க்கிறார். இளாநிலப் பச்சைப் படிகம் போன்று நீர் சல்லமற்று மின்னுகின்றது. அவரது காய்ந்த உதடுகளை நாக்கு ஈரப்படுத்திக் கொள் கிறவேலோயிலே ..

இதே கிணற்றுநீரை—முதன்முதலாக சேற்றுடன் கலந்து தெளிந்த நீரை—இரு கைகளிலேயும் கோலிஅள்ளி முருக நாமத்தை உச்சரித்தபடியே வாயில் விட்டுச்சவைத் துக்குதாகவித்தது நினைவில் ஊற்றுக்கச் சுரக்கின்றது.

கிணற்றை வெட்டி, பின் வெடிவைத்துப் பிளந்து பாறைகள் விலகி நீரூற்றுக்கால் தோன்ற, நாற்புறமும் நீர் வாய்க்கால்கள் பட்டைக் கிடங்கை நோக்கி விரையமயக்கனிலையில் தான் பிரசவித்த குழந்தை ஆனை, பெண்ணை என அறியவிழையும் மனத்துடிப்பில் கைகளால் தடவி உண்மையை அறியும் தாய்போன்று அவர் படபடக்கும் நெஞ்சத்தில் துடிப்பே மேலோங்க, இரு கைகுவித்து நீரேந்தி.. நீரின் சுவையறிந்து அமுதநீர் என்ற எக்காளத்தில்தன்னிலை மறந்து குதித்தது ஒருபொற்கனவாய நினைவு.

அந்த அமுதநீர் அவர்கள் வாழ்வுக்கு அமுதமாகின்றது. பூமி பொன்கொழுமிக்கிறது. அவர்கள் வாழ்விலும் மகிழ்ச்சி பொங்குகின்றது. இதே வேளையில் தங்கைவள்ளிப்பிள்ளையும் பெரியவளாகின்றார்கள்.

அவர் மகிழ்ச்சியால் தூள்ளிக்குதிக்கின்றார். பொறுப்பு அதிகரிக்கின்றபோதிலும், வீட்டில் ஒராவு செல்வம் நிலவுதாலும், தானே வீட்டிற்கு பெரிய மனிதன் என்ற பெருமிதத்தாலும் அவர் மனம் ஆனந்தத்தால் தூள்ளுகின்றது.

வீட்டில் அப்போதுதான் அறுவடையான செந்தெல் மனிகள் குவிந்து இருக்கின்றன. சென்ற வருடத்திய என், முட்டையாக வீட்டின் மூலையில் தூங்குகின்றது வீட்டுக் கோழிகள் முட்டைகளாகவே இட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன.

வள்ளி பெரியவளானவன்றே என்முட்டையைத் தூக்கி வண்டிலேற்றி செக்கடித்தெருவுக்குப் போனது இன்னும் நினைவிருக்கிறது.

அரிசிக்களி... பாற்பிட்டு... முட்டை எண்ணே...
விட்டை ஒரே அமர்க்களப்படுத்தி விடுகிறார்.

‘வள்ளி நல்ல யோகக்காரி.. சாதகத்திலும் அப்படித் தான் சொல்லியிருக்கு.. ஊரையே கட்டியாள்வாளாம்!... —சொல்லிச் சொல்லி மாய்ந்து போகிறார்.

‘ஆ!.. அதுவும் ஒருகாலம்தான் முந்திமாதிரியே இப்பவெலாம் கிடக்கு. மனிசர் மட்டுமே மாறிட்டினம்... மிருகங்களுமெல்லேமாறிட்டுதுகள்... எல்லாம் புதிய விண்ணைனமாக கிடக்கு. இப்ப மின்சாரத்திலே கோழிய ளைப் பொரிக்க வைக்கினமாம்... அதுகளும் ரெண்டு முட்டையிடுத்துக்குள்ள அடையெண்டு கிடக்குதுகள்.. முட்டையெண்டாலும் முந்தினமாதிரி உருசியாய் இருக்குதே... அதுவுமில்லை... இப்ப மஞ்சட் கருவுக்கும், வெள்ளைக் கருவுக்கும் வித்தியாசமேயில்ல... என்ன எண்டுகேட்டா ‘வைட்டிக்கோன்’ முட்டை அப்படித்தானிருக்குமாம்...’

வள்ளிப்பிள்ளை மீது அவருக்குக் கொள்ளை ஆசை. அவளை ‘ஒரு காச்சட்டைபோட்ட வங்மேந்து உத்தி யோககாரனுக்கு கட்டிக் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஒரு ஆவல். பட்டினத்துக்கு வண்டியில் புகையிலை ஏற்றிக் கொண்டு போய்வரும் வேளைகளில் இந்த ஆசை மலையாக ஒருவெடுக்கும். ஒரு முறை புகையிலை விற்றகாசு.. அது இது என்று கையில் நாலுகாசு இருக்கும்போதே வள்ளிப்பிள்ளையின் திருமணத்தை முடித்துவிட்டார். மாப்பிள்ளை ஒரு கிளறிக்கல் உத்தியோகத்தர். ஊரவார்கள் பொருமியதும் அவர் காதில் விழாமலில்லை...’

‘என்ன—எங்கட ஊரில் மாப்பிள்ளை இல்லாமலே சின்னர் பட்டினத்துக்குப் போய் பெண்கொடுத்தவர்...’ —இந்தப் பொருமல் காதில் விழும்பொழுது சிரித்துக் கொள்வார். திருமணமான மறுவாரமே வள்ளிப்பிள்ளை

கணவனுடன் கொழும்புக்குப் போய்விட்டாள். அவருக்கு மனம் கொள்ளாப் பெருமிதம்.

‘என் தங்கை ஒரு உத்தியோகாரன் மலைவி’

—அந்த மகிழ்ச்சியை இப்போது நினைக்கும்போது அவருக்கு அழல் பற்றிக்கொண்டுவருகிறது. ‘அதாலதான் எனக்கு இந்தக்கெதி ஊரோட் அவளைக் கொடுத்திருந்தா... என்னை ராசாபோல பாத்திருப்பாங்களே... அதோட் இப்படி எனக்கு முன்னால் வந்து நான் தருமமா கொடுத்த காணியையே விக்கப்போறம் எழும்பு என்று சொல்லுவாங்களா?...’—நெஞ்சம் எரிகிறது.

மெல்ல எழுந்து நடக்கின்றார். எதிரே மாட்டுக் கொட்டகை எதிர்ப்படுகிறது. வைக்கோல் மணமும், சாணத்தின் நெடியும் எழுந்துகொண்டிருக்கிறது. மாட்டுக் கொட்டிலின் மூலையிலே உடைந்த வண்டிச் சக்கரங்களும், சட்டங்களும், நுகத்தடியுமாக குஷிந்து கிடக்கின்றன. அவர் யதனையே உற்றுப்பார்க்கிறார்.

இதென்ன வண்டிச் சக்கரங்கள் சுழல்கின்றனவா? சுழற்சியின் வேகத்தில் அவரின் நினைவுப் பொறிகள் பின்னிமுத்து எறியப்படுகின்றனவா?

வள்ளி கணவன் வீட்டுக்குப் போய்விடவே, அளவில்லாத பெருங்குறை அவருக்குப் புரிந்தது. வயதான தாய் ஒரு மூலையில் முடங்கிவிட, வீட்டின் வெறுமை அவரை வாட்டி பெடுத்தது.

இளமையும், துடிப்புமிக்க வாலிபன்; கையில் பணமேரா குலுங்குகின்றது. பொழுதுபோகவேண்டுமே?

அப்போதுதான் அவருக்கு வண்டிச்சவாரி நன்னித் தம்பியின் பழக்கம் கிடைத்தது. அவருடன் பழகப் பழக அவரையும் சவாரி ஆசை பிடித்துக்கொண்டது. நன்னித் தம்பி அண்ணருக்கு மாட்டு வியாபாரம். அவருடன்

பழகியதில் இவருக்கும் அதில் ஒரு பிடிப்பு, அனுபவம் வந்து விட்டது.

தோட்ட வேலையுடன், மாடுபிடிக்கும் வியாபாரமும் தொடங்கிவிட்டது. பணமாகக் கொழித்தது.

நன்னித்தம்பியும் அவருமாக அடிக்கடி மாடு பிடிப் பதற்காக வன்னிப் பகுதிக்குப் போய்வருவார்கள். ஒரு முறை அவர் நாற்பது பவன் என்று அவிழ்த்து வந்த ஒரு சோடி மாட்டினை எண்பது பவனுக்கு விற்றது நெஞ்சத்தில் பசுமையாகக் கொழிக்கிறது.

அவர் அந்த மாடுகளை அன்றுதான் வண்டியில் கூட்டியிருந்தார். அவர்தான் வழக்கமாக ஊர்ச் சங்கக் கண்டக்குச் சாமான் ஏற்றுபவர். அன்று சாமான்களை ஏற்றிக்கொண்டுவரும்போது, முதல்நாள் பெய்த மழையினால் சக்கியாகக்கிடந்த புதை மணவில் சக்கரங்கள் ஆழப் புதைந்து போயின.

‘இனிச் சக்கரங்களை நகர்த்துவதென்றால் சாமான்களை இறக்கி ஏற்றியாகவேண்டும்’—என்ற கவலை சங்கக்கணை மனேச்சரைப் பிடித்துக்கொண்டது. அதைச் சின்னரிடம் வாய்விட்டுக் கூறி விட்டார்.

அவ்வளவுதான் சின்னருக்கு ஒரு வெறி பிடித்து விட்டதா?

‘ஒண்டுக்கும் நீங்க பயப்படாதைங்க ... இப்ப பாருங்க இன்னும் கொஞ்சநேரத்திலை மாடுகள் சக்கரத்தை வெளியில் இழுத்தெறியாட்டி...’

‘நல்ல கதை நீ சொல்லுறது... இதை இந்த மாடுகள் இழுக்கிறதெண்டாச் சும்மாவே உது மாடுகள் டிராக்ட ரில்ல...’

‘நீங்கள் என்ன சொல்லுறியள்... இதை என்ற மாடுகள் இழுக்காதெண்டா? இழுத்துவிட்டா நீங்க என்ன தரு வீங்க...’— அவரது பந்தய உணர்வு வெளிக்கிளம்பியது.

‘உந்த மாடுகளை இரட்டை விலை கொடுத்து வாங்க நான் தயார்! ’

—சின்னர் வண்டியிலேறி அமர்கிறார். மூக்கனைங்கயிற்றை இறுகப் பற்றுகிறார். இரு விரல்களினால் முன்புறம் ஒரு சண்டு சண்டி...இழுத்து...

காளைகள் திமிருகின்றன.

‘ம... ம... உம்... அ... ப... உம்...’ அவரும் காளைகளுமாக போராடுகின்றனர்... மூச்சிரைக்கிறது. நுரை தள்ளுகின்றது.

‘ம... ம... ஹேய்!... உம்...’

‘கட... கட... கடகட...’

—வண்டி வேகமாக ஓடி நல்ல பாதையில் போய் விற்கிறது மனேச்சர் அப்படியே மெய்மறந்து... முற் பண்ததை அவர் கையில் அழுத்தி வைக்கின்றார்

—சின்னரின் உதடுகள் இப்போதும் மென்னைகை புரிகின்றன. அந்த வண்டிச் சக்கரங்களையே பார்க்கிறார். கண்ணைக் கசக்கிவிட்டுப் பார்க்கிறார் விளைவுப்பூ விரிகிறதா?

‘ஆஹா! என்ன அழகான திருக்கல் வண்டி. கட்டை வாலனும், கரும் புள்ளியானும் நகத்தடியால் திமிறிக் கொண்டிருக்க, இவர் ஒருக்கையில் மூக்கனைங்கயிறுடன், மறுகையில் துவரங்கம்புடன் இருக்கிறார். அருகே நன் ஸித்தம்பி மதித்துக்கட்டிய வேட்டியுடன் பக்கச் சட்டங்களைப் பிடித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்.

அந்தப் பரந்த வெளியிலே சனசமுத்திரம் அலையெறிந்து கொண்டிருக்க... எங்கும் ஆரவாரம். சின்னரும் தனது ‘கொடுக்கை’—சரிசெய்து கொள்கிறார். இதோ மணி அடித்தாகி விட்டது.

‘பளார்! பளார்! ’—துவரங்கம்புகள் கூவுகின்றன. வண்டிகள் புழுதி மண்டலத்தைக் கிளப்பிக் கொண்டு பாய்கின்றன. மாடுகளின் வால்கள் எழுந்து வளைந்து

வானத்தைத் துளாவுகின்றன. சக்கரங்கள் ‘கிரீசு’கிடு கின்றன. புழுதிப்படலம் தரையையே மறைக்கிறது. சக்கரங்கள் சமூல்கின்ற பாவளையே தெரியாத வேகம்.

‘சடார்! சடார்!...’

—சின்னருக்கு வேகத்தில் திருப்தியற்ற வேகம் முன் பாய்ந்து கரும்புள்ளியானின் வாலைப்பற்றி பறக்கால் கடிக்கின்றார். ‘விர்ர்...ர்’—காற்றைப் ‘பிய்தது’க் கொண்டு வண்டி விரைகின்றது.

‘பளீர்! பளீர்!...’—துவரம் கம்பின் பட்டைகள் கழுன்று விழுகின்றனவா?.. மாடுகளின் தோல்கள் உரிந்து எரிகின்றனவா?.. வெறிகொண்ட வேகமா?

அவர்கள் வண்டி முன்னேக்கி ஒடுகின்றது. எங்கும் மகிழ்ச்சியின் ஆரவாரம்.

‘ட்ரியா ட்ரியா ட்ரூனு’—சின்னர் வெற்றிப்பெரு மிதத்தில் கூவுகின்றார். காலைகள் காற்றூகப் பறக்கின்றன. காலைகள் இதோ வெற்றிக் கம்பத்தை அடையப்போகின்றன. ஆனால்.. ஆ!.. இதென்ன... சக்கரங்கள் மட்டும் வண்டியிலிருந்து பிரிந்து எங்கே ஒடுகின்றன என்... எப்படி... ஒருவேளை..

‘பஹர்!..’—அச்சாணி முறிந்து.. வண்டி தடம்புரள்.

‘ஆ! ஐயோ!..’—இருண்ட மேகங்கள் கவிந்து அவர் மூச்சை அழுத்துகின்றன.

—கண்ணைக் கசக்கிவிட்டுப் பார்க்கிறார். மாட்டுக் கொட்டிலில் தனியனு சிற்பது தெரிகின்றது. ஒரு கணம் மெல்லிய வேதனைச் சிரிப்பு வருகின்றது.

‘அந்தச் சவாரியிலதான் இடுப்பில பலமாக அடிப்பட்டு... வைத்தியர்கள் கல்யாணமே செய்யக் கூடாது எண்டு சொன்னவை. அப்ப அடிப்பட்டுக் கிடக்கேக்க ஒருமுறை தான் வள்ளிவந்து பாத்திட்டுப்போனவா பேந்து பின்னடிக்கு நெடுங்காலமா வரேல்ல நான் தனியனு கிடந்து படுற பாட்டைப் பாத்து அப்மாவும் கண்ணை மூட்டா!

அந்தச் செத்தவீட்டுக்குப் புறகு அவ ஒரு அண்ணன் இருக்கிறான் எண்ட நினைவே இல்லாம இருந்தா... நானும் தனியனு இருந்து தோட்டத்தைப் பாத்துக்கொண்டு காலத்தைக் கடத்தி வந்தன் ஒரு பக்கத்துணையுமில்லாம, ஊரோடு வள்ளியைக் கொடுத்திருந்தா எனக்கு ஏவ வளவு ஆத்தியாக இருந்திருக்கும் ம் எல்லாம் காலங் கடந்து நினைச்சு என்ன பயன்... விதிப்பயனுத்தான் எல்லாம் நடக்கும் .

ஆனு பிரிஞ்சு போனவளாவது நல்லா இருந்தாளா.. உழைக்கிற சம்பாத்தியம் உண்ணுறதுக்குத்தான் போதும் எண்டு கொண்டுபோன சொத்தெல்லாத்தையும் அழிச்சுப் போட்டுவந்து நின்றனம். அவையின்ற ஒரே மகன் பிரே மாவுக்கு சடங்கு செய்ய ஒரு வழியுமில்ல எண்டு வந்து நின்று...

‘அண்ண!.. உனக்கு புள்ளையா குட்டியா? உந்தக் காணியை பிரேமாவுக்கு கொடுத்திடெண்டா ஒரு நல்ல இடத்தில சம்பந்தம் வந்திருக்கு செய்யலாம். உன்னை நாங்க பாக்கமாட்டமா? ’—என்று வள்ளி சொல்ல நான் துடிச்சுப் போயிட்டன்.

என்ற உயிரை என்னிடமிருந்து பறிக்கவோ.. செத்தாலும் என்ற உயிர் இந்த மண்ணிலதான் போகேனும் எண்டெல்ல அடிச்சுச் சொல்லவும், பழிகாறி ஏதோ குழையடிச்சு என்னை மயக்கிப்போட்டாள்.

‘பிரேமாவுக்கு எழுதிக்கொடுத்தாலும் நீ இதிலநெடுக இருக்கலாம்தான் காணியாற்ற பேரிலை இருந்தாலென்னை?’

‘எண்டு கேக்க நானும் விசரன் கையெழுத்து வைச்சுக்க கொடுத்திட்டன்! ’ இப்பெயல்லோ தெரியது அனையின்ற மோசம் காணியை விக்கப்போகின்மாம் விக்க.. இந்தக் கட்டை உயிரோட இருக்கேக்க இது முடியுமா.. ?’— அவர் மனம் ஏரிகிறது.

அவர் வயிறும் காளவாயாக ஏரிகிறது.

அன்று முழுவதும் கொலைப்பட்டினி. வழக்கமாக இந்த நேரத்திற்குள் அடுப்பை மூட்டி வயிற்றிற்கு ஏதா

வது செய்திருப்பார். ஆனால் அவர்கள் மூட்டிச் சென்ற தீயான நினைப்பில்—வயிற்றுத் தீ பெரிதாக இருக்கவில்லை.

வயோதிகத்தால் களர்ந்த உடல் மனக்களைப்பாலும், உடற்சோர்வாலும் தள்ளாடுகின்றது. நாக்கு வறட்சி உயிரையே கொண்டுபோவது போலிருக்கின்றது மெல்லக் கிணற்றிக்குச் செல்கின்றார். தலாவை வளைத்து நிரை அள்ளிப் பருகுகிறார்.

நீர் தேவாமிர்தமாக இனிக்கிறது.

வெயில் அனலாச கொருத்துகிறது. காலடியில் மண்சடிகிறது. நிழலுக்காக வாழைமரத்தடியில் ஒதுங்குகிறார். இதமாக இருக்கிறது. வாழையில் தனளியிருந்த குலையில் இடைப்பழம் பழுத்திருப்பது கண்ணிலை தெரிகிறது. கண்ணில் ஒரு ஒளிப்பிரகாசம் அதனைப் பறித்து உண்கிறார். அப்படியே வாழைமரநிழலில் அமர்ந்து விடுகிறார்.

நீர்—

நிழல்—

பழம்—

அவர் மனதில் சாந்தி பிறக்கிறது இந்த இயற்கையான இனப்பத்தைவிட்டு

என் உயிரைவிட்டுப் பிரிக்கவா பார்க்கிறார்கள்?

‘வரட்டும்!... வரட்டும் நாளோவரட்டும்! ’

— உச்சிப் பகலில் வெயிலில் கண்களில் பட்டாம் பூச்சிகள் பறக்கின்றன. கண்கள் சொருகிக்கொண்டே வருகின்றன. வாழையின் குளிர்ந்த நிழல்சகமாக இருக்கிறது.

‘அப்பாடா! ’—காலை நீட்டிப் படுக்கிறார். முகத்தில் ஒளிப்பொட்டு விழுகிறது. அதனை மறைக்கும் வண்ணம் படுத்திருந்தவாறே ஒரு வாழையிலையை மடித்துவிடுகிறார்

ஆஹா ‘என்ன சுகம்’...

— அப்படியே கண்ணயர்ந்து விடுகிறார்

மறு நாள். விடிந்ததும் அவர் எழுவில்லை. தூக்கத்தில் இறகிய விரல் மடிப்பினிடையே ஒரு பிடி மண். உலகையே வென்ற பெருமிதமான முகத்திலே இரண்டு மூன்று ஈக்கள் வட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன

நிலம் யாருக்காகக் காலடியில் கிடக்கிறது?

வெண்பனிப் புகார்க் கூட்டங்கள் மலையாய்ச் சரிக்து வழிகின்றன. மலைக்குள் மலையாக கரும் பச்சைக் குன்றுகள் புகாரில் அமுங்கி விடுகின்றன. காலை இளம் பரித்தியின் ஒளிக்கதிர்களைக் கூட தடுமாறச் செய்து விட்ட பெருமையில், புகார்க் கூட்டங்கள் மெல்ல மெல்ல விலகுகின்றன.

வெண்ணிற ஆடைக்குள் மினிரும் வாலைக்குமரியின் வாவண்யத்துடன், நெஞ்சை நிறைக்கும் அழகுடன் மினிரும் பிரதேசம் பிரதான வீதியின் இரு பக்கச் சரிவுகளிலும் வாஞ்சோக்கி வளர்ந்திருக்கும் யூகவிப்படஸ் பிச், பைன் மரங்கள்—இரவு முழுதும் இயற்கைத் தேவனுடன் துய்த்த இன்பப் பெருக்கத்தால், களிப்புக் கண்ணீர் சிந்திக்கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றின் காலடியில் பின்னிப் படர்ந்திருக்கும் புற்கள் புன்னகை சிந்துகின்றன. அந்தப் புன்னகையில்தான் எத்தனை வண்ணங்கள் .. நிலம் .. ஊதா .. மஞ்சள் .. சிவப்பு .. வெள்ளை ..

குளிர் முற்றூக விலகவில்லை. இன்று என்னமோ அசாதாரண குளிர். உயிர்க் குலையையே உலுப்பி எடுக்

கின்றது. வீதியும் பனியில் விறைத்துக்கிடக்கின்றது. அந்தநேரத்தில் வழக்கமாக உலாவச்செல்லும் ஐரோப்பிய தம்பதிகளைக்கூடக் காணவில்லை.

‘சதக்! சதக்!...’காலைப்பனியின் ஈரக்குஞ்சை ஏறிய மண்சதையில், மண்வெட்டியின் அலகு ஆழப்புதைந்து எழுகின்றது.

—பாத்திமா தனது தோட்டத்திலே வேலை செய்து கொண்டிருக்கிறோன். மண்வெட்டியின் ஒசை அந்த வேளையில் தனித்துவத்துடன் எழுந்து மறைகின்றது. அவளது அந்தச் சின்னஞ்சிறு தோட்டம் வீதியின் வலது பக்கச் சரிவின் கிழே உள்ள சமகளத்தில் அமைந்திருக்கின்றது. மாநகரசபையினருக்குச் சொந்தமான இடத்திலே மாதம் பன்னிரண்டு ரூபா வாடகை கொடுத்து அவள் அந்த தோட்டத்திற்கும், சின்னஞ்சிறு குடிசைக்கும் தலைவியா கத் திகழ்கின்றோன். பதவி வந்துளிட்டால் கடமையும் சுமையாகி விடுமல்லவா?

விதைத்திருந்த உருளைக்கிழங்கில் பூச்சி விழுந்திருக்குமோ எனச் சந்தேகம். மரங்களின் இலைகளை உண்ணிப் பாக நோக்குகின்றோன். நேற்று அவள் மரங்களுக்கு சாம்பல் தூவியிருந்தாள். தனது சந்தேகம் அர்த்தமற்றது என உணர்ந்ததும் அவள் முகத்தில் ஒன்றி பிறக்கின்றது.

‘கிழங்கு நல்லரா வந்திருக்கு... எப்படியாச்சம் பாயி ஷாவை ஒருத்தன் கையில் பிடிச்சுக் கொடுத்திடனும்.. இந்த வரியமாவது செய்யாட்டா எப்பதான் செய்யிறது! என்ற நினைப்பினாடே, நேற்று கருப்பையா கங்காணி அம்மா கூறியது ஒசீக்கிறது.

‘அடி ஆத்தே! என்ன அடியாம்.. அந்தச் சின்னப் பொண்ணுக்கா இப்ப கலியாணம் செய்யனுமென்றாரு? அதுக்கென்ன இப்ப இல்லையென்னும் பதினைஞ்சு

இருக்குமா?.. இசோலுக்குப்போற புள்ளைக்குப் போய் கல்யாணம் எங்கிறியே!...’

‘இல்லம்மா அவவுக்குப் பிந்திய வழினே கூட சமைஞ் சிட்டானே!.. இவ்வை வெளியில் அனுப்பினாத்தானே அவ வுக்கு வழிபாக்கலாம்! இனியும் நான் ஒருத்தி ‘வாப்பா’ இல்லாத குமருங்களை வைத்து பத்திரமா காப்பாத்த முடியுமா? பணக்காரங்க வேணும்ன தங்கட புள்ளைங்களை வைவாவு நானும் வீட்டில் வைச்சுக் காப்பாத்தலாம் நான் என்ன செய்ய முடியும்!..’

—அவள் கண்கள் மற்றப் பாத்திகளில் தானி ஓடின.

—பிட்ரூட், கரட், முட்டைக்கோவர எல்லாமே செழிப்பாக வளர்ந்து கண்ணை நிறைக்க ..

‘உம் உழைப்பு இம் முறை வீண்போகல் — அவள் தலை நிமிருகின்றான்.

தெருவில் நடமாட்டம் அதிகரித்திருக்கிறது.

‘ஆமா புள்ளைங்க எல்லாம் எழுந்திருக்குமே!..’ என்ற எண்ணம் மனதிலே உதிக்க, தனது குடிசையை நோக்கிச் செல்கின்றான்.

காற்றெருதுக்குப்புறமாக சரிவின் கிழே அவள் பரா மரிப்புக்குட்பட்ட பிச்மரங்களும், கொடித் தோடைகளும் காய்ததுக் கணக்கின்றன. வீட்டின் மேற்பரப்பை காலா காலம் வீசும் காற்று கவர்ந்து சென்றுவிடுவதைத் தடுக்க வைத்திருந்த பாரிய கற்களையும், சுற்றுப் புறங்களையும் பற்றிப் பின்னிப்படர்ந்து கொண்டிருக்கும் பூசனிக் கொடி பூத்துக் குலுங்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

வீட்டை நெருங்கும்போது, தெருக் குழாயில் நீர் வரத் தொடங்கிவிட்டது. இப்போது நீர் எடுத்து வைத்துக்கொண்டால்தான் குடிக்கவோ, சமைக்கவோ முடியும். இல்லாவிட்டால் நாள் முழுதும் தூய நீருக்கு

காத்திருக்க வேண்டியதுதான். அவர்கள் குளிப்பதானால் கீழே பள்ளத்தாக்குக்கு இறங்கிப் பிலிக்குச் சென்றுதான் ஆகவேண்டும். ஆதலால் வாரத்திற்கு மூன்று முறையாவது கீழே இறங்கிச் செல்ல நேரிடும்.

‘பாயிவா! பாயிவா!.. தண்ணீ குழாயில நின்னுடப் போறது. சருக்கணவாந்து தண்ணியை எடுத்துக்க! ’—என்று குரல் கொடுக்கிறார்கள்.

நீண்ட பரவாடையும், தாவணியுமணிந்த ஒரு இளம் பெண். தனது தாவணியை எடுத்து தலையிலே நெற்றியை மறைக்க முக்காடிட்டபடி வொளியே வருகிறார்கள். இரத்தத் துளிப் பூக்கள் நிரம்பிய வெள்ளைப்பாவாடுக்கு, சிவப்புத் தாவணி அழகட்டுகிறது. அணிபவர்கள் அணிந்தால் பழசென்ன, கந்தை என்ன?...

இயற்கையாகவே வெள்ளைநிறம் பொருந்திய அவள் மேனி, குளிரையே மட்டும் அனுபவிப்பதால் மேலும் வெண்மைநிறம் பெற்ற அவள் அங்கங்கள் அந்தாரிய மஸரின் அடிப்பாகம் போல மின்னுகின்றன. கையும் காலும் அப் போதுதான் கிண்டி. எடுத்த கரட்போன்ற வளவளாப்பில் மின்னுகின்றன. கொடித் தோடையின் வெள்ளையும் நீலமும் கலந்த நீலப்பூவான கண்கள்—அவள் அழகில் மெய்மறந்து நிற்கிறார்கள்.

‘எம் புள்ளைங்களுக்கு என்ன குறை? அல்லா குழந்தைகளுக்கு வறுமையைக் கொடுத்தாலும், அழகைக் கொடுக்கத்தயங்கலே. இல்லாக்கா எங்கமுத்தவ பரீனாவுக்கு அவ்வளவு சுலபமா நிக்காலம் ஆகியிருக்குமா?.. மாப்பிளை அவ அழகைக் கண்டுதான் பணத்த காசைக்கூட பறவா பண்ணைம் கட்டிக்கிட்டாரு. இப்ப அவங்களுக்குத்தான் என்ன குறை. மாப்பிளை பெரிய வேலையில் இல்லாட்டியும் பெட்ரோல் தெட்டில் வாழுக்கைக்கு வருமான

முள்ளமாதிரி சம்பாரிக்கிறு.. அவங்களும் சந்தோஷமா வாழுங்க . இதுக்கெல்லாத்துக்கும் அவர் இருந்தார் சுப்பமாக நடந்திட்டச்... .

‘ஆனே...இப்ப நானெனுருத்தி தனியனு னின்டு ரெண்டு குமருங்களை கரைசேர்க்கிறதெண்டா...ஒன்றைக் கரை சேர்த்தா கொஞ்சம் பாரமாவது குறையும்...’

எல்லாத்துக்கும் இந்த நிலத்தைத்தரன் மலைபோல நம்பியிருக்கிறேன். யார் எங்களைக் கைவிட்டாலும் இந்த நிலமாதா எங்களை கைவிடமாட்டா. அவ எங்கட வியர் வையின் ஊட்டத்தில் மகிழ்பவளாயிற்றே .

முந்தி பரீனே இருக்கேக்க எனக்கு உதவியா வந்து எவ்வளவோ வேலைகள் செய்வா... இப்ப இருக்கிறதுகள் அவ்வளவு விளப்பமில்லாததுகள்... எப்படியோ நான் பெற்ற குஞ்சுகள் நல்லா இருந்தாப்போதும்...’,

—“அம்மா! இந்தாங்கம்மா தேத்தண்ணி!” என்ற குரல் கேட்டு சிந்தனை கலைகிறன்.

மூன்றும் மகள் டப்பீனே கையில் தேநீர்க் கோப்பை யுடன் கிற்கிறார்கள். கையில் கோப்பையை வாங்கியபடி “என்ன இன்னும் இம்ரோஸா படுக்கையால எழுலயா?” —என்று கடைக்குட்டியை விசாரிக்கிறார்கள்.

“இல்லம்மா! ராத்தி முழுதும் அழுதமுது நேரஞ் செல்லத் தான் தூங்கிப்போனவ... அதால இன்னும் எழுந்திருக்கேல்ல...”—என்று மகள் கூறியபொழுது பாத்திமாவின் முகம் வாடிய பயிராக சுறுங்குகிறது.

இம்ரோஸா கடைக்குட்டி. வறுமையே தவழும் வீட்டில் ‘கலகலப்பேற்றும் தெய்வக்குழந்தை. செல்லக் குழந்தை. அதனால் ஏற்பட்ட பிடிவாதமும் அழுகை யும் அதிகம்.

இரவுமுழுவதும் ஒரே ரகளை. அழுகை. பிடிவாதம்.

‘வந்தும்மா... சுராங்கனியில்ல ... சுராங்கனி ... அவபெரிய பாப்பா பொம்மை வைச்சிருக்காப்மா.. அது.. கண்ணே உருட்டி உருட்டிப் பாக்கும் நல்லா டாஞ்செஸ்லாம் ஆடும்... வாங்கித்தாறியாம்மா?..’—தன் சின்னஞ்சிறு ஸிழிகளை ஆச்சரியத்தின் ஆவலில் மலர்த்தி மலர்த்தி வண்ணுத்திப் பூச்சியின் பட்டு இறக்கைகளாகப் படபடத்துக் கேட்கும் இம்ரோஸாவை எல்லாரும் ஸியப்புடன் நோக்கினர்.

‘நாங்க ஏழைங்கம்மா... அவ்வளவு விலையுயர்ந்த அதிசயப் பொம்மைக்கு எங்கபோறது?..’

‘.. ம...எனக்கு அந்தப் பொம்மை வேண்டும்...!’— என்று அவள் பிடிவாதம் பிடிக்கையிலே பாயிஷா அவஞக்கு ஒரு தட்டில் சோறு போட்டுக்கொண்டு வந்து ... ‘அப்புறம் பொம்மை வாங்கலாம்... இப்ப வாசாப்பிடு! ’ என்று அழைக்கிறார்கள்.

அவளின் பிடிவாதம் அதிகரிக்கிறது.

‘...ம் எனக்கு சோறு வேணும்... பொம்மைதான் வேணும்’—என்றவாறு தன் தமக்கையின் கையைத் தட்டி விட, தட்டுவமுனி சோறு சிதறுகின்றது.

பாத்திமாவுக்கு எரிச்சல் மண்டிய சீற்றம். அவள் முதுகில் இரண்டு தட்டுத்தட்டினால். அவ்வளவுதான்.

வீடு இரண்டுபட்டதுபோல, ஏக அமர்க்களமாக்கி விட்டாள்...

கடைசியில் பாயிஷா அவளைப் படுக்கையில் கிடத்தி “இம்ரோஸா நீநல்ல பெண்ணுச்சே... நீஇப்படி அம்மாவை கரைச்சல் படுத்தலாமா... நீ ‘அல்லர்’வை வேண்டினு.... உனக்கு நல்ல நல்ல பொம்மையெல்லாம் தருவார்...” என்று சமாதானப்படுத்த—

“உன்மையா?...”

“உண்மையா?...”

—அவள் அப்படியே உறங்கிப் போனான்.

‘...ம் என்ன இருந்தாலும் அவகுழங்கத்தான்.. நானும் அப்படி அடிச்சிருக்கப்படாது..’—என்றவாறு தன் தோட்டத்தை நோக்குகிறான். புதுப் பாத்தியொன் நில் ‘பேன்ஸ்’ முளையிட்டிருப்பது தெளிவாகத் தெரிகின் றது. பேன்ஸ்சைக் கண்டதும் பரீஞூவின் நினைப்பு மனதில் முளையிடுகின்றது.

‘பரீஞூவுக்கு பேன்ஸ் என்றால் உயிராச்சே அவவை கட்டிக் கொடுத்தாப்புறகு அவரோட போய்ப் பாத்தது தான்.. அவர் போனபுறகு அவையளைப் போய்ப்பார்க்க வும் முடியேல்ல... அவையளாலும் வந்துபோக முடியேல்ல... இண்டைக்கு என்னமோ அவவின்ற நெனைப் பாகவே இருக்கு...’—ஒவ்வொரு அரும்பர்க்பார்க்கிறான்.

‘அரும்புகள் ஆயிரம்...இதில் எத்தனை பயன் தரப் போகுதோ..?’

—அவள் தன் வேலையில் ஆழ்ந்து போகிறான்.

‘அம்மா!...அம்மா!...’—பாயிஷா ஒடிவருகிறான்.

“என்னம்மா பாயிஷா... ஏன் இப்படிப் பதறி ஒடிவருகிறுய்தே?”

“‘டெவிகிராம்’மா!”

—என்னை?

யாரிடமிருந்து?...யாருக்கு..?

“என்னம்மா சொல்லுவரை?...”—அவள் குரல் பல வீணமாக ஒலிக்கிறது. அடிவயிற்றிலை இனம்புரியாதவேதனை அழுத்தமாக பிசைகின்றது.

“அக்கா அடிச்சிருக்காம்மா!... உன்னை உடன் வரட்டாம்!”

“ஏன்?...”

“தெரியேல்... உடன் புறப்படும்மா!...”

பாத்திமா நிலத்தைவிட்டு விரைந்து எழுகிறார்கள்.

2

அவள் வாழ்வே ஒரு கசை.

இன்று பாத்திமா ஈழமாதாவின் மார்பகத்தின் ஒரு பாகத்தில் வசித்துவந்தாலும் அவளது சொந்தங்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லீம்கள் மிகுதியாக வசிக்கும் சம்மாங்கு துறைப் பகுதியாகும்.

அப்போது உலகமெங்கும் யுத்தமேகங்கள் கவிஞர்களுக்கு இருந்தன. இதற்கு இலங்கைத்தீவும் விலக்கல்ல.

உலகக்கொந்தளிப்பில் இலங்கை தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது. பிரித்தானியரை கீழைத்தேசங்களிலிருந்து விரட்டியடிக்க ஜப்பான் முனைந்திருந்தது. பிரித்தானியரின் கேந்திரா தானங்களையெல்லாம் தகர்த்தெறிய முயன்று கொண்டிருந்தது. இலங்கைத்தீவிலும் ஜப்பானின் பயங்கர குண்டுவீசுக் கிளம்புகள் இருந்தது. பிரித்தானியரும் சளைக்கவில்லை. அவர்கள் எங்கிருந்தோ எல்லாம் தமது இராணுவப் படைவீரர்களைக் கொண்டுவந்து குவித்தனர். அப்படி வந்தவர்களில் ஒருவன்தான் பாத்திமாவின் கணவன் மௌலானுவும். அவன் பெயரிலே மட்டுமல்லாது, பிறவி யிலேயே மௌலானுதான்.

இஸ்லாமியரிடையே மௌலானுக்கருக்கு ஒரு தனிக் கொரவும். அவர்களுக்குத்தான் தொழுகை வேலோயின் போதும், கந்தூரி போன்ற பெருநாட்களிலும் முதலிடம் வழங்கப்படும்.

இராணுவ வீரராக வந்த மௌலானுவை இலங்கைத்தீவின் எழிலார் காட்சி ஆட்கொண்டு விடவே யுத்தம் முடிந்தபின்பும் அவர் இலங்கையிலேயே தங்கி விட்டார்.

அந்த வேலோயில்தான் அவர் பாத்திமாவைச் சந்தித்ததுவும்; மனம் புரிந்துகொண்டதுவும்.

அவர்கள் வாழ்வு மகிழ்ச்சிகரமாக சென்று கொண்டிருந்தது. ஒரு நாள் காலைப் பத்திரிகையில் வெளியாகி இருந்த விளம்பரம் அவர் கண்ணில் பட்டது.

‘பிரபல தேயிலைத் தோட்டமொன்றினுக்கு ‘ஸ்ரோர் கீப்பர்’ தேவை. உடல் வலிமையும், மனைப்பலமும், துப்பாக்கி போன்றகருவிகளை நன்கு கையாளக்கூடியவருமான ஒருவர் தேவை. நல்ல சம்பளம் வழங்கப்படும்!’

—அவரும் விண்ணப்பித்தார். அவரின் இராணுவ சேவை அவருக்கு உடனடியாக வேலையளித்தது. தன் இளம் மனைவியுடன் மலைவாசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்.

தன் பெற்றேரைப் பிரிவது பாத்திமாவுக்கு கவலையளித்தாலும், மலைநாட்டுன் மயக்குது தோற்றம் மகிழ்ச்சியையே அளித்தது.

செல்வந்தரும், ஐரோப்பியரும் ஏராளமான பணம் செலவழித்துப் பெறவரும் சுகாதார வாசஸ்தலம். அவர்கட்கு இலகுவில் கிடைத்தது கண்டு மகிழ்ந்தனர். புதுமணத்தம்பதிகளுக்கு இதைசிட வேறென்ன வேண்டும்.

பச்சைசப் பசேலென்ற தேயிலைத் தோட்டங்களும், பயங்கரப் பள்ளத்தாக்குகளும், அவற்றில் வழி கீறி ஓடும் மலையருவிகளும், நீர்ச் சுனைகளும், ஊசிமுனைகொண்ட இலைமரங்களும், காலாடியின் நவமணிக் குவியலாகும் பூவினங்களும் அவள் இளமனதை இன்ப இலாகிரியில் ஆழ்த்தின.

பனித்துளி தாங்கி நிற்கும் புற்றறையின் மீது, தனது மென்பாதம் சில்லிட, தாவணி முந்தானையை காற்றூடு விரித்துக் கொண்டு குழந்தையாய் ஒடவேண்டும் என்ற ஆவல் நெஞ்சத்திலே மேனேங்கி எழுந்து நின்றது அவளுக்கு!

மலை வாசத்தின் போதும் அவர்கள் தமது மதா சாரத்தைக் கைவிடவில்லை. அவள் கணவன் ஐந்துநேரத்

தொழுகையையும் நடத்தி உண்மையான இல்லாமியனு கலே வாழ்ந்தான். அவனும் அப்படியே.

முதல் மலராக பரீனா—அவர்கள் இல்லறச் செடியில் அரும்பினான். மலை ரோஜாவையே நினைவுட்டி நினைவில் ஆடி நிற்கும் போது இருவருமே மெய்மறந்து நின்றனர்.

இருவருடங்களின் இடைவெளியில் அதே கிளையில் பாயிஷாவும், தட்டினைவும் துளிர் கட்டி நின்றனர்.

மீண்டும் பத்துவருடங்கள் அவர்கள் வாழ்வு அமைதி கூட்டி நின்றது. நீண்ட மௌனத்தின்பின் மீண்டும் அவள் வயிறு திறந்தபோது—இம்ரோஸா பிறந்தாள்.

அவள் வம்சம் அப்படி. இடையில் அவளின் பெற்றேர்களும் வயோதிபத்தில் கண்மூடி விட்டனர். அவர்கள் சுற்றம்—தம் குடும்பத்துக்குள்ளேயே ஒடுங்கியது. ஆனால்—, அவர்கள் வாழ்வில் வசந்தமே வீச நின்றது.

அவர்கள் குடியிருந்த நிலம் ‘முனிசிபாலிட்டிக்கு சொந்தமானது. அதில் தாங்களே ஒரு குடிசை அமைத்துக் கொண்டனர். வீட்டைச் சுற்றி கொஞ்ச நிலம் வெறுமையாகக் கிடந்தது.

பாத்திமா அடுத்தநாளே அதனைக் கொத்திக் கிளற ஆரம்பித்துவிட்டாள். அது ஊரில் பெற்றேர்களுடன் வசித்தபோது ஏற்பட்ட பழக்கம்— பொழுதுபோக்கு! நாளைடைவில் அங்கு ஒரு சிறந்த மரக்கறித்தோட்டமே எழுந்துவிட்டது. கோவா, பின்ஸ், பிட்ரூட், கரட், லீட்ஸ்...

அன்று காலை, மௌலானு வீடு திரும்பும் போது மிகவும் சோர்ந்துபோய்த் திரும்பினான். நிச்சயம் இரவுக் காவலின் சோர்வல்ல. வேறு ஏதோ பெரிதாக நடங்கிறுக்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் ஒரு காலமும் இப்படி மௌலானு சோர்வடைந்து வந்ததில்லை.

“என்ன... என்ன நடந்தது?...” — பாத்திமா பதறி விட்டார்.

“ஒன்றுமில்லை, பாத்திமா?...” — என்றவன் ஏதோ பலத்த யோசனையிலாழ்ந்துவிட்டான். சிறிது நேரத்தின் பின் அவளை அவனே அழைத்தான்.

“என்ன!”

“நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்பவன் உண்மையான முசல்மானு இருக்கமுடியுமா, பாத்திமா?...”

“என்ன கேட்கிறீங்க!... புரியல்லையே!...”

“உண்மையான ஒரு முசல்மான் நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்வானு பாத்திமா?...” — என்றவன் தனது கட்டை விரலால் நெற்றிப்பொட்டைத் தேய்த்துவிட்டுக் கொண்ட போது—

“அதெப்படி இருக்கமுடியும்!...” — என்ற பாத்திமா வின் குரல் கேட்டு முகம் மலர்ந்தான்.

“நீடியும் நான் செய்தது சரியென்ற ஒப்புக் கொள்கிறோம்”

“என்ன நடந்தது என்று விளக்கமாத்தான் சொல்லுங்களேன்!”

“இன்றிரவு ஸ்ரோர் ரூமில இருந்து தேயிலைப் பெட்டிகள் கடத்தப் போவதாகவும், அதற்கு என்னையும் உடந்தைபாதும்ரத்தும் அகற்காக, தாங்கள் சம் காதிக்கும் இலாபத்தில் பங்கு தருவதாகவும் தேயிலைத்தோட்டத்து பெரிய கணக்கப்பிள்ளை செரன்னார். நான் கண்டிப்பாக மறுத்துவிட்டேன். அவர்கள் உறுமிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்கள்”

“பெரிய கணக்கப்பிள்ளையா?.. அவன் மிகப் பொல் லாதவனஞ்சே!...”

அவன் பலமாகச் சிரித்தான். ‘அவனது பொல்லாத்தனம் செல்லாத இடம் ஒன்று இருக்குமானு அது இந்த

மெள்ளனுவிடம்தான். சீ ஒண்ணுக்கும் பயப்படாதே
பாத்துமா? ”

அன்று அவன் வேலைக்கு போகும்போது அவள்
மேனி ஏனே நடுங்கியது.

அடுத்தாள்—

இராக்காவலுக்குப்போன மெள்ளன உயிரோடு
வீடு திரும்பவில்லை. அதற்குப்பதில் மெள்ளனுவின்
உயிரற்ற சடலம் தேயிலைச் செடிப்புதறிடையே கிடக்கத்
தான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது.

பொலீஸ் குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்க எத்தனையோ
கஜகர்னமிட்டுப்பார்த்தது. யாராவது தோட்டத் தொழிலாளர் வாய் திறந்தால் தானே ஏதாவது துப்புக்
கிடைக்கும்.

பாத்திமா விதவையானாள்.

ஆனால்—

அவள் தன் பிள்ளைகளுக்காக வாழ வேண்டுமே.

பொழுது போக்காக ஆரம்பித்த தோட்டமே அவளின் வாழ்க்கைக்கு ஆதாரமாகிவிட்டது.

3

துந்தி வந்து புறப்பட்டுச் சென்ற பாத்திமா நான்கு
நாட்களாக திரும்பவில்லை. ஆனால் அங்கிருந்து தகவல்
வந்தது.

‘பரீனுவின் கணவன் நாலுநாட்காச்சலில் ‘பொட்’
டென போயே போய் விட்டானும்.’

வீட்டில் எல்லாரும் ஒருவர்முகத்தை ஒருவர் பாத்துக்
கொண்டனர். அவர்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லவந்த
கறுப்பையா கங்காணியம்மாவும் சொல்லிச் சொல்லி
மாய்ந்துபோகிறார்கள்.

‘பாவம் பாத்திமா!... தன் பாரத்தைக் குறைக்க மலையாகப் பாடுபட, இறக்கினசுமையே இரட்டிப்பான பாரத்தோடு வருகிறது...’

விபரமறியாத இம்ரோஸா ‘அம்மா எங்கே... அம்மா எங்கே?... என்று’ ஒரே அழுகை.

‘அம்மா வந்திடுவா... அழாதம்மா!...’

‘...ம்... ம்... அம்மா... !’

‘...அழாதம்மா!... அம்மா உனக்குப் பொம்மை வாங்க போயிட்டா.. நீ நல்லபிள்ளை அழலாமா?...’

‘...ம்... ம்... எனக்குப் பொம்மை வேண்டாம்... அம்மாதான் வேணும்...’

—வீட்டில் ஒருவராலும் அவளேச் சமாதானப் படுத்தமுடியவில்லை.

4

‘சர்... சடக!...’—வாசலில் ஒரு கார் வந்து நிற்கி றது. எல்லாரும் வாசலுக்கு வருகிறார்கள்.

காரிலிருந்து பாத்திமா இறங்குகிறார்கள். டிக்கியிலி ருந்து சாமான்கள் இறக்கப்படுகின்றன. பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு பரீஞை இறங்குகிறார்கள்.

அவள் இறங்கும் நிலையையும், கோலத்தையும் கண்டு சகோதரிகள் அவளை வியப்புடனும் வேதனையுடனும் நோக்குகின்றனர்.

“அம்மா!...”—என்று கூவிக்கொண்டு இம்ரோஸா பாத்திமா முன் ஓடுகின்றார்கள். அவளை அப்படியே வாரி யனைக்கிறார்கள்.

‘பொம்மை எங்கம்மா?’... பாயிஷா சொல்லிச்சே... பொம்மை எங்கம்மா?...’—என்கிறார்கள் இம்ரோஸா.

பாத்திமா சற்று நிதானிக்கிறார்கள்.

“பொம்மையா உனக்கு வேணும்... கொஞ்சமாதம் பொறு உனக்கு உயிருள்ள பாப்பாப் பொம்மையே கிடைச்சுடும்! ”—என்றவாறு பரினுவை பரிவுடன் பார்க் கிறோன். அவன் நீர் மல்கும் கண்களுடன் வீட்டினுள்ளே விரைகிறான்.

பாத்திமா தோட்டத்தை நோக்கி விரைகின்றான். நாலைந்து நாட்களாக தோட்டத்தைக் கவனிக்கவில்லை யல்லவா?

‘நீடிம் ஒரு தாய். நானும் ஒருதாய்தான். உங்களோப் போன்ற ஏழூப்புதல்வர்களுக்கு.. இயற்கையின் செல்வங்களுக்கு வாழ்க்கை என்ற நம்பிக்கை ஏற்படுத்தத்தாலே வானத்தைப்போல் மேலிருக்காமல், உங்களின் காலடியிலே கிடக்கிறேன்!.. வா!... அஞ்சாமல் வா!... உனக்கும் வாழ்விருக்கிறது’—என்று நிலமாதா அவளை அன்புடன் வரவேற்றது போலிருந்தது.

—1965

இலங்கை வானேஸி நடாத்திய, ‘சிறுக்கை வாரப்’ போட்டியில் பரிசு பெற்ற கதை.

உ ப்பங்கழி

வெண்ணைல் எறிந்து கொண்டிருக்கும் கடலின் படர்தேமற் பொட்டுகளாக சின்னஞ்சிறிய தீவுக் கூட்டங்கள் சிதறிக்கிடக்கின்றன. கரையில் புரட்டிவிட்ட ஆமையின் பெருமுச்சின் நகர்வாக, கடலையின் ஆரவா ரிப்பில் அந்தச் சின்னஞ்சிறிய உலகத்துனுக்குகள் உயிர்த்துவம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

பனையோங்கி வளர்ந்து, நீண்ட வேர் பரப்பி, வானமுதேந்தி சிற்பதனால் ‘தீவின் கற்பக விருக்கும்’ என்ற புகழுடன் அது சிரஞ்சீவியாக ஜீவித்து வருகின்றது. பனைமரங்கிழவிலேதான் எத்தனை சமூகங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாக உற்பத்தியாகி உலகமெங்கும் நண்டின் நகர்வாகிப் பரந்து சிறப்புக் கொண்டாடியிருக்கின்றன. அந்த நகர் வேற்படுத்திய தடத்தின் காரணத்தால் நாகரிகத்தின் நடைமுறை வெளிப்பூச்சு முறைகளும், தீவுகளில் வந்து கலந்து, தீவுகளுக்கே உரித்தான புனிதமான பழையையின் பச்சை நரம்புகளைக் கொன்று, ‘ஒட்டுவாரோட்டியாக வாழ்கின்றன.

இதனால், பனையோலை வீடுகளுக்கும், கொட்டில் களுக்குமிடையே முற்றிலும் பூர்த்தியான நிலையில் பத்துப் பன்னிரண்டு கல் வீடுகளும், அரைகுறை முடிவில்

எழு எட்டுக் கல்வீடுகளும் இன்று அத்தினிலே காட்சி யளிக்கின்றன. அரைகுறையான நிலையில் பல வருடங்களாக சிறைவு பெருமல் கிடக்கும் வீடுகள் ஒவ்வொன்றும், ஒவ்வொரு மாபெரும் வரலாறுகளை உள்ளடக்கி நின்று பெருமுச்ச விடுகின்ற போதிலும், தங்கள் வாழ்க்கை முடிவதற்கிடையில் தங்கள் பேரப்பிள்ளைகளுக்காகது ஒரு கல்வீட்டைக் கட்டிக்கொடுத்து விடவேண்டும் என்ற நினைப்பு ஒவ்வொரு 'பெருங் கிழங்களுக்கும்' உண்டு.

பெரும்பாலான மக்கள் தங்கள் பிள்ளைகளைக் கல்வி யெனும் தோணியேற்றி, நாகரிகச்சுழலில் தத்தளிக்க விட்டார்களாயினும், அவர்களின் பொருளாதாரம் அளவில் குறைந்ததொன்றுயினும், உறுதியிடையதாக விளங்கக் காரணம் கிராமப் புழுதியில் விளையும் பச்சைக் காய்கறிகளி லும், புகையிலைத் தோட்டங்களிலும் சத்தியத்தின் நெறி யில் சிகழும் மனிதஉழைப்பாகும். எனினும் இன்று அவர்களின் பொருளாதாரம் கூட சம்ரூ ஆட்டங்காணக் காரணம் மனித மனத்திலே படிந்துவிட்ட வஞ்சக எண்ணங்களும், சுகபோக வாழ்வுமென்றாலும்...

தீவின் பெரும் பகுதியான 'தோட்டத் தறை' காலாகாலமாக ஏற்படும் கடற் பெருக்கினால் உப்பு நீர் உட்புகுந்தமையால் தன் பெருமை இழுந்து, கண்ணியை கழிந்தும் மலடாகி சிற்கும் இளம்பெண்ணைகி ஏக்கப் பெருமூச்ச விடுகின்றது. மனித மனத்தில் படியும் கயமைத் தனம், படித்த மனத்தையே மண்ணைக்கி விடுதல் போல, உட்புகுந்த உப்புநீர் மண்ணில் கலந்து, 'மண்ணையே மண்ணைக்கி' வருகிறது.

மனிதன் 'மண்'னைகி விட்டாலும் மனித வாழ்வு பிரபஞ்சத்தில் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. ஆனால் மண் மண்ணைகி விட்டாலோ ?

உப்பங்கழியாக்கி— ‘நிலத்தை நிலத்திட’ மிருந்து பிரித்துவிட்ட பெருமையில் கடலின் ஒசை வெற்றிக் குரலாகக் கேட்கின்றது.

அந்த ஒசை விதானையார் வேலாயுதத்தின் ஒசையாகவே கந்தப்பரின் காதுகளில் விழுகின்றது. அவர் வந்து சென்ற சுவட்டின் தடம்கூட இன்னும் முற்றுக அழியவில்லை. ஆனால்...?

அவர் எழுப்பிச் சென்ற புயல்...?

அடிவாயிறும், உள்மனமும் பயங்கரமாகப் பிசையப் படுகின்றன. ஐம்பது ஆண்டுப் பிராயத்தைக் கடந்த அவர் உடல் நிலை கொள்ளாமல் தள்ளாடுகின்றது. காலையில் உண்ட ‘இரண்டு கட்டி ஒடியல் புட்டு’ போதாது என்பதுடன் வெய்யில் அனலில் வேலைசெய்து கணித்த உடலை மேலும் விதானையாரின் பேச்சு திக்குமுக்காடச் செய்துவிட்டமையே காரணம். கண்கள் இருட்டிக் கொண்டுவருகின்றன. ‘தொப்’ பெற்று நின்ற நிலையிலேயே குந்துவிடுகிறார். விழிகளிலே பட்டாம்பூச்சிகள் பலவர்னை இறக்கை கொண்டு படபட்டதுப் பறக்கின்றன.

2

புகையிலைக் கண்றுகள் ஒவ்வொன்றும் இம்முறை நன்கு மதரளித்து வளர்ந்திருந்தன. ஒவ்வொர் இலையி அம் ஒவ்வொர் ஆள் படுக்கலாம். அப்படிப்பட்ட ஒரு வளர்த்தியை அவர் சமார் இருபது வருடங்களுக்கு முன்னர்தான் கண்டிருக்கிறார். இடை வருடங்களிலே புகையிலைச்செய்கை மோசமானதாகவும், நடுத்தரமான தாகவே இருந்திருக்கின்றது.

மனம் மகிழ்ச்சியில் தூள்ள அவர் ஒவ்வொரு கண்றுக உண்ணிப்பாகப் பார்த்து வருகின்றார். ஒவ்வொரு கண்றுக நின்று, ஒவ்வொரு இலையாக எடுத்து, தாய்னைக்

கும் சேயின் பக்குவசிலையில் தடவித் தடவிப் பார்க்கிறூர். மனம் நிறைகிறது.

‘நல்லவேளை. இந்தமுறை ‘நரம்பன்’ கிரம்பன் எண்டு ஒண்டும் விழேல்ல.. இந்த நாசமாப்போற நரம்பு வியாதி வந்திட்டா அது ஒருத்தரையும்... ஒண்டையும் உய்ய விடாது. ஒரு போயிலைத் தோட்டக்காரன் தலைநிமிர முடியாது. இந்த முறை பரவாயில்லை. இந்த நாலாயிரம் கண்டையும் வித்தாக் கொஞ்சம் காச வரும். அதில அவள் பிள்ளேன்ற அடைவுவச்சு சங்கிலியைத்தான் முதலில் எடுக்கோணும். பாவம் அவனுக்கெண்டு அது தான் கிடந்துது. இப்ப அது மூனிக் கழுத்தாத் திரியுது. ஒரு வயது வந்த பிள்ளை இப்படி ஒண்டும் கழுத்தில காதில இல்லாமத் திரியேக்க எப்படிப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறது. வயிறு பத்தி ஏரியுது. அடுத்தது உவன் நாசமாப்போற விதானையிட்ட தம்பியின்ற படிப்புக் கெண்டு இந்தக் காணியை அதியாய வட்டிக்கு ஈடுவச்சு... இப்ப நாலைந்து வரியமா வட்டிக்கூடக் கட்டேல்ல... அந்த அறுவான் எப்ப தலைமாட்டுக்க வந்து நின்டுகொண்டு கத்தி எடுப்பானே தெரியாது. இந்த முறையெண்டா னும் கொஞ்சவட்டிக்காசையாவது கொடுத்துடோனும்!'

—அவர் நடந்து சென்று வரப்போரமாகக் காலை நிட்டியவாறு குந்துகின்றார்.

‘அப்பனே!.. முருகா!... நீ கண் விழிச்சுப் பாத்தி யெண்டா எனக்கென்ன கவலை உன்னைத்தான் மலை போல நம்பியிருக்கிறன் எல்லாத்துக்கும். என்னைக்கைவிட்டிடாதை என்ற அப்பனே!...’

—வெய்யில் வேளையில் வேலை செய்ததால், வாயில் கீர் வற்றி உமிழ்நீர் சுரப்பில் வளவளப்பேறி... அதைப் போக்க இரண்டு புகையிலைச் சருகை கொடுப்புக்குள் வைத்து நுழைத்தால் காரமேறி...

ஆஹா! சிலைப்பே சுகமாக இருக்கிறது.

தனது மடியைப் பிரிக்கிறார். இரண்டு மூன்று காய்ந்த ‘சோலைப்புகையிலீ’ த் துண்டுகளே கிடக்கின்றன. மனதில் வெறுப்பு மண்டுகிறது.

‘இந்த மடியுக்கு முந்தியெண்டா கட்டுக்கட்டாக சுருட்டும், போயிலையுமாகக் கிடக்கும். இண்டைக்கு சாச்...சா... கேவலமான புழைப்பாப்போச்சு முந்தின தோட்டக்காரரெல்லாம் இப்படியே இருந்திச்சினம்? என்ற அப்புவின்ற மடியெல்லாம் முந்தி இப்படியே இருக்கது? அப்பு மடியைப் பிரித்தாரெண்டால் பச்சை நோட்டுக்கள், திறம் போயிலைத் துண்டுகள் எல்லாம் கொட்டும். இப்பு எங்கட நிலை என்னவெண்டால்’

—என்ற சிலைவினாடே தனது விடலைப் பருவத்து கிகற்சிகளின் சிலைவுகளில் அவர் மெய்மறந்து போகின்றார்.

இதுவோன்று கோடை நாட்கள் பளைகளின் ‘கொடி யேற்றுக் காலம். வெயில் வெப்பத்தால் கிணற்று நீர் அதிக நீரானியாக மாறிவிடுதலினாலும், மக்கள் தேவை அதிகமானதினாலும் சுண்ணமூடுப் பாறையினது நீர் மட்டம் வற்றிக் கிணற்றின் ஊற்றுக் கண் அடைபட்டுப் போய்விட கிணற்றுப்பட்டையே பட்டைக் கிடங்கில் அனுதையாக விழுந்து கிடக்க...

—பணங்கேறல் மதுவாகி, தேனுகி.... நீராகிவிட அவரைப் போன்ற விடலைகள்பாடு மிகக் கொல்டாட்டமாக இருக்கும். அத்துடன் அக்காலத்தில் அவர்கள் இன்னும் பல சுலவகளையும் தாராளமாக அனுபவிக்கச் சந்தர்ப்பம் கிட்டும்.

—அவரின் அப்பு நாள் முழுதும் தோட்டத்திலே உழைத்துவிட்டு வந்த தாகம், ஆயாசம் தீர காலமையே வீட்டுப் பளையில் வந்து நாகன் இறக்கி வைத்து விட்டுப்

போன நுரைதள்ளிக் கிடக்கும் ஒவ்வொரு முட்டியாக எடுத்து பிளாவில் ஊற்றி உட்செலுத்திய இன்பமயக்கத் திலாழுஞ்சு கிடக்கும் வேளை இருக்கிறதே—அது அவருக்குப் பொன் வேளை. அந்த சேரத்தில் அவரது மஷைய மெல்ல அனிழ்த்து சில்லறைகளையும் சில சுருட்டுக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு மெல்ல நழுவி நண்றார் குழாத்துடன் வடலி மறைவுகளில் நின்று புதைத்து மகிழ்ந்தது இன்றும் கெஞ்சில் தேன் வார்க்கின்றது.

‘என்ன கந்தப்பு! என்ன இசில இப்படியே சூந் திட்டா! ’—அவர் தலை நிமிருகிறார்.

—தளதளத்துடம்பில் ஶரை வேட்டி முன் தள்ளிய வயிற்றின் ‘கொப்புஞக்கும்’ சற்றுக் கீழே தொத்திக் கொண்டிருக்க, கழுத்தில் ஏறிந்த சால்லை கழுத்தின் இருபக்கங்களிலுமாகக் கீழிறங்கிக் கிடக்க, நெற்றிச் சந்தனப்பொட்டு பளபளக்க, கையில் குடையுடன் விதானையார் வேலாயுதம் நிற்கிறார்.

‘தோட்டத்துக்கு வந்தனுன். கொஞ்சம் இளைப் பாறிறன். நீங்க என்ன இங்காலப்பக்கம்! ’

—அதுவரை அவரது தோட்டத்தையே வைத்த கண் வாங்காமல் ‘சுவைத்’துக் கொண்டிருந்த விதானையார் விழியின் பாதை மாற்றுமலே பதில் சொல்கிறார்.

‘அதேன் கேக்கிறுய்... அந்த அரியாயத்தை உவன் பரியாரி சோமனிட்ட ஆறுமாசத்துக்குமுந்தி கைமாத்தாக் கொஞ்சம் காசு கொடுத்தனுன். இதுவரை கொடுத்த காசக்கு வட்டியயைம் காணேல்ல ஒரு மண்ணையும் காணேல்ல... ஆன அவனிட்ட அலைஞ்சலைஞ்சு கால்தான் தேஞ்சமிச்சம். விதானையாக இருந்த காலத்திலதான் அலைச்சல் எண்டு பாத்தா இப்ப பென்வங் காலத்திலும் உப்பிடி. அலையச் சொல்லி என்றதலையில் எழுதியிருக்கு... என்ன செய்யலாம்?’

—கந்தப்பருக்கு மேனி நடுங்குகிறது. விதானீயார் எதுக்கு வந்திருக்கிறார் என்பது மெல்லப் புரிந்துவிடுகிறது.

‘இஞ்சபார் கந்தப்பு! ஊர் எண்ணெப்பற்றி பல மாதிரிக் கதைக்கக்கான் செய்யும்... ஆன என்ற கஷ்டம் ஆருக்குப் புரியுது. ஆயிரம் ரெண்டாயிரம் எண்டு கொடுத்துப்போட்டு, நித்திரையும் கொள்ளாம நான் படும் வேதனை ஆருக்கெண்டாலும் தெரியுமே. எங்களுக்கென்ன சம்பாதிக்கிற நெணைப்பிலேயே கடன் கொடுக்கிறம்.. அப்படியெண்டா பாங்கில போடமாட்டமே. அதில் வட்டிக்கும்வட்டி. முதலுக்கும் அச்சமில்லை. ஏதோ ஊருக்கு உதவுறது எங்கட கடமையெண்டு செய்தா... வரங்கமட்டும் தெரியுது. திருப்பிக் கேட்டா நான் பொல்லாதவன்...’

—அவர் பேசப்பேசக்கந்தருப்பக்கு அடிவயிற்றில் புளி கரைக்கிறது. ‘மனுவன் ஏதோ பெரிய அத்திவாரம் போடுறௌன். எதுக்கோ?’—என்று மனம் அடித்துக்கொள்கிறது.

‘ஊர் எண்டாலும் நான் கண்டவன் நின்டவனுக்கெல்லாம் இதாலதான் கடன் கொடுக்கிறதில்லை. இப்பார்! சீ வந்து கடன் எண்டு கேட்டோன, நான் உடன தரேல்லயா? வட்டிக் காசெண்டு உன்ற வீட்டுக்கு வந்தனே? இப்ப சீ வட்டி கட்டாமவிட்டுக்கூட நாலைஞ் சுவரிசமாச்சு... நான் கவலைப்பட்டன? இல்லை. எனக்குத் தெரியும் சீ கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாத்திரவனெண்டு... இல்லையெண்டாலும் உன்றகாணியாவது எனக்கு மிச்சம் எண்ட நம்பிக்கை இருக்கு! இல்லையா கந்தப்பு..!’

எப்படியோ ஆரம்பித்தக்கை தன் தலையையே தடவ ஆரம்பித்தபோது, அவருக்கு வாய் குளறிற்று.

‘கொஞ்சம் பொறுத்தியளவன்டா.. இந்த முறை வட்டியையாவது கட்டுறேன். பொடியனும் படிப்பை முடிச்சிட்டு வாங்கிருக்கிறேன். அவனும் ஏதாவது வேலை வெட்டி எண்டு உழைக்கத் தொடங்கிட்டா.. உங்கட கடனை நிச்சயம் அழிச்சிடுவன்! ’

‘இஞ்சபார்; .. கந்தப்பு! .. நான் சொல்லுறதைக்கவனி! இனி நீ உழைச்சான்ன.. உன்ற மகன் உழைச்சான்ன எனக்கெல்லாம் ஒண்டுதான் இதுவரை நீ வட்டியும் முதலுமாக எனக்கு ஆரூயிரத்துக்கு மேலே தரவேனும். உன்ற தோட்டக் காணியே ஐயாயிரம்தான் பெறும் எண்டு எனக்கு நோட்டெடமுதித் தந்தனீ! இப்பவே எனக்குத் தோட்டம் சொந்தம். இனி நீ உழைச்சுப் பணம் கட்டமுடியாது.. அப்படிக் கட்டுறதெண்டாலும் பத்தாயிரத்துக்கு மேலால் போய் நிக்கும்..’

—இப்போதுதான் வட்டி குட்டிபோட்டு முதலையே மிஞ்சம் என்கின்ற எண்ணம் நன்கு புலனுகின்றது. மண்ணைக் கிண்டுபவனுக்கு இந்தச் சதுரங்க ஆட்டம் எல்லாம் எப்படிப் புரியும்?

‘இப்ப என்ன சொல்லுறியள் நீங்க!...’ என்று வரய் குளறக் கேட்டபோது,

‘உன்ற காணியை மீட்கிறதெண்டா இந்த மாசத்துக் குள்ளேயே மீட்டுக்கொள். இல்லையெண்டா என்னைப் பிழை சொல்லாத!...’

‘இப்படித் திடுரெண்டு நீங்க சொன்ன நான் என்ன செய்யிறது.. இதை நம்பித்தான் நாலு சீவன் வாழுது விட்டில்.. !’

‘அதுக்கு நான் என்ன செய்யுறது. பெரிய பணக் காரங்க எல்லாம் தங்கட புள்ளைகளை பட்டணத்துக்கு படிக்க அனுப்புகினம் எண்டு நீயும் அனுப்பினேய். உன்ற முதலான தோட்டத்தையே ஈடுவைச்சுப் படிப்பித்தாய்...’

இப்ப என்னத்தைக் கண்டாய்...முதலுக்கே மோசம்... ஊர்க்குருவி உயர உயரப் பறந்தாலும்...'

'போதும் நிறுத்தும்!...நான் கடன்பட்டதால் நீர் எதைவேண்டுமானாலும் பேச முடியும் எண்டு நினைக்காதை யும். இப்ப என்னை அவன் படிப்பை முடிச்சிட்டான். வேலை தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன். மாதத்துக்கு நாலைந்து முறை கொழும்புக்கும் கண்டிக்கும் வேலைக்காகப்போய் வருகிறேன். வேலைகிடைச்சிட்டா என்ற பஞ்சப்பாட்டுப் பறந்து போய்விடும்!...'

'இஞ்சபார் கந்தப்பு!...உனக்கு உலகமென்னவெண்டு இன்னும்புரியேல்ல...இப்பமுந்திமாதிரி வெள்ளைக்காரண்ட கவுண்மேந்தில்லை படிச்சவங்களுக்கு எல்லாம் உடன வேலை கொடுக்க. இப்ப அதோட வேலையில்லாத்திண்டாட்டமும் கூடிப்போச்சு...உன்ற மகனைப்போல பத்தாயிரம் பேர் வேலையில்லாம இருக்கினம். அதோட இப்பவேலையெடுக்கிற தெண்டா அதுக்கதுக்கு வேண்டிய ஆக்களப்புடிச்சு வேலை செய்யவேணும்...அதுக்கும் கொஞ்சம் செலவாகும். இப்ப நீ இருக்கிற நிலமையில் உன்ற மகனுக்கு எப்படி வேலை கிடைக்கும்சொல்லு பாப்பம்...'

—அவரது இதயத்தை கருங்கழுகு ஒன்று தனது இராட்சத அலகுகளால் கொத்திக் கிழித்துக் குதறிக் கொண்டிருக்கிறது.

'அப்ப என்னை என்னதான் செய்யச்சொல்லுறியன்!'

'கதையோடு கதையா இன்னெரு ஞாபகம் வருகுது. அது உனக்கும் நல்லதெண்டு நினைக்கிறன். அண்டைக் கொருநாள் உவர்தான் சிங்கப்பூர் பெஞ்சனியர் சிவப்பிர காசம் சொன்னவர். தன்ற பொடிச்சிக்கு சீதனமா பத்தா யிரம் கொடுக்கத்தயார் எண்டு, அதோட அவற்ற கதை யைப் பாத்தால் உன்ற மகனில் ஒரு கண் வைச்சிருக் கிறூர்போல கிடக்குது. பொடியன் மாப்பிள்ளையா

வந்தா வேலை வாங்கித் தான் கொடுக்கிறதாகவும் சொன்ன வர். நீ ஒருங்கா இதைப்பற்றி வீட்டில் கடுதயன். அதால் உன்ற கஷ்டமும் போகும். என்ற கடனும் நீங்கும்.'

—அவராது இருண்ட மனதின் மூலையில் நம்பிக்கையின் ஓளி தலைநீட்டிகிறது.

‘வந்து...எங்கட வீட்டிலையும் ஒரு பெடிச்சி இளையவள் இருக்கேக்க பெடியனுக்கு கட்டிக் கொடுக்கிற தெண்டால்...’—தயக்கம் அவர் குரலில் மேலிடுகின்றது.

‘உனக்கு ஒரு இழவும் புரியாது. பெஞ்சனியர் சாதாரண ஆளே. அவரோட சம்பந்தியானேடன உன்ற மகனும் அவருக்கு மருமகள் எல்லே. அவர் அவளின்ர கல்யாணத்துக்கு உதவுவார்தான் நீயும் உன்ற தோட்டத்தில் சம்பாதிக்காமலே போயிடுவா! வீட்டில் அவள் என்னைக் காணேல்ல எண்டு கவலைப்பட்டுக் கொண்டு கிடப்பா. இப்ப நான் போட்டு பெஞ்சனியரையும் கூட்டிக் கொண்டு உன்ற வீட்டிப் பக்கம் பின்னேரமா வரறன். வீட்டிலையும் சொல்லி சம்மதம் வாங்கிவை... என்ன...’—அவர் போய்விடுகிறார்.

அவர் திகைத்துப்போய் நிற்கிறார்.

‘பெடியன் படிச்சவன்... இதுக்கு சம்மதிப்பானே.. பொண்டிடிக்கேலைலை எண்டோ.. என்னைக் கேக்காம யார் சம்மதம் கொடுக்கச் சொன்னது எண்டோ மறுத்துட வானே.. மறுத்து விட்டால்.. என் தோட்டம்.. வாழ்வு... என்ன இருந்தாலும் நாலு எழுத்துப் படிச்சவன்... என்ற நிலையில் எனக்கு உதவுவான்... அவனுக்காண்டித் தானே நான் இந்தத் தோட்டத்தையே ஈடு வைச்சனுன். பெடிச்சிக்கி வைக்காமல் எல்லாத்தையும் அவனுக்கு சௌல வழிக்கிறது அவ்வளவு நல்லதில்லை எண்டு அவள் சொல்லச் சொல்ல சௌலவழிச்சது இவனின்ர நன்மைக்காகத்

தான்... சின்னப்பிள்ளையிலேயே அவன் இரக்கலாளி... அப்பு பாவம் எண்டு ஒடோடிவந்து தோட்டத்தில் உதவி செய்யிறவன். பேங்து பின்னாலிருந்தாப்போல. படிக்கப் போனபின்பு தான் அப்படி உதவிக்கு வாறதில்லை. அதைப் போல இந்த உதவியையும் மறுத்து விட்டா நான் என்ன செய்வேன்? ’

—பெருங் காற்றெழுஞ்று சுழன்றித்து அவர் மேல் மண்ணை வாரியிறைக்கவே அவர் மிகுந்த சிரமத்துடன் கண்ணைத் திறக்கின்றார். தொடர்ந்து காற்று மணலை வாரியிறைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. தூரத்தே உள்ள உப்பங்கழி சிலத்திலிருந்து வரண்ட உவர் மண்யாவும் காற்றிலே அள்ளுங்டு வந்து தோட்டக்காணியிலே படிகின்றது.

—அவர் நெஞ்சம் பதைக்கிறது.

—விதானையாருக்கு முந்தி உப்பங்காற்று தனது தோட்டத்தை தன்னிடமிருந்து பறித்திடுமோ?

—அவர் ஷீட்டை நோக்கி விரைகின்றார்.

3

வீட்டை அவர் நெருங்கியபோது அவர் நடை தடைப்படுகின்றது. உள்ளிருந்து வரும் பேச்சுக் குரலி னால் அவர் முற்றத்து நிழல்வாடி மரத்தின் கீழ் நின்று விடுகின்றார்.

‘தம்பி! உனக்கா புத்தி இப்படிப் போச்சு.. உன்னை நம்பி எத்தனை எத்தனையோ மனக்கோட்டைகள் கட்டி இருந்தோம்.. இப்படி எங்கள் ஒருவருக்கும் தெரியாம நீ இப்படி நடந்திருக்கிறியே.. அவர் அறிஞ்சா எவ்வளவு வேதனைப்படுவார்.’

‘இப்ப என்ன நடந்து போச்சு எண்டுகத்துறிங்க... அவவும் என்னேட கூடப் படிச்சவ.. என்னை விரும்பினாலும் விரும்பினான். அது ஒரு தவறு ..?’

‘அதுக்காக எங்கள் ஒருவரையும் கேட்காம பதிவுத் திருமணம் செய்யிறதா? உன்ற கொப்பு அறிஞர்சா துடிச் சுப்போயிடுவாரேடா!... இவனீச் சந்திக்கத்தான் வேலை தேட எண்டு சொல்லி அடிக்கடி கொழும்புக்கு போய் வாறியா? அவர் படாத கஷ்டம் எல்லாம் பட்டு உனக்கு ரயில் காச தர நீ இப்படியா நடந்திருக்கிறு...’

‘அப்படி உங்களைக் கேக்காம நடந்தது தவறுதான். அதுக்கு என்னை மன்னிச்சிடுங்க! அப்படி நடக்க வேண்டிய விர்ப்பங்டம் ஆயிட்டுது!—என்று அவன் சொன்ன போது அவள் திடுக்கிட்டாள்.

‘உண்மையாகவா?’

உண்மையாகத்தான்!—அவன் மெல்ல முன்குவது கேட்கிறது. அவள் முகத்தை கைகளிடையே புதைத்துக் கொண்டு விழ்முகிறார். அவரின் இரத்த நாடி நரம்பு களிலெங்கும் அனலைக் கொட்டிச் சொரிந்தாற்போல...

அவர் உள்ளே பரய்கிறார்.

‘பாவி.. உனக்கொரு தங்கச்சி இருக்கிறார். அது கூடவா நினைவு அத்துப்போச்சு... அவள் கலியானத்துக்கு சேர்த்த பணத்தைக்கூட உன் படிப்புக்கு கொட்டின ணேடா உண்ணை நான் ஒரு சாதாரண பிள்ளையாகவா வளத்தன். ஒரு இராசகுமாரனைப்போல் வளத்ததுக்கு நீ செய்த கைமாறு இது...’

‘அவ நல்லவ அப்பா!’—அவன் முன்குகிறான்.

‘ஆமாம், அவ நல்லவ நாங்க தான் கெட்டவங்க... உண்ணைப் பெற்று வளர்த்து ஆளாக்கி விட்ட நாங்க கெட்டவங்க. உகைக்காக என் உடலை வருத்தி உயிரைக் கொடுத்து வளர்த்துவிட நீ இப்படியும் சொல்லுவா... இன்னும் சொல்லுவா. உனக்கொரு தங்கச்சி, தாய், தந்தை எண்டு இருக்கினம் எண்ட நினைப்பாவது உண்டா?... உன்ற படிப்பு உண்ணை ஆளாக்குவதற்குப் பதிலாக நாச

மாக்கியிருக்கேடா. எங்களைப் பற்றி நினைக்காவிட்டாலும் உன் தங்கை பற்றியாவது நினைச்சிருக்கக் கூடாதா? நீ இப்படி ஒரு ஊர்பேர் தெரியாத ஒருத்தியை பெற்றேருக்கு தெரியாம கட்டிக்கொண்டதை ஊரறிஞ்சா. உன் தங்கச்சியையாரடா கட்டுவாங்கள்? இதையெல்லாம் யோசித் சுப்பாத்தியாடா!—அவரது ஒவ்வொரு சொற்களிலும் ஏமாற்றம் அவரை அனுவனுவாகச் சிதைத்துக் கொண்டிருப்பது தெரிகிறது.

அவனும் தன்னை மறந்து ஆலோசத்தில் என்ன சொல்கின்றேம் என்ற உணர்வின்றியே கத்தினான்.

‘எங்கீனக் கேட்டுக்கொண்டா அவளைப் பெத்தனீங்க! குடிசையே ஒருமுறை அதிர்ந்தது.

‘கன்றி கெட்டவனே... பெற்றேரைப் பார்த்தா இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கிறோம்? நிக்காத இனி இங்கு உனக்கு இடமில்லை, போ வெளியே!

—வீட்டிலைனவரும் ஒடு கழன்ற நத்தாகி...

4

மரலீ.

‘கந்தப்பு. கந்தப்பு!—’ வேலிக்கு மேலாக விதானையாளின் குரல் கேட்கிறது.

தெய்வானை வெளியே வருகிறார்கள்.

‘உங்களை உள்ள வரட்டாம்!—விதானையாரும் பெங்சனியரும் உள்ளே நுழைகின்றனர்.

அரைமணி நேரம் கழித்து இருவாரும் வெளியேறும் பொழுது—விதானையார் முகம் மலர்ந்திருக்கிறது. பெங்சனியர் முகம் ஏமாற்றத்தால் கணிஞ்சிருக்கிறது.

5

மறுநாட் காலீ. வீட்டினுள்ளே குட்டிபோட்ட பூளையாகி முன்னும் பின்னுமாக கந்தப்பர் அலைந்து கொண்டிருக்கிறார்.

ஏதோவாரு ஆவேச உணர்வில் ‘விருட்டென எழுக்கு வெளியேறுகிறார். அவர் கால்கள் தாமாகவே தோட்டத்தை நோக்கி நகர்கின்றன. அங்கே...

இதுவரை அவரது ஆளை நடைபெற்ற தோட்டத்திலே...

விதானையார் வெற்றிப் பெருமிதத்துடன் மேற் பார்க்க செய்ய நாலைந்து தொழிலாளர் உழைத்துக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

அவரது விழிகளிலே நீர் தாமாகவே உற்பத்தியாக அவரது இதழிலும் இரு சொட்டுக் கண்ணீர்கள் பட்டு விடவே வாய் உப்புக் கரிக்கிறது.

தூரத்தே—

பலமான காற்றினால் உப்பங்கழியின் மணற்றாசகள் அள்ளுண்டு அந்தரத்திலே செல்கின்றன. மனித மனத்தின் கயமைபோல் அவை எங்குசென்று எப்படிப் படியுமோ யார் கண்டார்கள்?

—1966

அச்சுப் பதிப்பு :

ஆஷீர்வாதம் அச்சகம்,
32, கண்டி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்

இவர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக புனியியல் சிறப்புப்பட்டதாரி ஆவார். 1960ன் பின் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தில் ஏற்பட்ட இலக்கிய மறுமலர்ச்சியால் உருவாக்கப்பட்டவர்களில் செம்பியன் செல்வன் மிக மிக முக்கியமானவர்.

பதினேழாவது வயதிலே பல்கலைக் கழகம் சென்ற இவர், அப்போதே எழுத ஆரம்பித்துவிட்டதுடன், பல்கலை வெளி யீட்டினர் வெளியிட்ட 'விண்ணஞும் மண்ணும்' என்ற சிறு கதைத் தொகுதியின், தொகுப்பாசிரியராகவும் விளங்கினார். மற்றும், 'காதப்பூங்கா,' 'காலத்தின் கூரல்கள்'-ஆகிய சிறு கதைத் தொகுதிகளை வெளியிட்டதில் இவரின் பங்கு அதிகம்.

பல்கலைக் கழகச் சஞ்சிகைகளில் எழுதியதுடனில்லாது, ஈழத்தின் பிரபல தினசரிகளிலும் தனது கைவண்ணத் தைக் காட்டிவந்துள்ளார். பெரிய அறிஞர்களின் படைப் பையே தாங்கிவரும், சாஹித்திய மண்டல வெளியீடாகிய 'கலைப்பூங்கா' இவர் பல்கலைக்கழக மாணவ நிலையிலேயே எழுதிய கட்டுரை ஒன்றை விரும்பிப் பிரசரித்தது.

�ழத்தின் சிறந்த சிறுகதை ஆசிரியர்களை, 'கொழும் புத் தமிழ் எழுத்தாவர் மன்றம்' 1963-ல் தமிழ்நினர் காபொ. இரத்தினம் அவர்களைக் கொண்டு விருது ஆடை போர்த் துக் கெளரவித்தபோது, இவரும் கெளரவிக்கப்பட்டார். அப்போது இவரின் வயது இருபது

இவர் பெற்ற பரிசுகளையும், கதைகளையும் உட்பக்கங்களில் காணலாம்.

நேரங்கள், கர்ப்பக்கிருகம் போன்ற நாவல்களின் ஆசிரியர். 'நிழல்கள்' என்ற நாவலின் கூட்டாசிரியர். கட்டுரையாளர், விமர்சகர். இலக்கியப் பேச்சாளர்.

'புனியியல்' என்ற தரமான கலையியல் சஞ்சிகையின் துணையாசிரியர்.

'விவேகி' இலக்கிய ஏட்டின் ஆசிரியர்.